CUPRINS

01 EDITORIALE

Cuvântul domnului director - Pag 5

Cuvântul echipei de redacție - Pag 6

02 ANCHETĂ ÎN LICEU

Ție de ce ți-e frică? Pag 8-10

03 PESTE GRANIȚĂ

- Războiul prin ochii mei - Pag 11
- De la ruine la speranță - Pag 12
- O perspectivă de peste Prut - Pag 13
- Război contemporan - Pag 14
- Războiul în rețelele de socializare - Pag 15

04
INTERVIU
O poveste de viață tipărită în cutele ridurilor mătușii Aglaia - Pag 16-17

05
ÎNCERCĂRI LITERARE
Eseuri - Pag 18-26
Pagini de jurnal - Pag 27-33
Poezie - Pag 34-39
Proză - Pag 39-44

06
LUMEA „SPIRU"
Cronica de carte - Pag 45-49
Scena 9- Pag 50-51
Despre muzică - Pag 52-57
Seriale - Pag 58-59
Podcasturi - Pag 60-71
Matematică - Pag 73-78
Psihologie - Pag 79-80
Biologie - Pag 81-83
Sport - Pag 84-88
Economie - Pag 89
IT - Pag 90-94

07
PROIECTE DERULATE ÎN ȘCOALĂ
Erasmus+ - Pag 95-101
Școala de vară. - Pag 102

CUVÂNTUL DOMNULUI DIRECTOR

Vă mulțumesc, Dle Învățător !

Meseria de profesor este una de vocație, meserie dificilă în care e nevoie de multă dăruire și dragoste de copii.

Misiunea unui profesor nu este, nici pe departe, una ușoară. Pe lângă arta de a transforma universul cunoașterii într-o incursiune atractivă, plină de ineditul descoperirii de sine și surpriza revelării noului în multiplele ipostaze ale învățării, dascălul însoțește copiii dincolo de pragul școlii, modelând caractere și marcând primii pași în lungul și complexul drum al devenirii lor.

Ca personalitate de referință, pentru elevi, profesorul va reprezenta mereu termenul de comparație valoros, demn de urmat, capabil de autodepășire.

Din acest punct de vedere, învățătorul/ profesorul este, a fost și va rămâne, cea mai marcantă figură pedagogică din viața elevilor, iar aici nu pot să nu amintesc cuvintele lui Spiru Haret, care spunea: „învăţătorul veşnic smerit, veşnic cu capul plecat şi cu spinarea încovoiată nu este idealul meu de învăţător. Căci, dacă el este chemat să facă educația copiilor, trebuie să-i înveţe nu numai aritmetică şi gramatică, ci şi simţământul de demnitate omenească".

Sunt de acord, întru totul, cu opinia ministrului Haret, deoarece tocmai demnitatea este punctul de sprijin pe care un tânăr poate construi ceea ce potenţialul său îl favorizează să actualizeze, ceea ce armonizează într-o personalitate echilibrată, aspectele care ţin de formarea profesională cu acelea ale împlinirii personale, într-un întreg a cărui umanitate este garantată de moralitate.

Învățătorul este cel care determină în mare parte felul de a fi al elevilor și nu de puține ori îi jalonează viitorul. Secretul constă în transferul setului de valori de la cadre didactice la elevi. Fenomenul acesta este urmat de un altul, şi anume acela de adoptare a acestor valori ale învățătorului, devenite valori ale elevului, şi automodelarea copilului pe baza acestora.

Din acest punct de vedere, încă suntem bogați, ca țară, deoarece încă avem profesori care își înțeleg menirea, care pun mult suflet în tot ceea ce fac și cărora trebuie să le arătăm respectul și recunoștința tuturor.

Dumnezeu, să vă țină sănătoși în liniște și pace!

Prof .Virginel Iordache

Georgiana Mîncan, a XI-a

CUVÂNTUL ECHIPEI DE REDACȚIE

Înainte de toate, ne bucurăm că suntem iar față-n față!

În ediția de anul acesta ne-am adunat toate puterile, fricile, pasiunile, experiențele și viziunile pentru a oferi o oglindă a școlii. Paginile care urmează se perindă într-un mod aleatoriu printre texte de creație literară, mărturii despre hobbyuri, impresii din proiectele școlii, cronici de carte, articole despre evenimente actuale, pagini de jurnal, opinii de consumator media, gânduri de elev, pulsuri de profesor, zvâcniri de revoltă, toate cu un iz de „Adolescenți". Spunem noi că suntem pregătiți să menținem cititorii cu ochii-n revistă și inima la gură, deoarece încercăm să ținem pasul cu viața liceului, cea știută, și cea neștiută. Credem cu tărie că articolele de față reprezintă personalitatea școlii, prin ochii tuturor celor care au scris. Așadar, textele care urmează reprezintă o incursiune în actualitatea virtuală și cea reală, în subteranele adolescentului, dar și în suflul pe care-l inspiră specificul școlii noastre. Spor la citit!

Anchetă în liceu: Ție de ce ți-e frică?

De-a lungul vieții, cu toții am experimentat *frica*, acea emoție puternică, omenească, care apare în situațiile critice sau inconfortabile. Fără îndoială, senzația de frică se manifestă diferit de la persoană la persoană, în funcție de ceea ce o provoacă, de experiențele anterioare, dar și de manifestările emoționale specifice fiecărei persoane în parte.

Se poate, fără tăgadă, afirma că frica face parte din viața fiecăruia dintre noi, mai cu seamă, această emoție puternică pare să fie o constantă în perioada de adolescență a individului, atunci când majoritatea dintre noi ne simțim copleșiți de multitudinea de experiențe și responsabilități specifice vârstei.

De aceea, ne propunem, ca în prezenta anchetă, să discutăm despre comportamentul nostru în diferite situații, despre *fricile* duse la extrem, despre emoțiile negative care ne-au marcat întreaga viața și, nu în ultimul rând, despre posibilele remedii.

Concret, ne propunem să inventariem situațiile care provoacă *starea de frică* în rândul colegilor noștri, dar și să găsim și un posibil răspuns la următoarea întrebare: există oare o „formulă magică" ce poate fi utilizată pentru a scăpa de acest blestem numit *frică*?

Prin urmare, am apelat la disponibilitatea și sinceritatea colegilor noștri din cadrul Colegiului Național de Informatică „Spiru Haret", cărora le-am cerut să-și exprime opinia referitoare la acest subiect. În acest scop, am formulat și adresat următoarele întrebări, care, în opinia noastră, sintetizează specificul demersului nostru investigativ:

- De ce ți-e frică?
- Ai frici pe termen scurt sau lung?
- Care sunt soluțiile pe care le vezi?
- Cum gestionezi frica?

Astfel, colegul ***Lucian*** din clasa a X-a, profilul *Științe ale naturii*, ne-a explicat că pentru el frica se identifică cu senzația de a nu putea ține pasul cu restul colegilor *„de a rămâne în urma celorlalți"*. Frica, adaugă Lucian, este un sentiment de lungă durată, iar soluția pe care o întrevede el *„este aceea de a trece de cât mai multe ori prin acea frică"*. Cu toate acestea, Lucian ne mărturisește că el încearcă să evite situațiile care îi provoacă frică, *„nu doresc să le confrunt din cauză că nu am certitudinea că le și pot învinge"*.

Pe de altă parte, ***Dumitru,*** elev în clasa a XI - a, profilul *Mate-Info*, spune că una dintre fricile lui este *„cea de înălțime"*. Tot el adaugă că această frică *„e una de lungă durată, pentru că nu am găsit un mod consistent de a o stăpâni"*. Colegul nostru ne mărturisește că *„privitul în sus ajută uneori"*, însă, cu toate acestea, ne mărturisește că încă nu a găsit o modalitate concretă de a pune stop acestei emoții negative. *„Nu cred că este o anume metodă care m-ar putea scăpa de ea, dar sper, ca odată cu trecerea timpului, să dispară de la sine."*

Biancăi, din clasa a IX-a, *Filologie*, îi este teamă de senzația acută de singurătate, care se manifestă chiar și atunci când se regăsește în prezența altor persoane. Ea ne mărturisește că *„este o frică permanent prezentă, dar care iese la iveală doar în momentele de slăbiciune"*. Pentru Bianca, un mod de a evita acest sentiment este interacțiunea cu persoanele potrivite: *„să încep să comunic cu persoanele cu care empatizez cel mai mult ar fi una din soluțiile care dă roade de fiecare dată, dar mă ajută foarte mult și să ascult muzică pentru că aceasta mă relaxează și mă readuce la viață."* Chiar și în aceste condiții, Bianca recunoaște că „uneori gestionez foarte greu această frică, deoarece sunt obosită psihic și simt că efectiv nu mai pot, pur și simplu simt nevoia ca cineva să își dorească să stea împreună cu mine".

În cazul ***Giuliei*** din clasa a XI - a, profilul *Științele Naturii*, frica se manifestă în raport cu necunoscutul, cu situațiile și evenimentele inedite din viață. *„În general, afirmă Gilia, mi-e frică de lucrurile noi, schimbările care au loc în viața mea, fie că sunt pe o perioadă de timp scurtă sau lungă. Fricile mele, de obicei, sunt pe termen scurt. Chiar dacă la început mi-e greu să accept schimbarea de situație, încerc să mă obișnuiesc cu ideea că aceasta nu mai poate fi cum era la început."* Pentru Giulia, o rezolvare a acestor situații o constituie lucrul cu sine, *„dezvoltarea de sine, care ar ajuta mai mult în gestionarea și trecerea mai ușoară în vederea schimbării produse. De asemenea, încearcă să comunici cât mai mult cu prietenii sau familia. Vei avea o susținere din exterior și astfel te vei simți mai puternic pentru a trece peste acest "nou" din viața ta. Consider că cea mai bună modalitate de a gestiona frica este acceptarea acesteia. Nu te mai lupta cu ea, nu o*

mai băga sub preș, pentru că doar îi vei da putere din puterea ta şi o vei creşte. Acceptă faptul că ai această frică, ai curajul să o priveşti şi, mai ales, să o trăieşti. Astfel, ai onoarea şi menirea să o transformi, bazându-te pe calităţile pe care le deții, îi poți face faţă şi o poti transfigura."

Mălina, elevă în clasa a IX - a, *Filologie*, asociază frica cu performanțele școlare. Astfel, ea ne mărturisește că *„fricile sunt inevitabile mai ales când vine vorba de școală. La unele ore îmi este frică uneori să nu fiu ascultată sau ca profesorii să îmi pună note mici și să îmi strice media."* Drept soluții viabile, Mălina propune următoarele: *„în primul rând, să nu mai existe ascultări sau cel puțin să fie anunțate mai ales la unele obiecte. De obicei încerc să mă calmez și zic că ce o fi, o fi".*

Catinca, elevă în clasa a IX - a, *Filologie*, spune că frica este o senzație de scurtă durată, care se manifestă, de cele mai multe ori, în raport cu eșecul. *"Consider că am frici pe termen scurt și cred că o frică de a mea este frica de eșec sau frica de a greși"*. Soluțiile pe care le pune în aplicare colega noastră sunt „încurajarea și suportul moral" și gândirea pozitivă, *„eu îmi gestionez această frică privind partea bună a lucrurilor și gândind pozitiv cât de des pot".*

Pentru ***Alexandru*** din clasa a X-a, profil *Mate-Info*, frica cea mai mare este cea a lipsei de cunoaștere, *„simt că nu știu destul și că tot timpul am de învățat".* Deoarece se manifestă în intervale regulate și destul de ample, Alexandru recunoaște că și-ar dori să învingă acest sentiment, *„vreau să o depășesc în orice moment și să devin mai bun din toate aspectele. Una dintre soluțiile pe care le văd este să îmi stabilesc obiective bine definite, dar și realiste pentru a nu fi copleșit de un gol mult prea ambițios. Altă solutie este să nu mă las niciodată înfrânt, indiferent de situație, tot timpul să privesc înainte și să las trecutul în urmă"*. Cu toate acestea, colegul nostru admite că *„este imposibil să treci prin viață fără să întâmpini obstacole. Însă, adaugă tot el, ele nu îti șterg progresul pe care l-ai făcut până în acel moment și trebuie să le accepți, dar și să înveți din ele. Așa poț gestiona frica, prin faptul că ești conștient că vor fi și eșecuri, dar și reușite".*

Anastasia, colega noastră din clasa a XI - a, *Științele Naturii*, recunoaște că îi este frică de multe lucruri. *„Nu am un singur lucru de care îmi este frică. Am frici de tot felul."* În privința soluțiilor ea este destul de sceptică, însă consideră că, dacă există, acestea ar trebui să fie bazate pe precepte raționale. *„Nu știu dacă sunt soluții, dar ca să gestionez frica gândesc rațional și mă întreb dacă chiar e de speriat sau e doar în capul meu, mă gândesc care sunt urmările și dacă trebuie să acționez impulsiv în momentul în care îmi este frică."*

Marea frică a lui ***Alexandru***, elev în clasa a XII-a, *Mate-Info*, este vorbitul în public. În legătură cu aceasta, Alexandru ne spune că *„este o frică pe termen scurt".* Iar drept soluție de combatere a acestei frici, colegul nostru propune *„încercarea de a ieși din zona de confort și de a experimenta această activitate până devine una uzuală. Eu încerc să-mi gestionez frica prin a nu improviza discursurile și să-mi pregătesc înainte cea ce doresc să vorbesc. O altă variantă este să nu mă uit la fețele oamenilor în acele momente".*

Adelina, elevă în clasa a XII - a, profil *Mate-Info*, ne mărturisește că frica ei cea mai mare este provocată de înălțime. Însă, în cazul ei, frica se manifestă și în raport cu alte aspecte din viață, *„am cu siguranță frici pe termen lung, căci îmi este frică de eșec și, de asemenea, îmi este frică să nu îmi stric viitorul."* Întrebată care ar fi soluțiile ce ar putea îndepărta sentimentul de frică, Adelina a răspuns că acestea *„se rezumă, în special, la siguranță. Îmi doresc să fiu mai sigură pe mine și să am încredere în forțele proprii."* Concret, ne spune Adelina, *„frica de înălțime o gestionez prin gândirea curată. Încerc să mă gândesc că sunt în siguranță și că totul va fi bine. În ceea ce privește frica de eșec, încerc să mă gândesc la reușitele mele, la tot ceea ce am realizat până acum, la lucrurile frumoase pe care le-am realizat".*

Nadinei din clasa a XII - a, profilul *Științele Naturii*, îi este frică de necunoscut, *„de tot ce iese din zona mea de confort. Cred, prin urmare, că aceasta reprezintă o frică pe termen lung"*. Soluțiile Nadinei se raportează la curaj, la îndrăzneala de a înfrunta ceea ce te sperie mai tare. *„Ceea ce ar trebui să fac pentru a-mi depăși frica acesta este să fac cât mai multe lucruri care sunt dincolo de zona mea de confort, dincolo de tot ceea ce mă reprezintă."* Cu toate că recunoaște că încă nu a reușit în totalitate să-și învingă teama, Nadine este optimistă, *„încă nu am reușit să o gestionez în totalitate, dar cred că prin voință este cu neputință să nu reușesc a depăși acest impediment".*

Concluzii

În urma acestei anchete, am ajuns la concluzia că, deși este omniprezentă, frica de scurtă sau de lungă durată se manifestă diferit de la persoană la persoană, în funcție de ceea ce o provoacă, de experiențele anterioare, iar soluțiile pentru depășirea și gestionarea acesteia depind doar de voința și curajul fiecăruia. Chiar dacă este greu de controlat și tolerat, frica este o emoție omenească, firească, inconștientă, specifică percepției primejdiei.

În urma răspunsurilor formulate de colegii noștri, am sesizat faptul că majoritatea dintre ei experimentează frici de lungă durată, precum: frica de necunoscut, singurătatea, eșecul, schimbările de tot felul, dar și frici de scurtă durată: frica de înălțime, temeri în legătură cu școala, cu notele, cu evaluările sau mediile finale.

Cu toate că fricile sunt greu de gestionat, există totuși câteva soluții pentru depășirea acestora. Cea mai la îndemână soluție pentru a combate frica constă, potrivit celor chestionați, în acceptarea acesteia ca pe o emoție normală. Nu trebuie să o ascundem sau să ne rușinăm de faptul că ne este frică, deoarece, potrivit opiniilor colegilor noștri, această emoție este la fel de normală precum bucuria sau tristețea.

Este, de asemenea, adevărat că mulți dintre noi depășim frica cu ajutorul unui suport moral sau încurajărilor și susținerii din partea persoanelor apropiate. Conform celor afirmate de participanții la această anchetă, un remediu eficient în combaterea fricii este gândirea rațională, deoarece trebuie să ne dăm seama dacă frica este reală sau imaginară.

Fricile pe termen lung, și nu numai, vor rămâne prezente atâta timp cât nu avem curajul de a le accepta, voința pentru a le înfrunta și gândirea

D.P.

D.P.

RĂZBOIUL PRIN OCHII MEI

Amalia Bejan, a X–a

Cred că cel mai bine ar fi să încep prin a povesti experiența prin care am trecut până acum, de când a început războiul. Toți știm că acesta a început pe 24 februarie. Pe data de 25 am plecat acasă mai devreme de la ore pentru a merge împreună cu părinții mei la Vama Siret. Cozi infernale de ambele părți ale graniței. Într-o parte oamenii sunt speriați, plâng, au întrebări (de ce război? de ce la noi? de ce de ziua mea? de ce în ziua nunții mele?), suferă, nu mai au casă, unii nu au părinți, nimic. Nici măcar nu știu încotro să o ia. E clar că printre sutele de refugiați sunt și oameni înstăriți care au acces la cazare și masă. Oricum ar fi, oamenii trebuie ajutați indiferent de situația lor. De aceea, de cealaltă parte a graniței, oamenii te așteaptă cu zâmbetul pe buze și cu orice ai tu nevoie. Însă, zilele petrecute acolo m-au făcut să observ că acei oameni, au nevoie de prietenie, au nevoie de persoane sincere care să vorbească cu ei, să îi încurajeze, care să îi ajute în deciziile pe care le iau sau măcar să le dea sugestii valabile. Am observat instant că, deși toată lumea le pune în față mâncare, cei care vin din zona de război au nevoie, în primul rând, de odihnă. Odată ajunsă acolo, în vreme ce așteptam grupul de refugiați pe care trebuia să îl luăm la biserică, unde avem amenajat un spațiu special, observ într-un colț patru fete care stăteau ghemuite și înghețau de frig, având la ele doar un sac menajer în care aveau aruncate la nimereală câteva haine. Mama mea a vorbit cu ele și am aflat, astfel, că nu aveau nici măcar telefonul sau alte acte. Ea le-a întrebat: Unde vreți să mergeți? Aveți unde să mergeți?, iar răspunsul lor a fost: „Nu mai avem casă, iar mamele noastre au murit în urma bombardamentului. Tatăl și frații noștri sunt acolo și nu au voie sa iasă. Cu sinceritate vă spun că în acel moment am izbucnit în plâns, chiar nu m-am putut abține. Lacrimile îmi curgeau continuu, dar am reușit să mă stăpânesc pentru a nu le face și mai rău fetelor care erau atât de triste, obosite și disperate. Câtă putere se afla în sufletul și în trupul unui om atât de plăpând? Cât de puternici suntem noi oamenii...De atunci am mai întâlnit cazuri de oameni bolnavi cu probleme grave de sănătate, de oameni care au un trecut frumos, un trecut măreț și valoros, care acum e pierdut. Chiar dacă, poate, nu e o pierdere materială atât de mare, una emoțională sigur este. Acum, la fiecare lucru pe care îl fac mă gândesc: ce aș fi făcut eu dacă aș fi fost în locul lor? Aș fi reușit să mă descurc? Oare aș fi ajutat și pe alții să iasă cu mine? Aș fi acționat așa cum îmi imaginez că voi acționa în caz de război? Nu am încă răspunsuri la aceste întrebări, nici nu știu dacă vreau să-mi clarific, în schimb, știu că am o perspectivă clară asupra binelui. Binele nu se așteaptă cu brațele încrucișate să pice de la Dumnezeu. Binele se alege, se face, se propagă, se dăruiește! Când răul se împrăștie în lume, cei care propagă binele trebuie să devină luptători activi ai acestuia, nu pentru răsplată, ci pentru ca în războiul dintre rău și bine, dintre moarte și viață, dintre ură și iubire, să câștige binele, viața, adică IUBIREA. Stând la graniță, am constatat că s-a dat dovadă de iubire și respect, ba chiar mai mult, eu cred că se poate și mai bine de atât. A alege iubirea în sufletul nostru pentru cei din jurul nostru, pentru planetă, înseamnă, pe scurt, a nu trăi degeaba. Mulți dintre noi așteptăm, cu un amestec de anxietate și speranță, ca armele să tacă, punând capăt acestui război nebun și fără sens. Așteptăm ca oamenii să aducă pace în Ucraina și în întreaga lume. Suntem toți ca unul. Cu toții împărtășim aceeași umanitate, indiferent de culoare, limbă, religie sau stare materială. Avem culturi și limbi diferite, dar același spirit de viață trăiește în noi toți. Suntem cu toții conectați și asta nu se va schimba niciodată. Tocmai de aceea, să nu ne imaginăm că, dacă nu e război aici, pe noi nu ne afectează. Să lăsăm dragostea de semeni și toleranța să domnească. Avem nevoie de pace și nu mă refer doar la pacea din lume, ci și la cea sufletească.

DE LA RUINE LA SPERANȚĂ

Lavinia Iacob, a X–a

24 februarie 2022 – „Imposibilul” devenit „realitate”. Mi-am început acea zi liniștită de joi ca oricare alt elev. În drum spre școală, auzeam oamenii din jurul meu vorbind despre atacul care avusese loc noaptea trecută și despre pericolul care pândea țara vecină. Acela a fost momentul în care am conștientizat ce s-a întâmplat cu adevărat și că întreaga lume în care trăim va suferi schimbări, mai devreme sau mai târziu. Niciunul din noi nu s-a gândit că într-o eră a tehnologiei și a informației va mai fi posibilă începerea unui război, care să ia cu asalt atâtea suflete nevinovate. Cei mai mulți dintre frații noștri ucraineni au fost nevoiți să lase în urmă tot ce au construit și au adunat pentru a-și scăpa viețile din calea acestui măcel. Atât pentru noi, cât și pentru ei, este o experiență cu totul nouă, din care învățăm că nimic nu este veșnic și că fiecare clipă pe care o trăim trebuie prețuită mai mult decât până acum. De aproape trei săptămâni m-am mobilizat și m-am integrat într-un grup de voluntari la un centru care se ocupă de refugiații din Ucraina. Acum știu că toți putem simți acest război, de la cei care se ascund prin subterane și fug din calea bombelor, până la cei care am contribuit cu puținul nostru pentru o lume mai bună. Oamenii aceștia au mare nevoie de noi și trebuie să depunem tot efortul pentru a-i susține și a-i motiva să-și continue cursul vieții. De când am început să fac voluntariat, mi-am dat seama că, de multe ori, nu am știut să apreciem sănătatea, apa pe care o bem, aerul pe care îl respirăm, familia, pacea, lucruri care pentru majoritatea dintre noi au devenit o obișnuință. În această perioadă, am avut ocazia să pot observa mai în detaliu comportamentul oamenilor și să interacționez cu mulți dintre ei. Majoritatea ucrainenilor intrau plângând în centru, fie din cauza coșmarului pe care îl trăiesc, fie pentru că erau mișcați de căldura cu care au fost primiți. Cea mai mare durere pe care am simțit-o a fost atunci când unul dintre copii ne-a spus că este în vacanță cu familia, fapt care m-a determinat să empatizez și mai mult cu acest popor greu încercat. Dintre femei erau unele care păreau cu zâmbetul pe buze, dar am văzut și chipuri îndurerate și lipsite de speranță pentru soții pe care i-au lăsat dincolo de graniță ca să-și apere țara. Este un chin să te despărți de persoana iubită și să știi că s-ar putea să nu mai aveți ocazia să vă vedeți niciodată. Pe lângă acestea, am putut simți și căldura din ochii părinților care ne priveau în timp ce încercam să le liniștim odraslele și să le fim alături, așa cum am putut noi. Un alt lucru care mă face să lupt în continuare pentru acești oameni minunați este acel „spasiba” pe care ni l-au spus de fiecare dată după ce s-au ridicat de la masă sau după ce i-am ajutat cu lucruri mărunte. Un simplu „mulțumesc” și un zâmbet cald sunt suficiente să ne ofere putere și siguranță cât să putem continua ceea ce am început, în ciuda gândurilor și problemelor care ne copleșesc și pe noi ca voluntari. Tot ce se întâmplă acum în jurul nostru este o experiență cu totul deosebită și îmi pare nespus de rău pentru toți ucrainenii care trec prin această nenorocire, parcă interminabilă. Am încercat să mă pun în locul lor și să-mi imaginez ce aș fi făcut eu în situația dată, dar am ajuns la concluzia că nevoia ne învață și nu vom fi niciodată pregătiți pentru toate obstacolele care se ivesc în calea noastră. Cele mai importante lucruri sunt cum și dacă vom reuși să străbatem aceste momente grele, fără ca ele să ne copleșească. Eu vă sfătuiesc să vă deconectați de la orice știre negativă și să faceți tot ce vă aduce fericire și împlinire. Nu lăsați lucrurile care se întâmplă să vă afecteze și luptați în continuare pentru visele voastre. Nu uitați că, odată ce alegem speranța, totul este posibil. Împreună putem contribui la o lume mai bună!

Levi Elisei, a X–a

O PERSPECTIVĂ DE PESTE PRUT

Maxim Nisteriuc, a X–a

Cred că în momentul de față suntem martorii unui conflict absurd între două țări, declanșat din cauza neînțelegerilor care durează de mai mulți ani, conflictul dintre Ucraina și Rusia. Problema cea mai importantă în acest conflict nu este că Ucraina deține orașe, uzine și porturi care contribuie mult la dezvoltarea economică europeană, ci chinurile pe care le suportă un popor nevinovat. Aceasta este problema. În acest moment, mii de femei, bărbați și copii își caută adapost în alte țări pentru a supraviețui. Ei își lasă casa, locul de muncă, totul, cu gândul că se vor întoarce curând în țara lor. De aceea, fiecare țară încearcă să dea o mână de ajutor acestor oameni pierduți. De aceea, sunt trimiși la vamă voluntari care le pot da o mână de ajutor. Ei, ca nimeni altcineva, înțeleg cel mai bine refugiații, fiindcă văd ochii lor plini de frică. Astfel, am ajuns și eu în vamă, cu rolul de translator. Am vazut cum copiii și mamele lor nu mai puteau merge de oboseală sau cum bunicii cu nepoții trec vama cu lacrimi în ochi. Având rol de translator ruso-român, misiunea mea era să vorbesc cu cei refugiați pentru a putea afla cu ce îi putem ajuta, pentru a le oferi strictul necesar și pentru a-i ajuta să ajungă la destinația dorită. Foarte mulți dintre ei plecau în Germania, Polonia, Italia și Cehia, iar alții, care erau prea obosiți de drumuri din cauză că veneau de la granița cu Rusia, s-au oprit în taberele pentru refugiați amplasate la Siret și Rădăuți. E greu să fii în vamă, să vezi suferința și plânsul. Imaginează-ți că mulți dintre ei nu știau unde vor să plece mai departe, unde să se ducă, singurul gând pe care-l aveau acum era că sunt în siguranță cât de cât. Copiii erau foarte speriați, nu doreau să vorbească, nu înțelegeau prea multe, nu găseau un sens în nimic. Suferința era vizibilă. De exemplu, un caz care m-a șocat a fost o bunică și cei doi nepoți ai săi, care erau din Kharkov. Ei au stat în buncăr timp de trei-patru zile, în ciuda faptului că în a doua zi nu mai aveau electricitate. Îmi povesteau cum au stat în întuneric și auzeau cum se bombardează casele, străzile, toată munca lor de o viață. Peste câteva zile, biserica a ajutat la evacuarea oamenilor din buncăr și așa au ajuns ei în vama Siret

Nu doresc nimănui să simtă necazul trăit de acei oameni. E drept că sunt unii mai înstăriți care pleacă în străinătate și își lasă totul pentru o viață mai bună. E drept că se profită de momentul acesta sensibil și greu și se fac și acte imorale. Consider că există oameni și oameni, nu poți generaliza nimic. Și la mine acasă, în Moldova, sunt foarte mulți refugiați din Ucraina care primesc ajutor din puținul pe care-l are o țară mică încercată de crize economice. Și acolo se simte exodul de populație, se observă influența diferitelor tipologii de oameni, se conștientizează pericolul războiului. Însă, cu toții ne alăturăm durerii, chiar dacă această durere a început deja să fie o obișnuință. Cred cu certitudine că totul stă sub spectrul unei frici care planează atât peste ucraineni, cât și peste noi. În ciuda faptului că războiul durează de mai bine de o lună, că există ajutoare constante, că ni se pare că trec vama refugiați în mașini de lux, consider că, momentan, ei sunt într-o situație limită. Printr-un simplu exercițiu de imaginație se poate constata că e greu să fii „pribeag" prin lume, să fii într-o continuă expectativă și incertitudine și să nu mai ai un „acasă" sigur.

RĂZBOI CONTEMPORAN

Valentina Toma, a X–a

În iarna lui 2005 eram „praf de stele” până când barza mi-a spus să cobor la următoarea. Așa s-a nimerit, pur și simplu așa s-a nimerit! Am crescut în Suceava, la țară, m-am jucat prin țărână, în copaci, fără temeri, fără ca mama să îmi aibă grija prea mult. Sunt unul dintre copiii care au crescut cu telefonul la gât. Cu toate acestea, astăzi pot spune că am avut în suflet sentimente pe care bunicii mei le-au trăit cu desăvârșire. La doar câțiva kilometri de Vama Siret, poarta către Ucraina, mă aflu eu. Era 24 februarie, ironic, mă simțeam rău și rămăsesem în cămin. Aveam să primesc vestea „A început războiul, băi!”. Am rămas cumva rece, încercând să par sigură pe mine în fața colegelor de cameră. Am așteptat ca ele să plece, am sunat-o pe mama mea și am stat cu lacrimile în gât preț de câteva minute. Am sunat-o de parcă era ultimul apel, deși nu am vorbit prea multe despre război. Mi-am dat voie într-un final să plâng, nu știam exact de ce simțeam să fac asta. Era ceva nou ce pusese stăpânire pe mine, o ceață deasă, o negură extraordinară prin care mă plimbam pierdută. Chiar se întâmplă asta în 2022? Chiar se repetă istoria? Aș fi preferat ca Putin să își scoată iahtul prețios din garaj, și nu armata roșie. Ceea ce se întâmpla era incredibil, la propriu. Ore mai târziu puteai să auzi avioane survolând mult prea aproape de patul tău cald și sigur. Seara se vedeau semnalele luminoase ale aparatelor de zbor militare. Nu era Crăciunul și nici parada de întâi decembrie. Era doar semnul că un om influent s-a plictisit. Ce simplu. Se plimbau în zbor și câte trei ore pe noapte. Chiar dacă erau ai noștri, chiar dacă scopul lor era cel de a apăra spațiul aerian al României, eu nu mă simțeam în siguranță, ba din contră, era ca și cum presărau cu anxietate peste acoperișurile noastre.

Nimeni nu te pregătește pentru așa ceva. Chiar dacă nu eram noi ținta, unghiile începeau să țină de foame, îmi trecea tot mai des prin minte să îmi fac un bagaj, preventiv. Mă gândeam unde aș putea să plec în caz de ceva și cum să ajung la ai mei mai repede. Trei zile nu am fost bună de nimic, doar urmăream imaginile de pe social media. Postări ce transmit atât de multă durere, mame, bărbați ce își iau rămas bun de la familii și tineri prea copii să țină arma la subsuoară într-un război pe care nimeni nu și-l dorește. E copleșitor că am ajuns zilele în care putem urmări conflictul de pe telefon datorită fotografilor ucraineni, aproape martiri ai vremurilor noastre. Își riscă viața de dragul adevărului și dovezilor crimelor lui Putin. O parte din mine mă mustră că gândesc așa, dar parcă această catastrofă a făcut să ne fie mai ușor ca niciodată să fim oameni. Ne-a adus dragostea față de aproape în suflet și ne-a trezit la realitate. Așa văd eu ca printr-o gaură de șoarece situația actuală. Un nor de fum greu care parcă ne oprește din a ne trăi viața în mod normal.

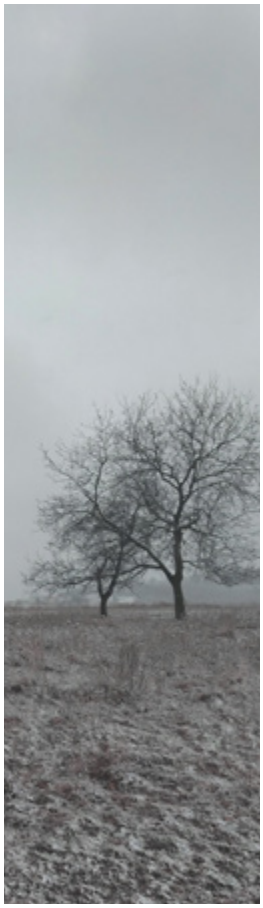

RĂZBOIUL ÎN REȚELELE DE SOCIALIZARE ȘI DEZINFORMAREA

Cristian Mărfescu, a X–a

Cu toții știm situația actuală din lume, războiul împotriva Ucrainei. Pe lângă războiul fizic, care continuă și în momentul de față, pe rețelele de socializare se desfășoară cu tot alt război, unul informațional ce duce la o dezinformare totală în rândul oamenilor simpli. Agresiunea conducerii rusești împotriva poporului ucrainean a fost ca un moment declanșator pentru mass-media întregului glob, iar fiecare rețea de socializare arată o parte diferită a războiului și a modului în care oamenii reacționează la el. De când Vladimir Putin a semnat declarația de independență a regiunilor Donețk și Lugansk, majoritatea publicațiilor internaționale aveau noutăți privind situația din Ucraina. Însă, ritmul lor de actualizare nu se putea compara cu fluxul de susținere care a împânzit Twitter-ul, Instagramul, TikTok-ul și canalele de Telegram. După ce a început agresiunea împotriva Ucrainei, persoanele de pe Instagram și TikTok au venit cu mesaje de susținere pentru ucraineni. Cei de peste ocean, la rândul lor, prin Twitter, au transmis un mare val de nemulțumiri și critici împotriva liderului federației rusești. Toată comunitatea online din lume a lăsat pe al doilea plan propriul conținut și a început, în masă, să susțină Ucraina și să ofere suport moral cetățenilor agresați. Multe canale de pe TikTok au schimbat videoclipurile umoristice în unele de explicare a situației din Ucraina, dar și a celei din Rusia. Un lucru care a rămas în memoria mea este trendul #no war, care s-a întins pe toate rețelele de socializare.

Observând toate aceste postări pro-ucraineni și anti-militare, se identifică elementele care dezinformează lumea. Mulți oameni se folosesc de situația actuală și dezinformează o comunitate pentru a ridica ratingul și nivelul de urmăritori de pe canal. Această dezinformare are un impact negativ prin propagarea informațiilor false ce induc frica în toți devoratorii de mass-media. Spre exemplu, ideea unui război nuclear a devenit una de impact, încât oamenii de rând au început să cumpere iodură de potasiu să se ferească de bombele nucleare. Pe TikTok a început valul cu videouri despre rachetele nucleare pe care conducerea rusă ar putea să le folosească împotriva lumii. Multe persoane, profitând de situație, și-au ridicat foarte mult audiența canalelor vorbind doar despre război, armele folosite de ruși, creând astfel o dezinformare totală, care a pus bazele unei panici și frici foarte mari. Cei mai informați în momentul de față sunt oamenii de la fața locului, care, după posibilitate, se confruntă cu situația și emoțiile lor prin intermediul Telegramului. Ce e drept, și în rândul ucrainenilor se găsesc cei care se folosesc de această agresiune pentru a-și mări influența pe platforma rețelelor de socializare. În prezent, marea dezinformare se datorează individului lacom de popularitate și ratinguri mari. După ce trecuse deja o săptămână de război, Instagramul și Facebook-ul au încercat să protejeze consumatorii de cadrele monstruoase prin blocarea videourilor cu caracter militar. Cu toate acestea, s-a menținut nivelul de panică și dezinformare, din cauză că multe cadre au fost luate din alte operațiuni militare și au fost date drept informație sigură. Pe când Facebook și Instagram încearcă să blocheze cadrele agresiunii, Telegramul oferă libertatea cuvântului neimpunând niciun fel de restricție. Telegramul s-a împărțit în două tabere mari, pro-rus și pro-ucrainean, ambele creând dezinformare în rândul cetățenilor, în folosul propriului stat. Această dezinformare se manifestă prin cadrele false care au fost preluate din alte operațiuni și prin informațiile compuse de autorii acestor pagini. Din punctul meu de vedere, catalizatorul dezinformării este și va rămâne individul lacom de popularitate și de bani. De aceea, trebuie să procesăm totul bine și să comparăm informațiile pentru a avea o viziune aproape de adevăr.

O POVESTE DE VIAȚĂ TIPĂRITĂ ÎN CUTELE RIDURILOR MĂTUȘII AGLAIA.

Ionela Andreea Moscaliuc, a IX–a

O femeie de 96 de ani plină de viață și trecută prin filtrele bătrâneții. Totul a început de la remarca unuia dintre membrii familiei, care spunea că istoria satului nostru este frumos arhivată în mintea și gândurile bătrânicii din colțul străzii. Așa că am decis să descopăr. Uite-mă pe patul vechi acoperit de țoale, între cei patru pereți plini de icoane și carpete a mătușii Aglaia. **Sărut-mâna mătușă, totul bine?**

Uite copilă, toate cum erau, dar sunt mai amărâtă azi pentru că și-a dat sufletul motănelul Gigi.

Aș avea câteva întrebări, deoarece știu că dumneavoastră cunoașteți satul acesta mai bine decât liniile din propria palmă.

Așa-i copilă, satul ăsta a înghețat în toate crăpăturile casei, frumos a evoluat și cu ce era la început nici nu se compară.

Cum a ajuns satul nostru cu numele de TREI MOVILE ?

La începuturile lui, în timpul războiului, satul era ca o bază pentru armată. Erau trei dealuri înalte în nord, sud și vest. Armata a decis să se ascundă între ele. Era ca o vale mare și adâncă ca fundul fântânii din grădină. Cele trei dealuri, după fiecare luptă, erau tot mai distruse, s-au măcinat atât de mult încât au rămas cât trei movile de pământ și așa, într-un mod ciudat, pe cele două movile de pământ care au mai rămas, în fiecare an, înflorește o singură floare, parcă în memoria celor pierduți aici.

Tanti Aglaie, dar ce s-a întâmplat cu a treia movilă?

Fata mea, a treia movilă a fost pierdută de mâna încarnată a timpului, s-a măcinat și s-a dus și nu mulți știu cât de importantă era acoperirea din vest, care acum e plăpândă și bucșită de case.

Cum erau oamenii după ce s-au stabilit aici?

Oamenii, ca acum, erau ranchiunoși și nerecunoscători, nu realizau cât de important era să ai un loc protejat în care să trăiești, eu, fata mea, am venit aici după ce satul meu a fost ars de pe fața pământului. Eram o copilă, cam ca tine, și îmi plăceau foarte mult florile, le iubeam. Știu că aveam o mușcată roșie ca sângele într-un ghiveci mic și, când m-am stabilit aici, o țineam pe verandă și mi-a fost ruptă de mingea de piatră a unor puști obraznici. Tare rău mi-a părut de Stela, pentru că așa am numit-o pe mica floare, dar uită-te acolo în geam, acum am mai multe, dar Stela mea e de neînlocuit. Părinții mei erau severi și trebuia să-i ajut la treburile casei. În vara unui an secetos, știu că am mers cu tata pe câmp la secerat grâul. Eram murdară de tăciune din cap până în picioare și era o căldură de crăpa soarele. Aveam obrajii negrii de tăciune care îmi acopereau roșeața, iar sudoarea de pe frunte se lăsa în jos și-mi făcea creste pe față, ca niște șanțuri în tăciunele gros. Puștanii care mi-au rupt-o pe Stela, m-au văzut când mă întorceam și râdeau de mine în hohote, îmi era o rușine de intram în pământ. Dar apoi, mult mai târziu, am realizat că eram o fată frumoasă, chiar și plină de tăciune.

Cum a fost perioada școlii?

Ah, școala. Am făcut mamă, dar nu așa de frumos cum se face acum. Părinții mei erau inculți, nu știau să citească sau să scrie, dar erau deschiși la minte și m-au dus la preotul din sat. Popa Gheorghe, frumos bărbat, mort însă de 20 de ani, să-l ierte Dumnezeu. El m-a învățat arta scrisului și cititului. Acum citesc foarte frumos, dar nu prea văd. Ochii mei au fost înțepați de prea multe ca să mai meargă cum mergeau la început.

Văd că aveți o fotografie lipită pe oglindă, cine e acolo?

Vai copilă, în poza aia sunt eu cu soțul meu, mort și el săracu', că mult l-am iubit și tare dor mi-e de el. Eram la un bal în sat, atunci mă ceruse de nevastă, sub un tei înfrunzit și atât de mare, parcă acum îl văd. O poveste de dragoste ca în cărțile cu basme. Venise la mine pe un cal negru cu o coamă imensă, împodobită cu floricele colorate de pe câmp. Nu erau verighete la vremea aceea pentru noi, ele existau dar nu ne permiteam. Aveam 17 ani și el era prima mea iubire și ultima, de altfel. Verigheta mea, pe care o am și acum, e, de fapt, lacătul dintre sufletele noastre. Mi l-a făcut dintr-

o am și acum, e, de fapt, lacătul dintre sufletele noastre. Mi l-a făcut dintr-un șurub mai gros, frumos rotunjit și șlefuit. Și, uite, are o pietricică roz luată de pe fundul izvorului limpede, după cum îmi spusese el. Era quartz. (lucru pe care l-am aflat când am învățat și eu mână în mână cu bijutierul de la 2 sate distanță, i-am fost ucenică). Era cu lacrimi în ochi, soțul meu, Titi, îmi furase inima, iar după ce ne-am căsătorit și până a murit, mi-a furat-o de mii de ori. Era un romantic, ca un zeu al iubirii. Mi-a luminat viața și acum, uite-mă, bătrână și uscată, întunecată fără el.

Pare că ați aflat ce e iubirea adevărată.
Am aflat, dar e rară și, dacă tu vei avea norocul să afli, să te consideri cea mai norocoasă femeie de pe pământ. Dar, după cum te văd, ai găsit tu deja pe cineva, pentru că ți se luminează chipul când vorbești despre iubire și numai ăia îndrăgostiți au lumina asta pe chip.

Ultima mea întrebare ar fi: cum ați reușit să treceți prin viață și ce sfaturi îmi dați mie și celorlalți de vârsta mea?
Viața e frumoasă, deși suntem uneori prea orbi ca să vedem asta, suntem mult prea atenți la lucrurile inutile și minuscule care se întâmplă și ne complicăm prea mult, uităm să trăim... Noi, oamenii, suntem simpli și ne străduim prea puțin ca să trăim, ne lăsăm, așa, să umbrim pământul. Ce pot să te sfătuiesc, copilă, ar fi să-ți ții mereu capul sus și ochii deschiși ca să vezi ce ai de văzut, să admiri tot ce e frumos în jurul tău. Iar pentru ceilalți ca tine, aș spune să fie sinceri, teribil de sinceri, atât cu cei din jur, cât și cu ei înșiși. Asta e cel mai important, să te cunoști pe tine, să admiri și să iubești, că de asta, mamă, suntem oameni presărați pe pământul ăsta: să iubim. **Să iubim și să nu ne fie frică de nimic! Sunteți o femeie deosebită și mulțumesc pentru toate vorbele înțelepte și secretele dezvăluite. *Când să plec, mătușica se ridică încet de pe pat, cu bastonul ei de lemn puternic sprijinit în pământ, se duce spre geam, ia de acolo o floare roșie și mi-o oferă. Mi-a spus că floricica respectivă va fi Stela mea și să am grija de ea, dar, mai ales, să nu o las pe verandă. ***

O POVESTE DESPRE NOI, ADOLESCENȚII

Ionela Andree Moscaliuc a IX-a

Levi Elisei, a X-a

Adolescența este perioada crucială a vieții în care fiecare om își dezvoltă personalitatea, stilul și modul în care acesta gândește. Bineînțeles, modul de gândire în această perioadă este încă nedefinit, dar sunt și cazuri în care unii adolescenți reușesc să cizeleze valurile minții și să le înghețe, rămânând cu percepțiile construite toată viața.

Cum aș defini eu adolescența?

Stadiul de cunoaștere personală și dezbatere intelectuală cu tine însuți.

Care este de fapt povestea mea ca proaspăt adolescent... ?

Liceul a început în forța lui spectaculoasă acum câteva luni, iar eu sunt un copil mai complex și, pot spune, complicat. Trecerea de la gimnaziu la mirobolantul liceu este teribilă și cât se poate de radicală. În ultimii ani de gimnaziu am început să mă pregătesc emoțional pentru trecerea asta și, când am ajuns în fața faptului împlinit, eram total nepregătită și mai speriată decât un rocker într-un club de maneliști.

Nu am să mă complic în a folosi un limbaj formal, pentru că, fie vorba între noi, sunt sigură că nu mă plictisește doar pe mine. Liceul e mai mult decât o simplă perioadă în care mergi la școală, înveți (sau nu), aduni niște note acceptabile sau te întorci acasă cu ochii pe jumătate deschiși din cauza oboselii și cu un 2 mare și frumos, înflorit în acea carte a morții, roșie, supranumită și catalog.

Liceul nu e doar orarul infernal pe care îl urmezi ca o mică oiță în fiecare zi, nici lecțiile plictisitoare la care înveți pentru că ești obligat de programă, nici notele care, cu toții știm, nu sunt o dovadă reală a inteligenței unui om. Liceul e mult mai mult de atât. În prim plan, pot spune că amintirile făcute în această perioadă și în acest mediu numit liceu sunt cele mai marcante imagini blocate în conștiință. Liceul este, de fapt, adunătura de momente, emoții, frici și chicoteli în timpul orei de Fizică, scuzele penibile din timpul orei de Sport, durerile de cap inventate pentru a scăpa de o ora mai puțin interesantă și chiar și glumele ironice ale profesorilor noștri preferați.

Liceul... să ni-l imaginăm ca o casă pentru păpuși, în care toată lumea face același lucru în fiecare zi. Da, așa este văzut, însă, asta e doar ce se vede din exterior... toți elevii egali, tratați cu respect și admirați.

Aici intervine partea mai puțin colorată a poveștii, pot spune. Nu toți suntem egali și nu mă refer doar la clase și vârste. Suntem zeci de tipologii de oameni, toți diferiți și cu toții suntem tratați diferit. Există cei care arată bine și au trăsături impecabile, acei adolescenți care duc frumusețea exterioară la un nivel pe care îl consideră ei „superior". Mai sunt cei care învață la un nivel mediu și care adună câte o bucățică din stilul fiecărui om pe care îl văd, adolescenți pe care eu aleg să-i numesc roboți. Sunt și cei pe care nu-i vede nimeni, cei retrași si tăcuți, care încearcă să se facă remarcați prin gradul lor de gestionare a informației, pentru că nu pot să o numesc chiar inteligență, cu toții îi știm, iar noi îi numim tocilari.

Eu reușesc să-i observ pe absolut toți, de la cel

mai tăcut până la cel mai „șmecher” și invers. În viața reală sunt mai tăcută, însă nu mă clasific în grupa celor tăcuți pentru că, sinceră să fiu, nu mă regăsesc în nicio categorie sau subcategorie de licean. Eu sunt o specie mai dubioasă, care trăiește retras, vorbește când simte nevoia și observă, de la distanță, absolut tot ce se întâmplă în jur.

Fiecare adolescent are un refugiu, aceste refugii pot consta în activități, oameni sau locuri. De aici apar și interesele construite pe baza unui talent cu care ne-am născut sau pe care l-am dezvoltat în timp. Unii își găsesc refugiul în muzică, alții în tot ce ține de așa-zisul desen, alții în jocuri, în citit sau, ca mine, în scris. Aceste refugii ne ajută să ne găsim o oarecare liniște interioară și să ne ascundem, oarecum, de unele probleme pe care le avem în fiecare zi.

Principala boală a adolescenților? Dramatismul. O boală incurabilă care dispare odată cu vârsta și odată cu mâna de ajutor venită din partea timpului. Dramatismul, o boală pe care orice adolescent o dezvoltă din ce în ce mai mult până când, la un moment dat, explodează atât de rău încât începe să plutească fum în jurul tău. Cu toții avem tendința să înflorim lucrurile într-un mod exagerat pentru ca lucrurile respective să ajungă în favoarea noastră. De cele mai multe ori, noi și dramatismul nostru învingem. Dar sunt momente în care suntem prinși și dăm de probleme.

O altă boală a adolescenților e minciuna. Toți mințim. Știți colegul ăla sau tipul din școală care nu are niciodată țigări, însă el fumează? Da, ăla care vine de fiecare dată la tine și te întreabă pe un ton drăgălaș și inocent: „salut, frate, ai și tu o țigară?” Tu poate că ai, însă el e cel care cere de fiecare dată și nu îți dă niciodată înapoi, iar tu, ca un bun cetățean care are „self-love-ul” dezvoltat, minți într-un mod frumos și respectuos: „îmi pare rău frate, dar asta e ultima pe care o am.” În momentul ăsta, el ce face? Merge mai departe în căutare de gloanțe gratis. Sau minciunile mici și nevinovate, când tu nu ai avut chef sau timp sau creier suficient încât să-ți scrii tema și ce te gândești? „Lasă că îi spun eu că mi-am uitat caietul și scap de data asta.” De multe ori scăpăm, dar avem și ore în care profesorii au infraroșii în detectarea de minciuni și scuze și te prinde și ești aproape de frumosul 2 (în cel mai bun caz, 4).

Trecând de minciună, ajungem la o altă problemă a liceenilor în general. O problemă destul de gravă și cât se poate de serioasă în comparație cu celelalte două menționate mai sus: discriminarea. Nimeni nu poate nega faptul că există discriminări, dar despre aceasta nu voi menționa pentru că nu sunt eu psiholog sau ceva.

Pe lângă discriminări există și, am să-i zic eu, „judecata de apoi”, chiar dacă sunt niște termeni grandioși, îmi permit, pentru că în liceu se judecă foarte mult, începând cu fața omului respectiv, păr, haine, mers, vorbit, privit, urcat și coborât scări, după cum își ține ghiozdanul, după cum deschide ușa. Toate lucrurile astea sunt judecate și, după cum spuneam, perioada asta de trecere e infernal de grea și, când te mai trezești cu niște oameni care să te facă să te simți inferior, e oribil. Și până la urmă, de ce să ne pese ce spun și ce cred alții despre noi, de ce să ne pierdem vremea analizând toate lucrurile care se spun în jurul nostru? Dacă sunt critici bune, încercăm să fixăm ceea ce facem greșit, iar dacă nu sunt constructive, ar trebui să le lăsăm să se ducă exact așa cum au venit. Trebuie să fii destul de dur și de puternic încât să eviți lucrurile inutile care se întâmplă în jurul tău și, în schimb, să fii mult mai atent la tine și la ceea ce faci tu, strict pentru persoana ta.

În speranța că eseul acesta va fi citit de cei mai mari, și anume de veteranii liceului, sper că ei vor înțelege că nu este deloc corect să judeci pe cei abia intrați în liceu, pentru că săracii de ei (de noi* pentru că sunt și eu în asta) sunt deja destul de speriați de ce se întâmplă.

Mie, având minunata anxietate socială, mi-e cât se poate de greu să trec prin perioada asta, însă mă adaptez treptat și ajută să știu că am câțiva oameni, colegi sau profesori care mă susțin. Trec mereu neobservată pentru că nu-mi place să fiu în centrul atenției. Un lucru după care, de altfel, mulți dintre adolescenți aleargă. ATENȚIE. Sunt însetați după atenție și fac tot ce pot ca să o obțină. Aici ajung să se reunească toate cele trei mari probleme ale adolescenței. Dramatizăm, mințim și judecăm ca să primim și noi puțină atenție.

O altă problemă care apare odată cu liceul, sau chiar mai devreme, este obsesia pentru imaginea de sine, ceea ce vezi când te uiți în oglindă. Începi să urăști ce vezi, să te critici și să crezi că nu ești îndeajuns. Problema stă în felul următor: când nu-ți place ceva.. schimbă.. indiferent despre ce e vorba, rămâne aceeași structură. Schimbă!

Tu, ca adolescent, ai tot timpul din lume să evoluezi și să crești ca ființă umană. Ai timp să te schimbi, să înveți mai multe despre ceea ce te pasionează și despre ceea ce îți place ție să faci pentru că nu vei ajunge nicăieri dacă înveți ca un roboțel tot ce ți se predă și atât. Alege, selectează și culege informații care te interesează pe tine. Dacă îți place un domeniu, să zicem jocurile pe PC, joacă-te atunci când vrei să te eliberezi de ceva sau pur și simplu pentru că îți place și ține-te de asta până când avansezi, învață tehnici și împinge-te singur de la spate să devii cea mai bună versiune a ta.

Adolescența e destul de complicată. Dar contează mai mult momentele și modul în care alegi să o trăiești

CARE AR FI MESAJUL MEU?

Ignorați ce e inutil, dezvoltați ce e incomplet și trăiți liber, fără frici și bariere, fără limitele impuse de societate, fără să gândiți prea mult. Trăiți-vă adolescența liber și simplu. Fiți voi înșivă, deoarece copia nu are valoare. Nu vă blocați în spatele unor critici și nu vă lăsați călcați în picioare de absolut nimeni. Aveți o gură, folosiți-o și la vorbit, exprimați-vă, prindeți curaj și zburați.

Am auzit o groază de lucruri despre generația noastră și majoritatea sunt niște neadevăruri. Nu, noi nu ne pierdem timpul în fața telefonului sau a calculatorului, noi experimentăm și studiem. Nu, noi nu am uitat ce e literatura și nici istoria poporului român, ci o continuăm. Nu, noi nu ne vindem și nu ne dăm mari că avem haine de la Gucci și nu ascultăm manele în mașină cu volumul la maxim!

Noi evoluăm, facem istorie și avansăm. Știm când să ne oprim din a face lucruri nasoale și știm ce e ăla respect. Știm să fim oameni și suntem.

Am cam lungit vorba, însă problemele mele existențiale continuă, la fel și liceul, iar într-un univers paralel, în ceva buclă temporala din Rick and Morty, poate că liceul e un mediu mai periculos decât aici și ne stresăm degeaba. Dar mai contează?

Voiam să mai adaug clișeul cu „viitorul e în mâinile voastre", dar mi-e că dau în ceva discurs electoral și nu-i ok deloc.

Încheierea? Nu există, pentru că povestea continuă....

Andrei Dranca

IUBIREA CA VRAJĂ

Ilie Zvarici a XI–a,

Iubirea este cel mai frumos sentiment în măsură să unească două suflete pentru totdeauna. Sentiment pur și sincer, iubirea este locul unde iau naștere mii şi mii de trăiri, gânduri și emoţii, cu scopul de a contura pe viitor o relație solidă și sudată, care să fie bazată pe sentimente reale și adevărate. Se spune că dragostea este cheia clipei și a veșniciei, dacă știi să o folosești în favoarea ta.

Flacăra iubirii vine într-o fracţiune de secundă, dar, dacă nu știi să o ții aprinsă, această flacără, această frumusețe a vieții se stinge și devine cenuşă, luată de vânt și spulberată în neant. Acest sentiment este unic pentru ființa omenească şi, odată intrat în suflet, te ridică pe cele mai înalte culmi ale fericirii. Iubirea te împlinește ca om, îți face zilele fericite și pline de armonie sufletească.

În plus, iubirea poate fi cel mai frumos sentiment în care te simți vrăjit, pur şi simplu, de aspectul fizic al unei persoane, de felul în care se îmbracă, de felul cum vorbește și de atitudinea acesteia. O persoană sigură pe ea, glumeață și zâmbitoare, te atrage și îți creează o energie pozitivă imensă. Lângă o asemenea persoană te simți complet ca într-o vrajă, iubirea trecând la un alt nivel, iar plăcerea, de asemenea.

Vraja iubirii amplifică sentimentele celor doi îndrăgostiți care se iubesc și leagă relația de iubire, consolidând-o astfel. Contrar celor spuse mai sus, dragostea poate să și ucidă; așa cum vine, așa și pleacă, lăsând răni adânci în suflet. Trebuie să iubești cu patimă, dar și cu puțină precauţie. Dragostea te urcă pe culmile înalte ale plăcerii, dor tot ea te coboară și te distruge. Nu întotdeauna acest sentiment este veșnic, depinde cu cine trăiești acest sentiment. O vorbă veche spune: „Carpe diem!” (lat. Trăiește clipa! Trăiește momentul!), deoarece, în multe cazuri, nu vezi partea negativă și neagră a celui cu care ai împărțit dragostea.

Prin urmare, dragostea este greu de câștigat și ușor de pierdut. Dacă vraja iubirii nu-i mai leagă pe cei doi îndrăgostiți și nu le mai ține sentimentele vii, asta înseamnă că ei, de fapt, nu s-au iubit și că au avut de-a face cu o iubire ca o vrajă.

Georgiana Mînican, a XI–a

Miruna Bran, a XI–a

FAMILIA

Ilie Zvarici, a XI–a,

Ne ne–a stat nouă în putinţă să ne alegem părinții."
„Non fuit in nostra potestate quos sortiremur parentes."

Seneca, De brevitate

Cu siguranţă că familia este locul unde ne naștem, trăim și evoluăm. Din perspectiva mea, noțiunea de familie înseamnă susținere, încredere, dar în primul rând, iubire.

Cu toate că familia are un rol extrem de important în dezvoltarea armonioasă a unui copil și îl poate călăuzi în viață, din păcate, niciun copil nu își poate alege părinții și nici n-o să poată vreodată; așa cum nici părinţii nu-și pot alege copiii când se nasc. Chiar dacă orice părinte își dorește să aibă un copil perfect, care să fie frumos și inteligent, destinul este cel care hotărăște acest lucru și, implicit, și Dumnezeu.

Însă, pe parcursul vieții, chiar dacă părinţii își dau seama că nu au copilul perfect, aceștia îl acceptă așa cum este, cu bune și, respectiv, cu rele. Așa ar trebui să gândească și copiii, chiar dacă nu au niște părinți bogați și cu mai multe calități, să le mulțumească acestora zi de zi pentru că i-au crescut și au avut grijă de ei în orice moment al vieții.

În momentul copilăriei, copiii își adoră părinții și susţin că sunt cele mai bune persoane de pe planetă și că sunt minunați. Însă, după ce cresc, în adolescență, își dau seama de niște lucruri și observă defecte și la propriii părinți, copiii vrând să fie liberi și independenți, apărând astfel neînțelegerile și conflictele între generaţii.

În consecință, copiii suferă în copilărie și cât sunt mici, gândindu-se intens toată viaţa lor cum ar fi fost dacă, încă de când s-au născut, ar fi avut parte de niște persoane care să îi susțină în tot ceea ce fac și să le fie alături până și în cele mai mici visuri. Nu neapărat de niște părinți propiu-zis, ci de niște oameni, în primul rând, care să îi sprijine și să le ofere înțelegere, empatie și altruism.

Din păcate, nu toți copiii au norocul de a avea parte de o familie în întregimea ei, ci doar de o parte sau, în cel mei rău caz, deloc. Lipsa unor persoane care să îi încurajeze și să le ofere protecţie, îi face pe unii copii să clacheze și să greșească în viață, aceștia simțindu-se niște suflete singure și ale nimănui.

În concluzie, copiilor nu le stă în putință să își aleagă părinții și invers, iar în final, acceptându-se unii pe alții atât cu defecte, cât și calități, copiii nu vor fi vinovați dacă ajung să se nască și să crească într-o familie monoparentală sau, mai rău, să fie orfani. De aceea, ei trebuie să-și iubească și să-și accepte părinții așa cum sunt, să fie puternici și să spere că Dumnezeu le va deschide o portiță care le va lumina, în cele din urmă, drumul în viață.

Iulia Coca, a IX–a

14 FEBRUARIE 2020

Filip David Fabian, a XI–a

Nici nu știu dacă Valentine's day poate fi numită sărbătoarea iubirii sau, mai bine zis, această zi este rezultatul unei idei excelente de marketing, o zi bazată pe un consumerism acut, o zi în care ne simțim obligați să facem gesturi romantice și, totodată, o zi plictisitoare a iubirii sporadice; asta cel puțin din viziunea unui puști de 16 ani îngrozit și uimit de ce se întâmplă în jur.

În timp ce mă grăbesc spre școală, observ forfota neobișnuită a unei zile de iarnă. Bărbații îmbrăcați elegant cu flori în mână mărșăluiesc grăbiți pe străzile orașului și domnișoarele grațioase care încearcă din răsputeri să pară cât mai cochete în rochii mult prea scurte pentru o zi rece de iarnă completează peisajul. În autobuz, în înghesuiala unei cutii de conserve, un bătrân se uită ciudat la tinerele domnișoare ferchezuite și probabil că în mintea lui se gândește: „...ce a ajuns tineretul în ziua de azi...". Ofer locul unei domnișoare, însă aceasta mă refuză politicos spunând că nu vrea să își șifoneze rochița. Mă așez la loc, dar mă simt atât de prost încât mă ridic în scurt timp. În forfota orașului, aproape uit cum trece ziua și în timp ce mă întorc pasiv spre casă, privind apatic la petalele căzute pe jos, observ privirea iscoditoare a altor bărbați îndreptată spre mine. Rușinat intru în prima florărie și cer un buchet de flori. La întrebarea: „Ce să scriu pe bilețelul buchetului" răspund ciufulit: „Pentru prima iubire". Vânzătoarea zâmbește în timp ce plec stângaci cu florile în mână. Traversez strada și văd pentru prima dată că șoferul unui BMW oferă prioritate pietonilor. Amabilitatea masculilor e ieșită din comun; în mod normal dau dovadă de o nesimțire fără margini, dar nu și astăzi, astăzi este 14 februarie.

Ajuns acasă, îi întind buchetul de flori mamei care citește cu voce tare biletul, după care zâmbește. Ziua se sfârșește în timp ce mă gândesc la tot ce am văzut astăzi. Cu toate că unii cred că această sărbătoare e lipsită de sens și dau dovadă de un naționalism excesiv în timp ce o critică sub pretextul că „e luată de la americani", eu am speranța că această sărbătoare, la fel ca altele, ne face mai iubitori. O zi a îndrăgostiților nu ar trebui să existe, la fel cum nici o zi a culturii nu ar trebui sărbătorită. Cu toții trebuie să iubim zilnic, la fel cum ar trebui să ne și culturalizăm zilnic.

Psihologul american Robert J. Sternberg spunea despre iubire că aceasta „este un sentiment de conexiune, uniune și apropiere emoțională cu cineva, este ceea ce te face să ai încredere deplină într-o persoană și să poți să-i povestești detalii personale despre tine și despre viața ta și să o lași să te vadă așa cum ești tu cu adevărat.". Dacă mă puneți pe mine să dau o definiție, am să eșuez, tot ce știu despre iubire e din cărți și filme. Iubirea e ceva ciudat, spune un copil de 16 ani care încă se joacă Free Fire.

Nicoleta Paicu, a X–a

COPILĂRIE DISTORSIONATĂ

Filip David Fabian a XI–a

**atentie! cele scrise mai jos au caracter exagerat de dragul vârstei*

Chiar dacă am 16 ani, mă consider în mare parte un copil. Un copil frustrat, cu o gândire oarecum mediocră, bazată mai mult pe ideea generalizării în ceea ce privește comportamentul celorlalți. În gândurile mele existențiale, dacă le pot numi așa, m-am lovit deseori de imaginea copilăriei distorsionate, începând cu Moș Crăciun și continuând cu basmele motivaționale, desenele animate și benzile desenate. Încă de mic, am citit benzi desenate. Nu știu în ce proporție copiii de azi mai citesc benzi desenate, însă eu am crescut cu Haplea și, mai târziu, am avansat la Superman și Batman. Toate aceste povești, care ar fi trebuit să îmi dezvolte imaginația și să îmi îmbogățească vocabularul, pot spune, în mod cert, că nu au făcut decât contrariul. Mi-au distorsionat copilăria, livrându-mi minciuni și fantezie pe tavă, luând chiar în considerare că la un moment dat ajunsesem să mă cred Superman. Acum, în mod evident, nu îmi voi judeca părinții fiindcă au contribuit la instabilitatea emoțională a copilăriei mele, ci mai bine zis voi critica; încerc să critic acei factori externi care m-au făcut atât de sceptic și neîncrezător. Părinții mei mi-au spus de mic că Moș Crăciun și ceilalți moși care mai există nu sunt decât niște legende. Atunci când am început să mă contrazic în clasa întâi cu colegii mei în privința existenței Moșului, am realizat că nimeni nu știa acest adevăr absolut. Dintr-odată mi-a crescut puțin stima de sine, deoarece deținem un adevăr ce le-ar fi putut distruge copilăria. Însă, în fața poveștilor, benzilor desenate și animeurilor am pierdut mult teren. La acea vârstă fragedă când totul părea roz nici nu mă gândeam ce sens adânc, morbid, cu tentă sexuală, au acele povești. Dacă am începe cu Scufița Roșie, poveste pe care cred că o știm cu toții: mama își lasă fata să plece singură prin pădure la casa bunicii, pe deasupra înștiințând-o pe biata fetiță în privința lupului, aș ridica următoarea problemă: acea mamă știa ce înseamnă un copil sau ce e responsabilitatea? Daca aș fi fost în locul fraților Grimm, întâi aș fi sunat la Protecția copilului și după aș fi scris povestea. Voi sări peste părțile irelevante ale poveștii și voi ajunge la minciuna supremă. Cum au supraviețuit Scufița și bunica în burta lupului? Mai apoi când vânătorul împreună cu cele două personaje dau dovadă de o cruzime ieșită din comun în timp ce cară pietre pentru a umple burta lupului. La această „intervenție chirurgicala" este prezentă și Scufița, care nu este decât un copil. Eu cred că odată cu Protecția copilului trebuia să vină și cea a animalelor. În fine, trecând peste celelalte povești ajung la Alba ca Zăpada. Fata asta e de acord să trăiască cu șapte bărbați în pădure și mănâncă un măr oferit de mama sa vitregă deghizată. Deloc ciudat?! Ce educație avea această fată, ținând cont că era prințesă? Mai apoi, după ce moare și este întâlnită de acel prinț necrofil, iar în urma sărutului acestuia învie, ea acceptă să se căsătorească cu prințul. În Punguța cu doi bani, la fel, cocoșul sfidează legile fizicii, iar inteligența celorlalte personaje lasă de dorit. Deci, pe lângă faptul că boierul ia cele mai proaste decizii economice posibile, nici măcar nu știe cele mai de bază noțiuni de anatomie. După ce cocoșul înghite întreaga turma de vaci este aruncat în cămara cu galbeni, nu mă întrebați, nici eu nu știu unde e logica. La fel ca în Scufița Roșie, cred că și în această poveste ar fi trebuit să participe Protecția animalelor, pentru că, până la urmă, baba își omoară găina în bătaie. Trecând peste toate, stau și mă gândesc cum se poate comporta un copil cât mai civilizat. Tarzan merge dezbrăcat prin junglă, Cenușăreasa este o victima a bullyingului, iezii din Capra cu trei iezi sunt încuiați în casă și lăsați singuri, Muc cel mic fură și ajunge păcălici, Dănilă Prepeleac dacă trăia și azi era la grădiniță, cei trei purceluși, dacă ar mai fi trăit, ar fi fost niște arhitecți desăvârșiți și lista poate continua la nesfârșit cu personaje care își fac dreptate singuri și nu numai. În contradictoriu, aceste povești au și niște mesaje destul de motivaționale și au și părți bune, evident, dar acele părți bune sunt îngropate adânc fiind aproape indescifrabile, în comparație cu acele „scăpări" care țin în mare parte de domeniul fantasticului și a irealului. E posibil ca eu să fiu mult prea critic și aceste „scăpări" să nu fie decât rodul imaginației mele, însă, în tot acest timp, cred că aceste povești, chiar dacă sunt doar niște basme, totuși sunt mult prea exagerate și au acțiuni care obosesc, asta

ținând cont că cititorii sau auditoriul este format din copii care la acea vârstă au tendința să creadă aproape totul. Dacă aș fi scriitor aș scrie diferit, mai modern, nu neapărat pentru copii, însă mai aproape de realitate. Povestea mea ar suna cam așa...

A fost odată ca niciodată un prinț care în loc să se ocupe de treburile țării se juca Free Fire, iar când nu era prea ocupat cu asta mai ieșea la câte o întâlnire aranjată sau se uita la seriale. Și prințul nostru mai avea o obsesie, manelele. Cât era ziua de lungă asculta Adi Minune și spera la o viață frumoasă, adevărată, de rege alături de femeia visurilor sale. Într-o zi, în timp ce mergea liniștit cu BMW-ul său pe stradă, scuipând flegmatic pe gemul mașinii semințe, o vede pe ea. Irascibil începe să claxoneze, iar în acea seară tânăra domnișoară de 17 ani este cerută în căsătorie de prințul din BMW. Despre mariajul lor nu e prea mult de vorbit, fata rămâne însărcinată și naște un fiu. La scurt timp după nașterea copilului, cuplul divorțează și băiețelul ajunge la orfelinat. Totul se termină prost fiindcă nimeni din povestea mea nu „a trăit fericit până la adânci bătrâneți."

Aș mai avea multe de spus despre desene și benzi desenate însă am scris destul.

În concluzie, pot spune că acești factori amintiți ne influențează copilăria într-un mod mai mult negativ decât pozitiv. După mine, singurul lucru bun pe care l-am învățat din aceste povești a fost să urăsc nedreptatea.

Simion Mărfescu, a IX-a

JURNAL

Evelina Miron, a X-a

10.12.2019

GÂNDURI LA MARGINEA LUMII

Cât de ușor și fără implicări de niciun fel ajungem să spunem unele cuvinte. Cât de ușor ajungem să trecem nepăsători peste problemele altora, gândindu-ne că ,,problemele noastre ne ajung și nu mai trebuie să ne încărcăm cu ale celorlalți". Ajungem pe zi ce trece, din ce în ce mai mult, ipocriți și egoiști. Lumea în care trăim deja este una ipocrită, cu mulți oameni ipocriți. Cât de ușor a început lumea să spună „Te iubesc" sau „Îmi pare rău". De ce am ajuns să fim toți atât de falși? De ce am început toți să profităm?

Sincer, deja mă înspăimântă cât de multe fete, femei ajung să „iubească" pentru bani sau pentru a profita pe urma acelei „iubiri". Mă înspăimântă toți băieții/bărbații care ajung să se îndrăgostească de fizic. De ce contează atât de mult bunăstarea materială sau aspectul fizic? Îmi e greață, îmi e rușine de lumea în care am început să cresc. Cu toate că eu înaintez în vârstă aș numi acest proces mai mult o „descreștere mintală". Simt că mă îndobitocesc pe zi ce trece înconjurată de oamenii ca aceștia. Mă compătimesc cu ideea că „Schimbarea începe de la mine" deci, dacă vreau să fie lumea un loc mai bun, eu trebuie să fiu mai bună.

Cât de multă lume ajunge să se rușineze sau să regrete ceea ce a ales în trecut. Mă îndoiesc că voi, cititorii, nu ați simțit măcar o dată asta, mă îndoiesc că sunt singura care aproape în fiecare noapte ajung să mă gândesc la trecut. Și nu știu sincer ce mă înspăimântă mai tare, faptul că lumea mă judecă sau faptul că eu mă autoînvinovățesc continuu pentru ceea ce mi s-a întâmplat sau mă judec pentru anumite decizii luate. Dar la un moment dat am ajuns să mă gândesc că asta am simțit atunci, asta a fost „decizia mea pe moment". Ceea ce e important de reținut, învățat și aplicat în viața mea este că „Deciziile luate pe moment sunt regretate cel mai mult și că voi încerca din ce în ce mai mult să nu mai iau asemenea decizii, pentru că dor, pentru că rar dispar. Am mai scris cândva că ceea ce trăiește un om îl marchează, îl influențează într-un anumit mod și că niciodată speranța că „timpul le va rezolva" nu se materializează. Timpul trece, da. Durerea, dacă nu e rezolvată, devine o obișnuință. Dacă fugi, problema rămâne acolo. Totul trebuie rezolvat de tine, trebuie clarificat. Nu lăsa timpul să treacă!

Denisa Sprincenatu, a IX–a

VISUL

(O PERCEPȚIE ADOLESCENTINĂ ASUPRA IUBIRII)

Andreea Moscaliuc, a IX–a

Cu inimi plăpânde și fragede, noi doi pierduți undeva în ceața verde a pădurii stăm și privim în jur. Cea mai frumoasă priveliște pe care aș putea să o am și la care m-aș uita toată viața mea și tot nu m-aș plictisi. În fața mea, ești tu – cea mai frumoasă formă de viață întruchipată și delimitată într-un trup.

Tu, suflet amar si singur, dar regăsit.. ești ceva ce greu se poate defini
ești norii care plutesc și bucură ochii, și tot norii care tună și plâng
ești cerul albastru și plin de lumină, dar și cerul întunecat al nopții aprins de stele
ești marea tăcută și calmă din timpul verii, dar și marea învolburată și grea de valuri, din timpul iernii
ești pământul care își creează viață, și viața care întreține pământul
ești poezia în monorimă ritmată și grea, dar și poezia complexă si caldă în distih
ești om, sursă de viață neagră și arsă
ești om, radiație de lumină aprinsă și tristă
ești om, omul meu.

Tot prin pădure, cu mirosul de frunze uscate și aerul ușor și rece, ne îndreptăm, ținându-ne de mână, spre casa noastră mică de lemn, unde e liniștea pădurii pierdută, conservată. E casă, pentru că acasă e oriunde ești tu. Ajunși la casă, ieșim cu cafeaua în mână și țigara aprinsă, ne așezăm pe butucii uzi de lemn, si ne privim adânc discutând despre ce tot și despre nimic. La un moment dat, râd. Mă amuza teribil faptul ca erai atât de frumos întruchipat în fața ochilor mei, erai doar plăcut și mă făcea să zâmbesc.. exact cum faci de obicei.

00:00, 11.10.2021

Era seara în care timpul avea să se desfacă și să se împartă în două ere imense reprezentate de trecut si viitor, prezentul momentului fiind amorțit între noi. Înțelegând importanța lui în viața mea și reușind să-l văd stând lângă mine într-un moment crucial, m-am pierdut în întunecimea aceea adâncă și fără sfârșit a minții. Cu privirea în pereții albi, legați de fumul de țigară... observ aluzia la viață și la spațiul dintre noi.

Erai tu.. tu cel care ții în mâini Spațiul și Universul.. tu cel care te hrănești cu plăcerea mea..tu, supremul TU.

Simțind atât de multe parcă neînțelese

Denisa Sprincenatu, a IX–a

nici de ciclurile existențiale, ne trezim și ne apropiem corpurile, momentul devenind din ce în ce mai negru.

26.05.2015

Corina Nichitean, a XI-a

Când eram acasă și vremea era așa de urâtă ca acum: ploua și era foarte înnorat, îmi plăcea să stau la fereastră. Iubeam imaginea cartierului meu în timpul ploii, cum blocurile se umezeau treptat, sunetul picăturilor pe tabla acoperișului și în geamurile din jur, îmi plăceau pomii care se mișcau în bătaia vântului, cum foșneau frunzele, cum alergau oamenii care-ncotro încercând să se adăpostească, cum vecinele alergau prin casă dintr-o camera în alta închizând geamurile. Mama credea că îmi e teamă de ploaie, ori de câte ori se înnora venea să vadă dacă sunt bine și încerca să mă liniștească, deși cea neliniștită era ea...

Azi ploaia mi-a dat o stare de om trist, am realizat că sunt singură și mi-e frig, chiar dacă sunt îmbrăcată gros, chiar dacă e cald în casă, mi-e frig pe interior.

Azi mi-e rece, mă doare fiecare picătură de ploaie, fiecare rafală de vânt, fiecare pom care se îndoaie în bătaia vântului furios, fiecare nor ce acoperă soarele, fiecare pasăre ce se ascunde... Azi plouă cum nu a mai plouat demult, cu tunete și fulgere, cu picături reci si grele, cu grindină și întuneric. Azi nu mai simt ca ieri. Azi parcă nu mai simt nimic altceva decât singurătate, o singurătate atât de acută!

Colegii mă sună de mi-au înroșit telefonul să ieșim, să mergem la o cafea, la un film, dar eu nu vreau, nu am starea necesară. Sunt singură înconjurată de atâția oameni care vor să fie în compania mea, dar care mă fac să mă simt și mai singură.

Cum e posibil? Eu nu eram așa, eu iubeam ploaia, iubeam vremea asta, cântam tot timpul versurile celor de la El Negro, „Ploaia care va cădea păcatele toate ni le va spăla, ură și iubire parte în parte, sunetul de reggae se aude de departe„ azi abia am curaj să șoptesc versuri triste de inimă albastră... înainte mă rugam de mama să mă lase afară, visam să dansez în ploaie, să alerg să mă învârt în timp ce ploaia lipea hainele de trupul meu, iar acum când am posibilitatea să fac toate astea mă ascund în casă și trag și pătura peste mine.

Nu știu ce să fac. Nu vreau să mă simt așa și nu vreau să mă mai simt singură. Și vreau să privesc iar ploaia ca atunci când eram acasă...

JURNAL DE ONLINE

Sebastian Crețu,
a X–a

Andrei Dranca

Andrei Dranca

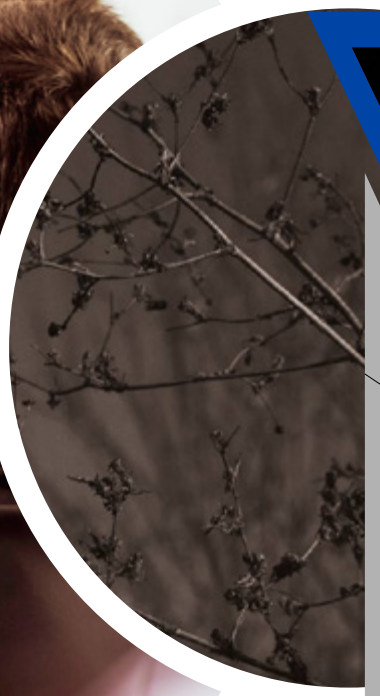

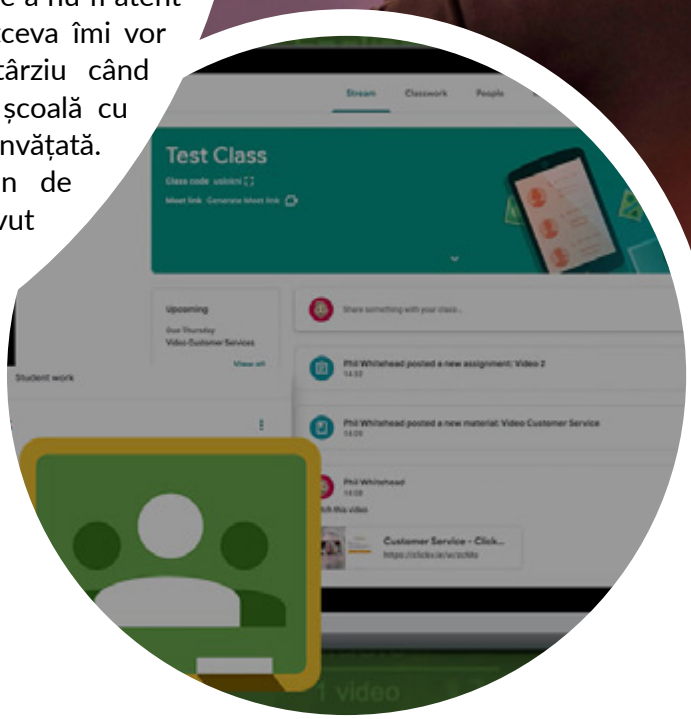

Martie 2020, atunci am primit vestea că toate clasele vor intra din nou pe acea platformă numită Classroom. Acum pot spune că nu a fost cea mai bună variantă. Școala online este ca o struțo-cămilă, deoarece, din păcate, nu am fost în situația de a alege dintre online, offline sau cel puțin acel scenariu numit hibrid. După prima săptămână de deschis calculatorul, pornit camera și tot în fața unui ecran timp de 6-7 ore, mi-am pierdut interesul și atenția față de lecțiile care, din diferite motive, se vedeau pixelat pe tabla de la școală. Așa că s-a început folosirea diferitelor scuze: „nu îmi merge internetul”, „s-a stricat camera” , „nu se pornește microfonul” și multe altele. Aceste scuze și metode de a nu fi atent la oră și a face orice altceva îmi vor aduce de suferit mai târziu când toți ne vom întoarce la școală cu lecții lipsă și materie neînvățată. Cum am pierdut un an de liceu în care nu au avut parte de momente memorabile?!?!

DRAGĂ JURNAL,

Monica Mînecan, a X–a

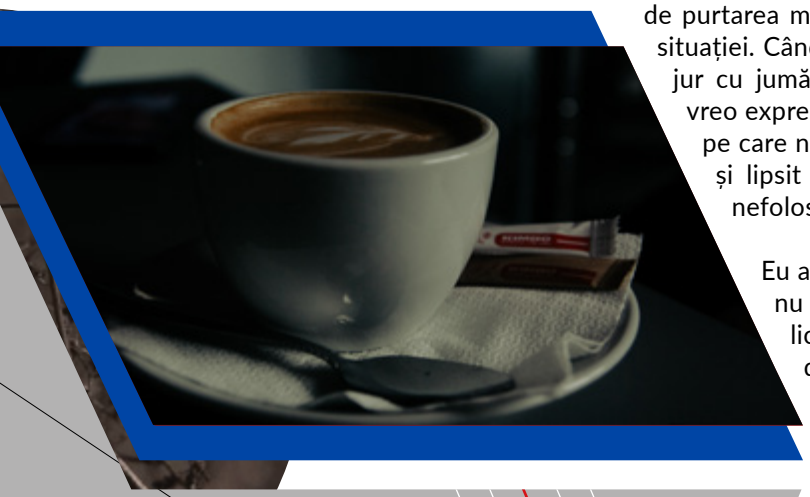

Astăzi scriu despre așa numita pandemie. Acum, când scriu despre asta, îmi vin în minte imaginile de când a început totul, ca și cum aș sta în fața unui ecran și aș privi o poveste sau un episod dintr-un film care nu pare a fi real. Deși a trecut ceva timp de când a început totul, simt că parcă a fost ieri. Din cauza acestei pandemii, multe momente din viață au trecut precum o clipită. Îmi aduc aminte că oamenii erau speriați și derutați de tot ce se întâmpla, unii dintre ei neștiind ce să creadă. Legat de purtarea măștii, mie mi-a fost greu să mă adaptez situației. Când treceam pe stradă, văzându-i pe cei din jur cu jumătate de față acoperită, neputând să vezi vreo expresie pe fețele lor, mă cuprindea un sentiment pe care nu știu cum să îl denumesc, totul părea pustiu și lipsit de viață. Nu spun ca purtarea măștii a fost nefolositoare, dar a fost foarte dificil să mă adaptez.

Eu am început primul an de liceu în pandemie, ceea ce nu mi-aș fi putut imagina vreodată. Aș fi vrut să încep liceul într-un mod normal, cum au făcut-o și cei de dinaintea mea. O mare parte din an am petrecut-o în online, iar când ne-am întors la școală fizic, fiind toți cu măștile pe față, era foarte straniu. La început, abia îmi deosebeam colegii. Adesea, în mijloacele de transport sau magazine uitam de mască și mi se atrăgea atenția asupra faptului că nu o port. Oamenii erau speriați, dacă strănutai sau tușeai toate privirile celor din jur erau ațintite automat pe tine, dar cu timpul toate acestea au devenit mai normale. Masca o țineam pe față fără să îmi mai dau seama că o aveam, iar în unele momente în care aveam stări de anxietate masca era ca un „prieten” sau o modalitate de a mă ascunde oarecum de cei din jur.

Uitasem cum erau lucrurile înainte de pandemie, dar toate acestea au fost cu ceva timp în urmă. În momentul de față, nu mai suntem obligați să purtăm masca la școală. Prima zi când am intrat în școală, iar toți cei din jur erau fără mască, mă simțeam ciudat, ca și cum erau cu totul și cu totul alte persoane, dar era bine, mă simțeam liberă și că totul din jur avea din nou viață și culoare. Puteam să le văd expresiile feței și zâmbetele de pe fața unora care înainte erau acoperite de mască. Acum lucrurile se simt mai normale, aproape cum au fost cândva....

DRAGĂ, ORICINE AI FI TU

Camelia, a X–a

Sunt într-un moment în care realizez anumite lucruri, un moment în care simt nevoia să mă exteriorizez atât pentru mine, cât și pentru ceilalți. Mă uit în jurul meu și-mi vin fel și fel de întrebări. „De ce suntem atât de mici, dar totuși atât de mari?”, „De ce ne pare rău pentru că pierdem anumite lucruri sau oameni, dar totuși nu luptăm pentru ele?”, „De ce stăm pe loc, dar totuși alergăm?”, „De ce ne odihnim, dar totuși suntem atât de obosiți?”, „De ce suntem fericiți, dar totuși atât de triști?”.

Mă uit în jurul meu și văd atât de mulți copii, atât de mulți adolescenți, atât de mulți tineri. Oameni care au toată viața înainte, dar care nu știu să se bucure cu adevărat de ea. În zilele noastre, încă de mici, avem dorința de a fi adulți, uitând astfel să ne trăim copilăria în cel mai frumos mod posibil. Nu ne dăm seama că perioada aceasta este perioada noastră, perioada fericirii și a inocenței noastre și ajungem să strângem în brațe probleme de oameni mari și astfel ne maturizăm mult prea repede și lăsăm la o parte o filă a vieții noastre ce pare fi ruptă dintr-o poveste, pierzând mult și câștigând puțin. Chiar și în perioada adolescenței avem preocupări care înainte rar se găseau în rândul preocupărilor părinților sau bunicilor noștri. Punem foarte mult accent asupra exteriorului, uitând de fapt că interiorul e mai presus de orice, căutam să fim în pas cu moda, să ieșim în evidență, punând pe noi o bucată de material scump și să ne acoperim fața din ce în ce mai mult, iar toate acestea pentru ce? Pentru a fi ceea ce de fapt nu suntem și pentru a pretinde că suntem fericiți și mulțumiți cu noi, deși nu, nu suntem.

Dragă adolescent/adolescentă, valoarea ta adevărată este definită de ceea ce porți în suflet, astfel, îngrijește-te mai mult de el și nu sta nepăsător în fața lui. Umple-te de dragoste față de tine și de cei din jurul tău, de bunătate și blândețe, iar tot ce-i rău în el lasă deoparte! Ajută-i pe cei care au nevoie de tine, întinde o mână celor neputincioși, spune o vorbă bună oamenilor ori de câte ori ai ocazia,

zâmbește-le, ascultă-i, fii o lumină pentru ei și vei vedea că fericirea va veni fără să o cauți și te vei simți mai împlinit/ă așa, decât încercând să demonstrezi ceva ce probabil nici tu nu crezi.

Totodată, încă o problemă a acestei generații este alergarea pe loc. Deși sună absurd și de necrezut, ei bine, asta chiar se întâmplă. Stăm pe loc, încetinim, încercăm să ne odihnim, dar devenim din ce în ce mai obosiți, asta pentru că mintea și gândurile noastre încă se zbat și aleargă. Alergăm după acceptarea celor din jurul nostru, alergăm după plăceri de o clipită, alergăm după fel și fel de lucruri și uităm să apreciem ceea ce avem, uităm să zâmbim, uităm să iubim, uităm să mulțumim, uităm să trăim, uităm să apreciem oamenii pe care-i avem în viața noastră, uităm că tot ceea ce avem de fapt nu ne aparține și în final uităm că timpul nu este al nostru. Trecutul e trecut, e o amintire și indiferent de deciziile și faptele pe care le-ai făcut atunci, nu mai poți schimba nimic, istoria trecutului tău e neschimbată. Acum, întreabă-te, în istoria creată de tine a fost război sau pace? Dacă a fost pace, continuă cu asta, dar dacă a fost război, fă tot posibilul să faci și din el pace de azi înainte. Mai ai prezentul și viitorul, viitorul nu-l poți ști, oricât de mult ți-ai dori, nu știi nimic, în secunda aceasta ești, în următoarea poți să nu mai fii. Rămâne prezentul, acum, cu el îți continui istoria. Ia decizii înțelepte, nu pierde oportunitățile care îți ies în cale, fii tu, fii un exemplu pentru ceilalți, iar când ai de făcut o alegere, pune în înaintare și consecințele alegerii făcute.

Un ultim aspect, lupta pentru persoanele dragi nouă. În viață, în relația cu ceilalți sunt momente mai mult decât frumoase, dar firesc este să fie și momente grele, coborâșuri. Suntem tentați, de cele mai multe ori, ca în momente ca acestea, să renunțam, să lăsăm totul baltă și să ne trăim viața ca și cum nimic s-ar fi întâmplat. De ce? Pentru că asta contribuie la confortul nostru, dar nu ne dăm seama că ceea ce facem e greșit. Dacă îți dorești ceva cu adevărat, luptă! Dacă iubești pe cineva cu adevărat, luptă! Și chiar dacă lupta nu o să dea rezultate, e mai bine să îți pară rău pentru că nu ai reușit, decât să îți pară rău că nu ai încercat! Fă ceea ce simți că este bine și nu te lua după principiile din ziua de azi!

Mă opresc aici și închei scurt! Vă provoc să fiți fericiți, să iubiți și să nu fiți robi ai principiilor și ideologiilor impuse sau neimpuse ale noilor zile pe care le trăim!

Semnat: o simplă adolescentă ca și voi, care simte că e aproape, dar totuși departe de gândirea generației din ziua de azi!

POEZIE

Răzvan, a X–a

țin și acum minte ultima dată când ne-am întrevăzut
stăteam pe pat în poziția lotus
în fața lămpii de intensitate mică,
ca un filament eclipsat pe jumătate
ca două bule de săpun unite c-o ață, înconjurate de decupaje pop-art
suspendate în vid ca un CGI-ul unui film de categoria B
ca un liant, dintre:
deziluzie
frică
și ecoul jocului nostru
de-a „hai să ne excludem din societate”
țin minte în fibra palmei cum i-am pus-o pe după cap
și el mie
ca o folie etanșă de plastic
din lipsa oricăror cuvinte
se aude un sunet de rutină
„totul va fi ok, știu exact unde mergem”

cu promisiunea că mi se vor contracta vasele de sânge
și mâine va fi la fel
mă feream de cutele unor
cicatrici care se văd pe dinafară
sau de orice fisură care putea
să mă tragă pe partea cealaltă a zidului
și
ți-am deschis fereastra ca să te las să trăiești
...
a fost cea mai frumoasă viroză din viața mea

pântecul tău
zdrobind
nimfe de jad
mă face să mă gândesc:
dacă există ceva mai verde decât visele noastre
dacă putem fi niște flacoane goale măcar odată
dacă pot să-ți arat că și eu știu să tremur
și
cum ar fi dacă aș putea trăi între degetele tale.

Alexia Strugaru, a X–a

Dor

Tot pe tine te caut
Chiar dacă mi-e greu să cred,
Faptul că nu mai ești
Aici cu mine.
Nu înțeleg de ce,
de o perioadă de timp
numai la tine-mi stă capul.
Mi-e dor de tine, mi-e dor de vară,
Și de zilele în care ne plimbam
până seara
în apus.

Iulian Bardan, a XI–a

Trupul sunetului tău
Îmi calmează iureșul liniștii mele
O liniște ce seceră carnea,
Mai grav decât timpul.

Aș vrea să-ți cerșesc
Iertarea
Că nu te-am lăsat
Să intri ca o furtună
În codrii de abis
Ai întunericului meu.

Ai spus:
Voi veni dimineață
Și în sălbăticia mea
Am închis fălcile zorilor și nu te-am
Lăsat să intri
În cufărul dimineții mele.

Acum,
Îmi doresc să te-ntorci.

2.
Am înghețat în inima ta...
Între timp te-ai logodit cu noaptea
M-ai ascuns adânc
Și m-ai uitat acolo.
Lâncezind pe carnea râncedă
A sufletului tău
Cu tâmplele sub roțile de-aramă,
Peste mine adie
Ultimele tale gânduri
Scrise printre străfulgerările unui pian.

Îmi spuneai:
Să reconstruim lumea
Într-o coajă de nucă
Și simțeai cum îngeri
Ți se cațără blând,
Printre coaste
Glasurile lor
Erau ca roua.
Curând ți-au dat și ție aripi
De mărgean
Și ai fugit din
Cochilia minții mele
Tu-hazardul inimii mele.

3.
Născut în orbirea unui pântec de ape
Te întrebai mereu cum mai respiri
Când și îngerii te-mping tot mai aproape,
Sub ceasornicul morții în care transpiri.
Când apusul îți coboară cu scripeți sub pleoape
Și soarele-orbește și luna se stinge în chingi
De-ntunericul ce nu reușește să-ngroape,
O muză a urii ce-n bocet și geruri o-ncingi.

Te-apleci în tăcere și plâns și uscat
O crimă de-ai putea să ți-o ierți
Și lacrimi de jad îți curg apăsat,
Iar moartea de foc n-o mai cerți.

4.
În fiecare seară îmi aduceai câte-o lume
Le crestai pe fiecare adânc, atât de adânc
Încât auzeam diminețile cum îți plâng
Încleștate în pleoape de argint.

Umerii tăi erau niște pridvoare
Două poveri de cleștar
În care îngerii se înecau uimiți
Nu puteau să ridice povara.
Acopereai nopțile cu sufletul tău
Până și stelele tușeau de-atâta cenușă
Dimineața le eliberai
Iar cerul era putred și gol
Cărat de-un cocor obosit
Pentru că ai plecat.

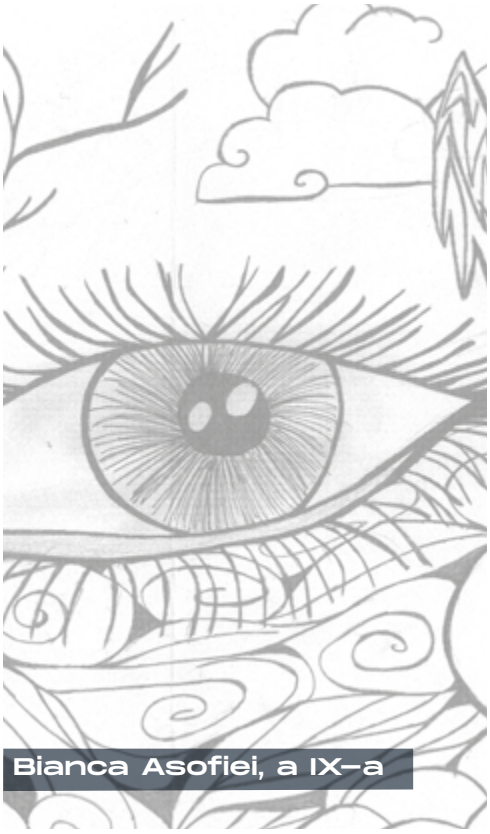

Bianca Asofiei, a IX–a

Tăcere **Prof. Anca Andrei**

Întunericul se așterne în sufletul meu,
și eu tac.
Desenez cu mintea un drum,
la răscruce îl șterg.
Oricum nu aș fi știut încotro s-o iau,
și iar tac.
Tăcerea mi-a pecetluit buzele.

Un fulger despică tăcerea în două,
o rană sângerie îmi acoperă pieptul,
și eu tac.
Închid ochii și aud tunetele,
care se sparg în inima mea.
Ploaia cu stropi mari și grei,
îmi curge pe rană.
Îmi încalț liniștea tăcerii răsărite din ploaie.
Nu mai e loc de cuvânt,
doar tăcere.

De atâta tăcere,
mi-e teamă,
să nu uit,
să vorbesc.

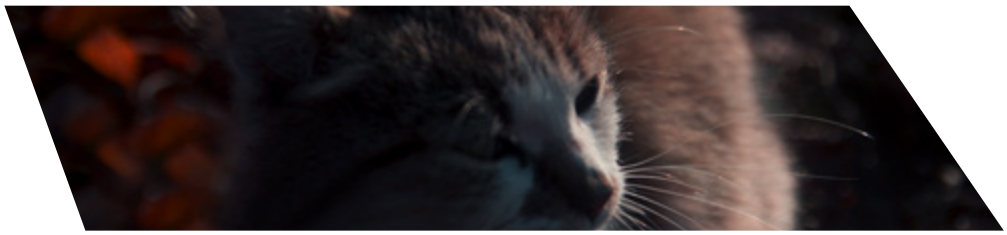

Prof. Anca Andrei

Vând fericire

În fiecare dimineață,
mă așez la colțul străzii,
la un curcubeu distanță de soare,
și-mi întind pe trotuar marfa.

Un fir de iubire,
care să dezghețe,
inimi împietrite,
de atâta durere.

Raze de soare,
Să-i sărute pe frunte,
pe oamenii triști,
cu inima îmbrăcată
într-o pojghiță de gheață.

Un zâmbet de-mprumut
pentru chipuri reci,
zdrențuite de lacrimi
și de prea multe suspine.

Crengi înfrunzite și flori,
Cuvinte frumoase,
care să bată în ușa sufletului
celui care nu are curajul
să deschidă ușa,
spre lume.

Oamenii trec grăbiți
pe lângă mine.

Prof. Anca Andrei

Cât aș vrea

Cât aș vrea să ating,
cerul sărutat de soare,
luna mângâiată de stele.
Tânjesc să ajung acolo,
să visez albastru și senin,
să deschid ochii,
și să nu mă mai sperie
lumea asta gri.
Aș cuprinde Universul

Cât aș vrea să dau ani înapoi,
să rostesc cuvinte,
nespuse la timp,
care s-au strâns,
într-o singură lacrimă.
Aș alege cu grijă câteva,
și le-aș cuprinde într-o scrisoare.
Mi-e casa plină de scrisori neexpediate.

Cât aș vrea să cuprind,
umbra mea,
peste care se apleacă
umbra dorului pe care-l port,
înghesuit în suflet.
Timp oprește-ți secundele,
să-mi alin dorul.
Dorul nu se vindecă niciodată.

Prof. Anca Andrei

Dor

Mi-e teamă să scriu
pentru tine un gând,
pentru mine un vis.

Mi-e dor să citesc
pentru tine un vers,
pentru mine o strofă.

Mi-e dor să scriu, să citesc
pentru noi,
UN POEM.

POATE CĂ

Ionela Moscaliuc, a IX–a

Și poate că nu ar trebui să gândesc atât de mult
și poate că nu ar trebui să-mi dezgrop privirea din
întunericul adânc
și poate că e mai bine să rămân așa
sfărâmată și veche, relicvă a nemuririi.

Și poate că tu deja ai decis să renunți,
și poate că sunt prea complexă să fiu de înțeles,
dar poate într-o zi de vineri 13 ca și azi
vei zâmbi lung și vei realiza
că de fapt eu sunt creația ta.

Dar poate că nu e chiar atât de ușor
și poate că e mai greu să respiri când te temi,
și poate că soarele se va stinge într-o zi
dar nu-ți face griji, eu deja voi muri.

Dar poate că nu e atât de simplu și
poate că soarele va arde mereu,
și poate că lumea destinată pieirii va reînvia
din întunericul pustiu.

Și candelabrele vieții din pădurea din spate
cu foșnetul puternic de frunze uscate
vor șopti plăcut și rece în urechile munților
ca tine piatră veșnică, păcălită a morților.

Mă gândesc la copacii obscuri
deliberând de aburi și de micile minciuni
și trăiesc eliberată printre brazi
suflet pierdut, ușor indignat.

Într-o umbră rece din spatele școlii
cu fumul aluzie de visuri și gânduri
cu mâinile reci, înghețate de frig
îți stângi țigara în palmă, tremurând.

Și mă uit din nou spre cerul înmuiat în nori
și el e trist, la fel ca noi
dar pe el mâine va apărea soarele
însă noi tot două corpuri pierdute și moarte.

Mai privesc și strada, înghețată și goală
cu oameni înțepeniți în cheaguri de vise
ce nu reușesc să găsească speranța
că poate mâine va fi mai bine.

Mă îndepărtez de realitate, așa cum am intrat în
ea
cu pași mărunți și repezi, cu tuse în plămâni
zâna luminii ne strigă la ea
dar sunt numai eu și aleg să rămân.

Finalul poveștii e un infinit
mozaicuri de emoții și stări împletite în lacrimi
coroane de cristal împodobindu-mi făptura
și dovedind tuturor că e real.

Și poate că nu așa ar trebui să sune
și poate că nu am fost suficient
și poate că oamenii, ființe prea complexe
aleg să existe, pierduți printre cărți.

O RUGĂMINTE

Ionela Moscaliuc, a IX–a

Visează-mă suflet cald,
visează-mă cântând
luminează-ți ochii cu mine într-un sicriu
cu sufletul de piatră, dar cald din sânge
pompează inima în vene, oase și sârme.

BISERICA DIN DEAL

Ionela Moscaliuc, a IX–a

Legându-se ruine și pietre
în șnur de durere
mă înalț spre iadul de sus ce deschide
porți de lumină, în raiul ce vede
că nu tot ce e viu, trăiește.

Mă desprind de lume și plutesc de pe deal
îmi desfac plămânii și trag în mine încet
un fum de lumină mă cuprinde ușor
și întunericul greu îmi acoperă mintea,
plină acum de gânduri, aluzii și șoapte.

Deschid ochii și privesc spre cer
tot ce văd e negrul cel liber
în plină suferință, cu elogii fantasme
se desprind din pământ creaturi demonice
scuipând cu dispreț și murind în lumină
urlând și cântând colinde cu smirnă.

Sursa de viață se lasă-n-spre mine
clipesc tot mai des pierzând din dorință
lipesc pe o foaie ce îmi testează credința
ființe, episcopi și preoți ai nopții
tușesc melodic în spatele ușii
îngerii morții..

Privesc spre tine cu gravele-ți ruine
cu pietre sfărâmate și verdețuri cretine
cu poarta-ți imensă de lemn scorojit
tu stai falnică și dreaptă înfruntând
frigul și ploaia..
păgânii...

Alexia Strugaru, a X–a

PROZĂ

PÂNĂ ÎN IAD ȘI ÎNAPOI

Andrei Citron, a X–a

Peste 60 de milioane de soldați au luptat în „Războiul care a pus capăt tuturor războaielor”. Nu s-a sfârșit nimic... totuși s-a schimbat lumea pentru totdeauna. Lumea s-a războit de mii de ani și o va face mereu. Ne stă în sânge. Cu toate astea, în spatele fiecărei arme, se află o ființă umană. Noi suntem acei oameni. Noi suntem cei înțelepți și cei naivi. Suntem onorabili, dar și criminali. Suntem legați de legende, dar totodată pierduți istoriei. Noi suntem cavalerii cerului, fantomele din munți și șobolanii din tranșee. Noi am văzut moartea, dar am simțit că trăim. Noi am luptat în Primul Război Mondial!

Aveam 13 ani când a început războiul. În Birmingham, orașul meu natal erau multe centre de recrutare. Vedeam cozi interminabile de bărbați care așteptau sa fie examinați, iar apoi trimiși la diferite cazărmi din zonă. Nu puteam să înțeleg de ce erau așa de mulți oameni dispuși să-și dea viața pentru niște francezi. Unii spun că nu era sacrificiul acela pentru francezi, ci pentru rege și patrie, alții spuneau că războiul e o aventură și pur și simplu voiau să meargă să vadă cum e pe câmpul de luptă. Însă alții vor doar să scape de dramele și de munca infinită din oraș. Oameni săraci și colegi de-ai mei de la mina de cărbune s-au alăturat ulterior cozii, crezând că prin aceasta vor scăpa de problemele lor din oraș și vor fi plătiți.

Atunci m-a luat un fior, am simțit o chemare. Ce-i drept nu aveam nimic de pierdut, dar aveam doar 13 ani. Am stat și m-am gândit mai bine: eu nu aveam practic familie. Singurii membri în viață atunci erau mama și unchiul meu. Tata murise în 1912 într-un accident la mină. Tot atunci m-a părăsit și mama, care a preferat să plece în New York cu un patron de cazino. N-am mai auzit nimic de ea. Unchiul meu era un bețiv care făcea turul tuturor crâșmelor zilnic și bea pe banii mei puțini, strânși cu greu lucrând. Așa că, am cedat tentației, mi-am lăsat trecutul predominant trist în urmă și am plecat la război. Bineînțeles că a trebuit să mint în legătură cu vârsta, însă m-a ajutat foarte mult aspectul meu fizic.

Nu știam ce va urma. După două săptămâni de antrenament intens, am fost trimis la război. Anul este 1914, septembrie. În Franța în perioada aceea era foarte frumos. Din Dieppe, portul unde am acostat, până pe front am făcut o călătorie lungă cu trenul. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât mai tare se auzeau explozii, urlete și arme de care nu mai auzisem până atunci. Ajungem la gară, de unde trebuia să

facem un marș de vreo 2 kilometri până pe câmpul de luptă. În jurul meu erau bărbați tineri, dar mai mari decât mine, cu uniforme curate și nerăbdători. Era un spirit de luptă care înveselea întreg batalionul.

Într-un final, pe frontul propriu-zis am conștientizat ce am făcut. Viața în tranșee era grea și nu presupunea doar lupta, ci și îngrijirea batalionului: să faci de mâncare sau să golești gropile de apă și noroi sau zăpadă când venea iarna. Am stat printre acele tranșee 4 ani, timp în care am învățat să supraviețuiesc și să lupt. Am gătit, am săpat, am apărat, am atacat, dar am și ucis.

În septembrie 1918, războiul avea să se termine curând. Din Cartierul General al Armatei s-a decis un atac pe tot frontul nemțesc. O armată ce număra vreo 3 milioane de soldați din mai multe state, avea să atace pe data de 26 septembrie, la ora 14 fix pozițiile germane. Adică de ziua mea. Aveam această impresie că de ziua mea voi pleca acasă. După 4 ani de ucis și de trăit în iad, aproape nimeni din batalionul meu nu avea puterea și curajul să lupte. Comandantul nostru, om pe care l-am respectat mereu, ne-a spus chiar înainte de atac: „Într-o zi toate acestea se vor termina. Războiul se va termina și-l vor câștiga ei sau noi. Armele vor rugini, iarba va crește și nu va mai rămâne nimic din toate astea. Pământul se va vindeca într-un final, așa cum totul o va face la un moment dat. Noi vom fi de mult plecați, dar poate nu uitați. Istoria reține doar pe unul din o mie, iar viitorul va fi plin de povești despre cine am fost, cum am trăit, cum am luptat și cum am sfârșit. Când toate acestea se vor sfârși si vom fi câștigat războiul, ei își vor aduce aminte de noi, dar până când acea zi va veni, vom rezista, vom privi moartea în ochi și vom lupta.” În timpul bătăliei am fost rănit la picior de o explozie. În timp ce mă ducea un tovarăș la un medic, l-am văzut din depărtare pe bravul meu comandant cum lupta cu onoare, dar setea de glorie l-a orbit suficient încât un glonț norocos să-l nimerească drept în cap. Aveam impresia că el s-a sacrificat pentru mine ca să pot ajunge acasă. Dorința mea a fost îndeplinită: în aceeași zi am fost dus către un port unde erau vase care transportau răniții înapoi în Anglia.

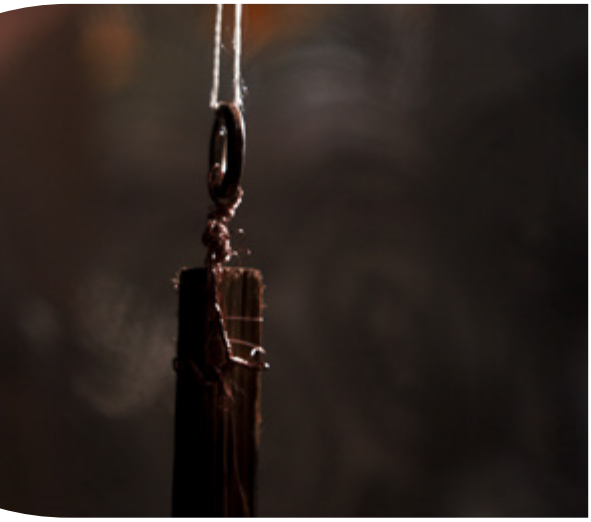

Eu nu am fost niciodată o persoană credincioasă, dar, după ce am văzut pentru un timp cum arată iadul, am decis să merg mereu la biserică sa-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a ajutat să trăiesc acolo și să mă întorc la biserică sa-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a ajutat să trăiesc acolo și să mă întorc.

POVESTE FĂRĂ SFÂRȘIT

Ilie Zvarici, a XI–a

...Frigul ud mă pătrundea; simțeam că-mi îngheață pulpele și brațele. Mergând cu capul plecat ca să nu mănece vântul, începui să simt durere la cerbice, la frunte și la tâmple fierbințeală și bubuituri în urechi. Mi-era rău... Parcă îi simțeam prezența aici, simțeam cum respiră lângă mine, îi simţeam glasul ei suav și cristalin, care mă făcea să mă simt mai rău – tot mai rău –, până când am căzut! Am căzut în neant, într-una din miile de găuri negre ale Universului. Eram complet dezorientat în imensul spațiu care mă înconjura, dar mai ales de resturile acelor stele stinse care pluteau aici, cu mine, care îmi aminteau de resturile stinse din relaţia noastră, care tocmai s-a încheiat. Cel puţin nu eram singur. Aveam lumina și câțiva mii de prieteni luminați și la suflet, și la gând, care, poate, îmi încălzeau calea spre o lume nouă, în care să o pot lua de la început. Am pornit iarăși la drum. Viforul creștea de la o secundă la alta, scuturându-mă bine-bine, pentru a-mi aduce aminte de greșelile făcute în trecut. Pe bolta cerească erau tot felul de nori, care alergau parcă unii după alți, împiedicați ca de spaima unei pedepse de mai sus. Când mi-am ridicat fruntea înspre cer, parcă s-a deschis un culoar divin, luminat de două rânduri de îngeri, pentru a comunica cu Dumnezeu și pentru a mă lămuri ce era, de fapt, greșit. Însă, m-am înșelat amarnic! Nu era Dumnezeu! Era chiar ea! Era însăși ea! Nu credeam că drumurile noastre o să se mai intersecteze vreodată! Am rămas uimit! Am stat amândoi și ne-am uitat unul la altul minute în șir, până când o adiere mai fierbinte de vânt parcă ne-a sugerat să începem să vorbim. Însă, nu am putut! Nici eu şi nici ea! Ne-am apropiat unul de celălalt, însă tot nu am prins curajul să deschidem gura. Viforul puternic și înghețat ne-a încremenit corpurile și sufletele. Am rămas înghețați și singuri, dar împreună pentru totdeauna, până ce o rază puternică de soare ne va dezgheța sufletele.

EA ȘI EL, EL ȘI EA

Nechifor Emanuela, a XI–a

Ea, o fată ca oricare alta, i se părea ei. Care mergea la un liceu simplu, având o viață obișnuită, nimic nemaipomenit. Însă ea a început să vadă lumea numai în nuanțe de gri, totul i se părea monoton, nimic care să o anime, să o facă să simtă că trăiește cu adevărat, până când... apare el. Până când două perechi de ochi căprui se întâlnesc și nu se mai despart. Cu siguranță se iubesc, e de la sine înțeles. Ochii ei căprui îl amețeau. Când îi privea, își dădea seama că fluturașii erau de fapt un mit; ceea ce simțea el în stomac era mai degrabă un foc ce îl mistuia în cel mai frumos mod posibil. El a devenit pentru ea indispensabil într-un timp atât de scurt, lucrul de care i-a fost cel mai teamă pentru că el avea să o părăsească, iar ea știa asta. Ea știa că totul urma să se destrame în momentul în care acei ochi căprui nu se vor mai revedea. Însă ea voia să îl aștepte, chiar și acolo unde părea că șanse nu-s. Ceea ce voi nu știți este că amândoi credeau în destin. Amândoi simțeau că într-o bună zi, destinul îi va readuce împreună și sperau. Oh, cât mai sperau. Ceea ce ei nu știau este că acest plan măreț, numit destin, nici măcar nu avea să îi despartă. Încă nu v-ați dat seama despre ce este vorba? Ei bine, este vorba despre o iubire a cărei barieră a fost zdrobită, iar aceasta era distanța. Pentru ei și pentru mulți alții care se află în locul lor, iubirea nu are granițe, pentru că ea, având o piele caldă, cu nuanțele piersicii, era sortită să se întâlnească cu el, având o piele rece, cu nuanțe măslinii exact, în acel moment al vieții ei în care totul i se părea lipsit de sens. Dar, odată cu apariția lui, totul prinsese din nou sens și culoare. Să nu vă gândiți că a fost numai mâna destinului, pentru că ei au fost cei care l-au croit. El a făcut sacrificii, pentru care numai el știe câte nopți a pierdut. Dar a meritat! În final totul a meritat! Și povestea lor continuă.

JUDECATA INIMILOR

Diana Corniciuc, a XII–a

Șoaptele li se păreau acum povești străvechi. Atingerile doar relicve putrezite și afișate pe vitrine lucioase. Camera era doar o peșteră rece ca un ecou ce răsună din rărunchiul întunericului. Se mințeau, își tot repetau că este speranța care încearcă să îi prindă de mână și să le arate calea. Lacrimile s-au uscat lăsând adâncituri pe obrajii cândva rumeni și roșii. A fost iubire, a fost o scânteie, o văpaie luminoasă, o căldură sufocantă, o bătaie de inimă zguduitoare. Pustiiți și lipsiți de sentimente stau la poli diferiți.
Locuința era tăcută, nici ploaia de afară nu se mai aude. Doar răcnetul surd al disperării, al orgoliului. Doar cearta dintre două inimi care băteau la unison cândva, două inimi care sunt prea obosite, sleite de iubire, căzute ca doi soldați curajoși care au luptat unul împotriva altuia, mistuiți în propriul foc. Geamul este dogorit de o căldură stinsă. Din fotoliul din colțul camerei, unde sunt păstrate urmele pasiunii lor fierbinți, sunetul amintirilor care răsună atât de clar în odaie, privește ea cu ochii sticloși, cu obrajii palizi la polul opus. El, sleit să mai poarte acest război și rănit de propriile arme, privea pe geam absent simțind cum lacrimile cerești îi spală rănile. Zgomotul liniștii îl enerva. Ploaia se opri, iar tăcerea se strecura din toate ungherele în sufletul celor doi. Amândoi respirau ușurați de parcă cea mai mare greutate a fost luată de pe suflet. În tăcerea aceea asurzitoare cum este posibil să nu aude urletele inimilor lor care se strigă pe nume? Ar vrea să le smulgă, să le calce, să le îngroape adânc în țărână.
Călcând pe vârful degetelor, ea se îndreaptă către oglindă. Simțind mișcare în odaie, privirea lui cade pe trupul firav al iubitei. Cu ochii obosiți, aceasta își analizează chipul. Ochii aceea goi, pielea ce tânjește după atingerea lui, buzele ce râvnesc să îl strige, lacrimile ce curg fierbinți, toate dispar devenind invizibile. Singurul lucru ce se reflectă în oglindă este inima ei. Atât de însingurată, atât de plină de dor și de iubire, dar atât de obosită. Obosită să îl mai strige, obosită să-l mai certe, obosită să mai judece. Cu pașii grei el se îndreaptă către ea. Privind peste umărul ei în oglindă, își poate vedea atât de clar inima. Inimile lor. În oglindă se pot reflecta două inimi zdrobite, obosite de la judecată
Camera se umplu de oftatul ei. Mâna lui urcă lin către umărul fetei însă trupul ei se zgudui.
– Crezi ca merită? întreabă ea fixându-și privirea în ochii lui verzi.
Răspunsul lui însă nu veni. Întorcându-se cu spatele la oglindă, ea își privi iubitul cu nerăbdare. El însă îi studie atent liniile corpului simțind că nu poate să îi privească ochii. Ochii aceia de culoarea cafelei în care se reflectă toate diminețile lor, toate stelele cerului când le priveau pe terasa casei lor. Îi simți degetele lungi cum și-au făcut loc pe obrazul său trimițându-i fiori în tot corpul. Închise ochii savurând căldura și iubirea ei. Corpul său se relaxă, iar inima tresărea de încântare. Acolo îi era locul.
– Nu știu iubito...
Mâna ei se dezlipi de obrajul lui. Trupul său intrase în panică. Fără să spună un cuvânt, ea se îndepărtă. O prinse de mână simțind cum frica se instalează în sufletul lui.
– Iubito, te rog.
– Ce mă rogi? Răspunse ea smulgându-și mâna din a lui. Vocea îi tremură. Pleacă! Pleacă odată!
– Nu înțelegi că nu mai pot pleca?
Ochii ei uimiți îl fixau. Ca niște bobițe de rouă, lacrimile se scurgeau pe chipul ei. Acesta făcuse un pas către ea.
– Nu înțelegi că oricât de mult aș vrea să plec, nu pot? Crezi că inimile noastre vor rezista separate? De ce să renunțăm acum? Îi șterse cu degetul mare urmele de lacrimi și își lipi buzele de fruntea ei.
– Dacă voi ceda?
– Nu te voi lăsa eu.
Mâna lui o căută pe a ei. Degetele lor se împletiră atât de natural. Camera se umplu de aroma iubirii lor. Lăsându-și capul pe spate, ea îi studie chipul. Văzu atât de multă iubire în ochii lui! Cum putea să renunțe la el? Locul ei era acolo, fix în acel loc, în brațele acestui bărbat. Un zâmbet îi răsări pe chip. Sufletul i se umplu de speranță. Cu cealaltă mână, el îi luase o șuviță de păr, ducându-l după ureche. Degetele lui îi dezmierdau pielea. Nu avea

de gând să renunțe la singurul lucru care îl face fericit. Până la urmă fericirea merge mână în mână cu suferința.
– Ce îți șoptește inima? rostise ea timidă.
– Te iubesc prea mult ca să îți dau drumul.
Îi luase chipul în palme și își lipi buzele ușor de ale ei. Camera explodă în lumină. Chipurile lor își recăpătaseră strălucirea. Fluturii amorțiți își făceau acum de cap, zburdând în ploaia aceia de artificii. Ochii ei străluceau de fericire. Își apăsă buzele puternic de ale lui vrând parcă să îi transmită toată viața ei. Își lipi trupul firav de al lui, vrând parcă să devină una cu el. El își încolăci brațul după talia ei, ridicând-o la nivelul său, sărutându-i cu poftă buzele, dezmierdându-le. Se priviseră.
Ea își lipi fața de pieptul lui îmbrățișându-l. Îi ascultă inima care aprobă fiecare cuvințel spus de iubitul ei. În oglindă se reflectă două inimi îmbrățișate, două suflete-pereche, două inimi care s-au judecat destul, două inimi înnebunite de iubire.

FETIȚA CARE SE JUCA DE-A DUMNEZEU, DE DAN LUNGU

Editura Polirom, Iași, 2018.

Emanuela Iliuț, a X-a

Fetița care se juca de-a Dumnezeu, o carte captivantă și plină de umor. Dan Lungu a reușit să transpună copilăria mai multor copii din anii 2000, demonstrând totodată și realitatea crudă a zilelor noastre.

Cartea prezintă mai multe teme, cum ar fi copilăria, inocența, emigrarea temporară, drama, chiar și înstrăinarea. Aceasta este prezentată din două perspective principale: a Rădiței și a mamei, dar mai apar și personaje secundare, precum: Miron, Cosoi, cei doi lucrători și Laura, care preiau frâiele acțiunii cu relatări din viața lor. Aceste perspective secundare au rolul de a sublinia că viața oamenilor mergea înainte, nefiind nicidecum afectați de dramele neștiute ale personajului principal.

Pentru mine, modul de scriere este unul nou, autorul reușind să îmbine tristețea cu umorul. Am râs și am plâns alături de personaje, care păreau atât de reale, încât mă întrebam dacă nu cumva le cunosc. Replicile sunt comune, din viața de zi cu zi, și, cu siguranță, nu există copil care să nu le fi auzit.

În centrul acțiunii, o avem pe Rădița, o fetiță de numai 10-11 ani. Aceasta devine „orfană" de ambii părinți, rămânând în grija bunicilor. Din cauza neajunsurilor și neînțelegerilor din familie, mama pleacă în Italia, cu promisiunea de a veni „la vară", iar tatăl se mută împreună cu sora mai mare a Rădiței, dând-o uitării pe cea mică.

Plecarea mamei o transformă pe fată dintr-un copil vioi, fericit, într-unul introvertit, mai matur, care ajunge să strângă banii pentru înghețată pentru drumul spre mama sa. Tristețea fără margini a Rădiței a împins-o oarecum spre o depresie. Avea zile când se pierdea în gânduri, cu chipul spre cer, pierzând noțiunea timpului. Bunica acesteia a observat că are o problemă și a dus-o la pshiolog, spunând că are un „interior bogat".

Pentru Rădița, figura maternă devenea pe zi ce trece mai „ștearsă", confundând-o cu simpli trecători.

Deși primise un telefon, fata nu o suna niciodată pe mamă, nici nu-i răspundea la apeluri și evita complet să-i vorbească, în ciuda dorului de ea. În viziunea Rădiței, mama se prezenta astfel: „Mama nu mai are față, i s-a tocit, liniile care la bătrâni se adâncesc din ce în ce la ea aproape că au dispărut. Mama e o voce umedă care o întreabă ce-mai-faci-iubita? ce-note-ai-mai-luat-la-școală? ce-cadou-să-ți-iau-de-ziua-ta? te-înțelegi-bine-cu-Buna?"

Un aspect care m-a întristat a fost indiferența mamei. Cu toate că știa de problemele fiicei sale, nu insista prea mult să o ajute. Aceasta îi suplinea lipsa prin păpuși Barbie sau tot felul de dulciuri. În seara în care s-au văzut pentru prima dată la calculator, prin intermediul rețelelor de socializare, întrebarea mamei pentru Rădița fusese: „..ce note...ce note ai?". Tot în acea seară, fata a realizat că mama sa nu mai vorbește la fel ca înainte, mai mult cânta cuvintele, înlocuindu-le pe majoritatea cu alte cuvinte în italiană, pe care ea nu le înțelegea.

Dar, pe de altă parte, tatăl poartă cea mai mare vină. Deși nu stătea departe de Rădița, nu a venit niciodată să o viziteze, pe motiv că nu se înțelegea cu bunicii fetei. În momentul în care Mălina, sora Rădiței, a invitat-o la ei acasă, aceasta a fost foarte entuziasmată, reliefând portretul unui copil inocent, nevinovat, victimă a nepăsării. Însă, vizita nu a decurs chiar cum se aștepta, tatăl nici nu a băgat-o în seamă, fiind preocupat de un meci de fotbal: „S-a dus să-l salute, iar el i-a răspuns fără să-și dezlipească ochii de pe ecran".

Rădița nu se integra atât de ușor în societate, abia spre finalul cărții reușind să se împrietenească cu o colegă de clasă. Desigur, mai avea și alți prieteni, pe Marc și sora lui Veronica, dar, odată cu plecarea tatălui și a surorii sale pe care o vedea foarte rar, se simțea neprotejată de copiii mai mari, de care îi era uneori frică.

Un ultim aspect pe care vreau să-l subliniez este titlul cărții. Deși, la început, nu i-am înțeles sensul, după câteva capitole mi-am dat seama că, de fapt, reprezintă dorința Rădiței de-a face ca lucrurile să fie așa cum își dorea. Titlul este, de fapt, numele unui joc, inventat de ea, prin care le „poruncea" oamenilor să facă anumite mișcări intuite de dânsa. Acest joc îi aducea o plăcere nemaipomenită, făcând-o să creadă că are puteri supranaturale: „Îi porunci în gând să se ducă, du-te și răspunde...Nu fu deloc sigură că la porunca ei plecase, dar se bucură într-atât, încât era cât pe ce să bată din palme.".

Închei prin a vă recomanda să citiți cartea, mai ales dacă aveți o zi proastă. Sunt sigură că la fel ca și mine o veți citi pe nerăsuflate și veți savura umorul fin al autorului. De la mine cartea are 5/5 stele și vă recomand să citiți cât mai multă literatură română, pentru că reprezintă dramele sufletești pe care le trăim ca popor.

MAESTRUL ȘI MARGARETA, DE MIHAIL BULGAKOV
(apariție 1967, URSS)

Editura Polirom, Iași, 2014.

Antonela Timoficiuc, a XI–a

Opera lui Mihail *Bulgakov Maestrul și Margareta* a fost una din cărțile care au reușit să mă captiveze prin acțiunile sale și să mă facă să uit de realitate și să pierd noțiunea timpului.

După ce am citit această operă mi-am confirmat că proverbul „nu judeca o carte după copertă" este un mare adevăr. La prima vedere, cartea nu-mi transmitea nimic interesant, dar după ce am început să o citesc cu atenție mi-am dat seama că sub coperțile deteriorate de timp se află o poveste fascinantă pe care eram nerăbdătoare să o descopăr.

Cartea este structurată în două părți, având caracter religios și nuanțe împrumutate din tema iubirii veșnice și adevărate. În prima parte a romanului a fost prezentată foarte multă informație, mai ales capitolul doi, Pilat din Pont, care m-a indus în eroare. Atunci nu puteam să înțeleg scopul capitolului, dar în a doua parte a cărții i-am înțeles rolul. Consider că cele două părți sunt ca și împletite, a doua parte fiind rezolvarea primei părți.

Acțiunea se petrece într-un parc din Moscova, unde un redactor-șef pe nume Mihail Alexandrovici discută cu poetul Ivan Nikolaevici despre existența sau inexistența lui Iisus, te inițiază în lumea personajelor. În discuția lor intervine un necunoscut care în următoarele zile a întors orașul cu susul în jos împreună cu prietenii săi. Persoana misterioasă apărută în parc era profesorul Woland. Woland a fost un personaj misterios cu un caracter aparte. În dialogul lui Bezdomini a făcut o afirmație interesantă:
„– Dacă Dumnezeu nu există atunci, se pune întrebarea: cine îndrumă viața omului și, în general, toată rânduiala de pământ?
– Omul le îndrumă pe toate, se grăbi Bezdomini [....]
– Să-mi fie cu iertare, obiectă blând necunoscutul, ca să îndrumi trebuie să ai un plan cât de cât exact pentru o perioadă mai lungă de timp [..] cum poate îndruma omul lucrurile când el nu numai că nu-i în stare să întocmească un asemenea plan [...] să zicem o mie de ani, dar nici să garanteze pentru ziua de mâine."

Pe lângă frazele care m-au lăsat să meditez după citirea lor, romanul mi-a oferit și câteva secvențe de umor care mi-au adus zâmbetul pe buze. Unul dintre ele este partea în care la teatrul de varietăți are loc un spectacol de magie neagră prezentată de profesorul Woland, ajutat de amicii lui, motanul Behemoth, Azazello și Koroviev. Spectatorii au primit sume de bani, iar femeile pantofi și rochii deosebite. A doua zi toate aceste bunuri au dispărut, iar banii s-au transformat în tichete.

În ciuda nebuniei și haosului din oraș se află și o tânără femeie care tânjește după dragostea pierdută. Această secvență, prezentată în a doua parte a romanului, mi-a plăcut mai mult deoarece am întâlnit povestea Margaretei care este dispusă să facă orice pentru a-l aduce înapoi pe iubitul ei. La un moment dat ajunge la balul fascinant organizat de Woland unde este supusă la mai multe încercări. După ce le-a efectuat pe toate, profesorul îi permite să își pună o dorință și el o va ajuta. Chiar dacă aceasta este disperată să găsească persoana iubită, pe Maestru, prima dată dorește să ajute o femeie care a participat la bal și era traumatizată de fapta pe care a făcut-o. Din acest gest am extras ideea că în viață nu trebuie întotdeauna să ne gândim la nevoile noastre și trebuie să ne pese de persoanele care ne înconjoară și să le oferim ajutor la nevoie. După această faptă bună, Margareta i-a cerut lui Woland aducerea Maestrului.

În concluzie, opera *Maestrul și Margareta* este un roman interesant care poate captiva atenția și curiozitatea lectorului.

COLECȚIONARUL, DE JOHN FOWLES (apariție 1963, Londra)

Editura Polirom, Iași, 2011.

Raluca-Maria Bliorțiu, a XI-a

Colecționarul de John Fowles m-a fascinat într-un mod în care nu a mai făcut-o nicio carte!

Mi-a plăcut încă din primele pagini, astfel încât reușeam cu greu să las volumul din mâinile mele și să îl scot din rutina mea. Cu atât mai mult m-a impresionat când am aflat că este romanul de debut al autorului. Am rămas, bineînțeles, șocată, deoarece nu pare deloc o carte scrisă de un începător în această domeniu. Mi se pare o capodoperă a literaturii și consider că merită să fie mult mai cunoscută, nu pierdută pe rafturile bibliotecii, cum am găsit-o și eu. Modul în care a fost concepută, ca un jurnal, m-a făcut să intru în atmosfera ei, să admir personajele principale Miranda și Frederik și să simt totul ca și când aș fi fost eu cea care povestește la persoana I.

Pe scurt, este vorba despre Frederik, un om cât se poate de obișnuit, un funcționar neînsemnat la primărie, un tânăr timid, introvertit, cu probleme de integrare în societate, care dezvoltă o pasiune în colecționarea fluturilor. Dar una din lecțiile pe care le-am învățat pe parcursul acestei cărți este „Nu judeca o carte după copertă". Caracterul său ieșit din comun, neașteptat, misterios, îl face să dezvolte o obsesie pentru o anume Miranda, studentă la Arte Frumoase. Această obsesie atinge punctul culminant în momentul sechestrării ei. Cu ocazia primirii unei moșteniri consistente, viața sa ia această întorsătură neașteptată.

Mi-a plăcut enorm faptul că romanul este structurat în două părți. Una din perspectiva lui Frederik, care se consideră cât se poate de normal, povestind totodată și amintiri din copilăria sa, motivul răpirii fetei, trăirile sale. Cât și una din perspectiva Mirandei, povestind toată experiența sa în camera în care a sfârșit închisă de un necunoscut, unde sunt descrise toate sentimentele trăite, toate încercările de evadare, oprite de inteligența lui Frederik, dovedindu-mi că „dragoste cu forța nu se poate"

Merită pe deplin să îi dați o șansă acestei cărți, deoarece veți întâlni și multe lucruri în antiteză. De exemplu, clasa de mijloc reprezentată de Frederik și clasa de sus reprezentată de Miranda, dar și personalitățile lor care sunt în contradicție constant. Însă mă voi opri aici, dându-vă vouă șansa să descoperiți frumusețea acestui roman.

În încheiere, vă recomand cu toată inima această carte datorită subiectului unic și original, datorită răsturnărilor de situație, datorită învățăturilor pe care le-am deprins. Sper să vă placă măcar la fel de mult precum mi-a plăcut și mie, deoarece merită mult mai multă apreciere.

ANNA TODD, DUPĂ CE NE-AM ÎNTÂLNIT,

(primul volum dintr-o serie de 5 volume)

Editura Trei, 2015

Irina Moroșan, a XI-a

V-ați întrebat vreodată ce impact au cărțile asupra gândirii noastre? Nu este de ajuns doar să le răsfoim și să ne grăbim spre a ajunge la punctul culminant, ci este nevoie, ca în momentul în care le lecturăm, să trăim experiențele odată cu personajele. Aici mă refer în special la poveștile de dragoste adolescentine ale căror etape sunt pline de urcușuri și de coborâșuri.

Tocmai pentru a vă da o justificare pentru ceea ce am afirmat, am decis să vă prezint o carte absolut minunată pe care sunt convinsă că multe dintre fete au apreciat-o sau o vor face după ce vor descoperi povestea. Însă acest lucru rămâne de văzut, nu tuturor le plac drăgălășenile. Prin urmare, cartea la care m-am referit se numește După ce ne-am întâlnit și a fost scrisă de îndrăgita autoare Anna Todd în anul 2014, urmând ca pe parcursul anilor viitori să se bucure de un succes desăvârșit, un succes care se reflectă în filmul cu același nume lansat în 2019 la cererea fanilor.

Tessa Young protagonista operei este descrisă ca fiind o fată cuminte, silitoare ce duce o viață organizată grație mamei sale. Poate prea organizată, deoarece aceasta își cunoaște viitorul încă de când era mică. Astfel, începerea facultății reprezintă o schimbare radicală pentru ea, din cauză că va fi nevoită să se acomodeze în noul mediu plin de prieteni ale căror caractere nu sunt pe aceeași lungime de undă cu cel al Tessei. Ieșirea bruscă din zona de confort aduce multe probleme în viața fetei, aceasta înrăutățind relațiile cu iubitul ei, Noah, și totodată cu mama sa. Însă, adevărata problemă apare atunci când Tessa îl întâlnește pe Hardin Scott, un tip dificil cu o atitudine care lasă de dorit. După numeroase replici răutăcioase adresate reciproc, între cei doi se înfiripă o poveste de dragoste. Însă Hardin rămâne același om crud și arogant, diferit de restul băieților pe care Tessa i-a întâlnit. Cu toate acestea, ea speră la o relație amoroasă de lungă durată, rostindu-și că el este alesul și totodată... primul. Relația cu Noah era văzută ca fiind mai curând o relație de prietenie, astfel încât protagonista nu ar fi putut simți și experimenta cu adevărat sentimentul de iubire în cadrul acesteia. Tessa era de-a dreptul convinsă ca nu se potrivesc, iar întâlnirea cu Hardin a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat, deoarece modul în care o făcea să se simtă în preajma lui era unic, de nedescris.

Axându-ne însă mai mult pe viața lui Hardin putem observa ca acesta a devenit așa cum era din pricina mai multor motive. Prin urmare, a avut parte de un trecut dureros, fiind nevoit să îndure și să asiste la mai multe evenimente urâte legate de părinții săi. Astfel, trecutul l-a influențat foarte mult, în prezent având un comportament și o atitudine rece față de tatăl său bogat, care își petrece viața alături de noua lui soție.

Cu trecerea timpului, grupul de prieteni al lui Hardin a devenit și grupul de amici al Tessei. Acest lucru i-a dat ocazia fetei să afle cât mai multe despre iubitul ei care mai tot timpul părea că are ceva de ascuns. Zed o avertizează cu privire la faptul că Hardin o va dezamăgi în scurt timp, însă ea continuă să creadă în el, sperând la o schimbare în bine. Însă totul începe să se clatine în momentul în care Tessa începe să aibă îndoieli, iar vorbele prietenului său să se adeverească.

Există într-adevăr un secret la mijloc despre care Tessa încă nu a aflat? Noii săi prieteni chiar au ajutat-o sau acest lucru a fost doar o parte dintr-un plan? Merită să îți schimbi comportamentul pentru cineva? Trecutul poate fi lăsat în urmă ori ne va urmări mereu la fiecare pas pe care îl vom parcurge? Vor fi capabili cei doi să-și mențină relația, având fiecare un orgoliu nemăsurabil? Iubirea învinge tot în ciuda multor greșeli? Există numeroase întrebări la care nu găsim răspuns. Putem doar presupune sau...putem citi cartea.

Personal, aceasta creație m-a făcut să îmi dezvolt o altfel de viziune asupra unei relații de iubire și asupra viitorului în general, care este mereu imprevizibil.

GÂNDURI DE PE O PLANETĂ NERVOASĂ, de Matt Haig

Editura Nemira, București, 2019.

Bianca Aursulesei, a X–a

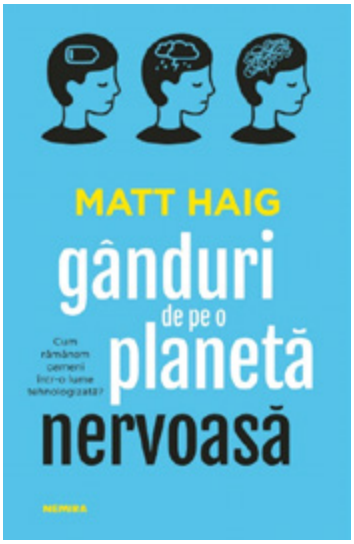

Trăim într-o lume a vitezei și a tehnologiei, care nu ne lasă să facem decât pași mici singuri și ne impune să trăim după niște „reguli" ale societății, după ceea ce vedem pe rețelele de socializare. Anxietatea, depresia și atacurile de panică sunt la ordinea zilei și auzim asta de la toți cei din jurul nostru. Încercăm să atingem perfecțiunea, ne comparăm viețile proprii cu cele ale „influencerilor", care par perfecte deoarece asta vor ei să arate și ne întristăm crezând că viața noastră e oribilă.

Despre asta vorbește Matt Haig în cartea *Gânduri de pe o planetă nervoasă*, carte care este un fel de manual de self-help. Ne ajută să realizăm influența negativă a online-ului asupra noastră, a știrilor, și ne prezintă câteva „trucuri" despre cum să ne detașăm de problemele zilnice. După primele pagini citite te îndrăgostești de ea și nu o mai lași din mâini până nu o citești pe toată.

Cred că toată lumea a avut sau are momente în care se lasă „purtat" în supărările și tristețile altora, a unor oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată face to face, ci doar îi urmărește pe Instagram, de exemplu. Sau majoritatea știu momentul acela când spui că stai pe telefon doar 10 minute, dar apoi realizezi că au trecut vreo 3 ore. 3 ore în care n-ai făcut nimic, ci doar ai citit ce fac unii, unde merg alții, cine de cine a divorțat și cine cu cine s-a împăcat. În acel timp puteai să mergi la sală, la plimbare, să ieși cu prietenii, să vezi un film bun sau să faci ceva productiv.

Autorul Matt Haig accentuează fix aceste momente în cartea lui și cred că toată lumea se va regăsi în crâmpeiele acestea de viață. Ne învață să ne trăim prezentul real, să îl prețuim și să ne detașăm de online. Chiar și de știrile care ne creează extrem de multă anxietate. Din dorința de a prinde la public, multe dintre ele sunt exagerate și ne fac rău.

În final, voi extrage câteva lucruri importante din cartea lui. 1% din ce oferă această lectură care sper să vă atragă.

Credeți-mă, merită citită!

Așadar trebuie să reținem că:
Nu pierdem nimic dacă nu ne uităm la știri.
Nu pierdem nimic dacă nu intrăm pe Twitter.
Nu pierdem nimic dacă ne deconectăm."

Când furia iese pe internet,
La vânătoare,
E timpul să apeși „deconectare"
Și să te apuci de citit."

Cum să nu-ți păstrezi sănătatea psihică pe internet:
1. Nu căuta simptome pe Google, dacă nu vrei ca în 7 ore să fii convins că o să mori înainte de cină.
2. Înțelege că ceea ce pare adevărat s-ar putea să nu fie.
3. Înțelege că oamenii înseamnă mai mult decât o postare pe rețelele de socializare.
4. Nu-ți amâna niciodată o masă ori somnul de dragul de a sta pe internet.
5. Rămâi om.

REVISTĂ SCENA9

„iar dacă vi se pare că evoluăm, e foarte probabil că am învățat de la SCENA9”

Bianca Șalgău, a XII–a

Printre publicațiile de cultură am observat apariția unei reviste numită simbolic, așa aș zice eu, Scena9. Am observat că se autocaracterizează îndeajuns de incisiv și cu poftă de reabilitat imaginea culturală contemporană. Conform site-ului, aceasta este o publicație de jurnalism care radiografiază viața culturală din România (și nu numai), face ordine în actualitatea culturală, scrie despre ce e relevant, ce e nou sau nedescoperit, și incită la dialog zone care, de obicei, nu se intersectează.

Mai mult decât cele menționate, redactorii se autocaracterizează ca oameni ai momentului cultural și științific care sunt pregătiți să deseneze noua scenă artistică fără nicio abatere de la adevărul noii generații. Se pare că proiectul editorial este susținut de o bancă pregătită să se asocieze cu tinerii jurnaliști prin sponsorizare, iar scopul anunțat al acestei colaborări este cel de a scăpa de „miopia știrilor prezentului, revizitând evenimente similare din trecut”. Concret vorbind, publicația se vrea a fi un compendiu din diferite domenii precum: istorie, teatru, arte vizuale, literatură, arhitectură..

„O facem dintr-un motiv mult mai simplu: ca să învăţăm. Să învăţăm de la istorie cum să corectăm miopia ştirilor prezentului revizitând evenimente similare din trecut. Să învăţăm de la teatru cum să tratăm cu empatie inevitabilele eşecuri şi nebunii – ale noastre şi ale altora. Să învăţăm de la artele vizuale cum să evoluăm în limbaj, înainte ca cel pe care îl folosim să devină irelevant. Să învăţăm de la literatură cum să experimentăm prin ochii altora poveşti mai străine şi înfricoşătoare decât îşi poate permite oficial o corporaţie cu aversiune la risc. Să învăţăm de la arhitectură cum să construim spaţii care ne fac o idee mai relaxaţi, nu mai încrâncenaţi.”

Revista Scena9 #1

La finalul lui 2018 s-a lansat primul număr tipărit al revistei Scena9, un număr care a cuprins peste 200 de pagini. La eveniment s-au adunat colaboratorii, exprimându-și încântarea că pe scena publicațiilor românești s-a adus un suflu nou cu spirit tineresc. De altfel, evenimentul a reprezentat un fel de explicație practică a titlului ales de redactori prin atmosfera atipică.

Concret, ce poți găsi în revistă?

- Un eseu-mărturie al Hertei Müller, laureată a Premiului Nobel pentru Literatură în 2009;
- Un interviu cu Jon Ronson, unul dintre cei mai populari autori de nonfiction din lume;
- Un reportaj-eseu de Andra Matzal, plecată prin țară în căutarea răspunsurilor la dubla întrebare *De ce citim atât puțin?/De ce citim, de fapt?*;
- Un profil al scriitorului-medic Florin Chirculescu, un excelent autor român de science fiction (și nu numai);
- Republica Moldova prin ochii artiștilor ei, desenată de Vlad Odobescu.

Revista Scena9 #2

Al doilea număr al revistei a apărut în an centenar, așa că publicația și-a propus să scrie în amintirea evenimentelor din `89, 30 de articole pentru 30 de ani.

„Ce rămâne din noi după ce în jur a ars totul? Cum se reclădește o țară după ce și-a pierdut șansele într-o gară dintr-un oraș mic la capătul Europei, dar pare brusc că mai primește una?” Asta numesc redactorii schimbarea, șansa de a putea scăpa, de a putea regăsi adevărata parte a culturii române, dar și a celei universale. Schimbarea e în noi, cititorii, pentru că ei trăiesc ca noi să avem parte de ceea ce nu au avut ei după Revoluție, o viziune minuțioasă a culturii.

Ce puteți citi, printre altele, în cel de-al doilea număr Scena9:

- Un eseu semnat de Irina Dumitrescu, eseistă și profesoară de literatură medievală la Universitatea din Bonn, autoare The New York Times și Times Literary Supplement, despre cum îți porți limba maternă cu tine ca imigrant și cum încerci să o transmiți mai departe copilului tău;
- Profilul Alexandrei Pirici, cea mai revoluționară artistă contemporană din România;
- Un eseu despre viața invizibilă a pădurii și relația violentă a oamenilor cu natura;
- Eseuri foto, benzi texte despre literatură, teatru, muzică, film, știință, filosofie, viață offline.

Revista Scena 9 #3, #4

Ce aduc nou următoarele numere încât stocul printat este epuizat, dar încă se mai pot citit on-line? Multe problematici actuale, multe frământări transpuse pe foaie, texte de calitate și pasiune pentru cultură. Cred că de acum se scrie o altă istorie și eu vă îndemn să fiți în pas cu ea, citind revista Scena9!

DESPRE MUZICĂ ȘI NU NUMAI

David Filip, a XI–a

Dacă aș scrie despre muzica clasică nu cred că multe persoane ar fi interesate de acest articol. Din punctul meu de vedere pot spune că fiecare persoană e liberă să asculte ce tip de muzica vrea, de la Chopin, la Elvis Presley și de la Michael Jackson, la Adrian Minune. Fiecare ascultă ce îi place, așa că nu voi stârni antipatia cuiva scriind despre un anumit gen muzical sau despre o anumită trupă, în schimb îmi voi exprima opinia despre muzică în general și impactul muzicii asupra vieții noastre.

Este știut faptul că din punct de vedere psihologic amuzica pe care o ascultăm ne afectează viața într-un mod pozitiv sau mai puțin pozitiv. Cei care ascultă muzică clasică au o viață spirituală mai profundă, cei care ascultă rock se comportă și îmbracă într-un mod aparte, însă acestea nu sunt decât niște generalizări mediocre. Sergiu Celibidache un filozof și dirijor român spunea despre muzică:

Muzica nu corespunde unei forme de a fi. E o devenire, e ceva care naşte, creşte, ajunge la un punct de maximă expansiune şi moare, ca o plantă, ca un sentiment, ca orişicare activitate omenească."

Muzica apare ca o proiecție a propriilor tale trăiri, dacă ești trist asculți muzică lentă, dacă ești în rutină (în mașină) asculți muzică ușoară (sau în trend), dacă ești revoltat treci pe hip-hop și tot așa (manelele nu știu în ce situații ar trebui ascultate), însă un lucru e clar, muzica ne ajută pe plan sentimental. Celibidache spunea că muzica ar trebui să te aducă în acea stare de catharsis, de transcendență. Cu alte cuvinte muzica ar trebui să te aducă într-o zonă de percepție pură, de meditație, de pauză în care să te poți privi din exterior. E ca și cum ai merge printr-o pădure deasă în care nu vezi altceva decât copaci și vegetație și ai putea vedea imaginile surprinse de o dronă deasupra pădurii. Exact la fel este și în muzică, aceasta ar trebui să îți ofere fie prin versuri, fie prin instrumental o imagine a propriilor trăiri, din exterior astfel încât să realizezi minusurile și plusurile, cu alte cuvinte muzica trebuie să îți organizeze gândurile și/sau sentimentele în fond de asta și ascultăm muzică. Nu e ca și cum jargonul folosit de Vali Vijelie nu te poate aduce la starea de meditație și de recunoaștere a purului adevăr, însă în mod clar aceste versuri au un impact asupra ascultătorilor, nu neapărat educativ, în fond, nu toți ascultă muzică pentru a se „cultiva" , unii ascultă muzică și ca să se relaxeze. Muzica perfectă, în mod cert, nu există, cel puțin nu pentru mine, aceasta ar însemna o asociere logică și fără greșeală a instrumentalului, a versurilor, a vocii care cântă și a propriilor mele trăiri. Bineînțeles că versurile și vocea sunt facultative și pot lipsi atâta timp cât instrumentalul se pliază pe sentimentele ascultătorilor și contribuie la starea de catharsis a acestora. Cu alte cuvinte muzica, fără a ține cont de gen sau de alte criterii reflectă caracterul ascultătorului și a trăirilor acestuia, deci în societatea de astăzi nu ar trebui să existe discriminări în ceea ce privește muzica, nu toți putem asculta Mozart la fel cum nici toți nu ascultăm Florin Salam; ascultăm în funcție de ce simțim/gândim.

DE CE SĂ ASCULȚI MUZICĂ CLASICĂ?

Mircea Ungurean, a X–a

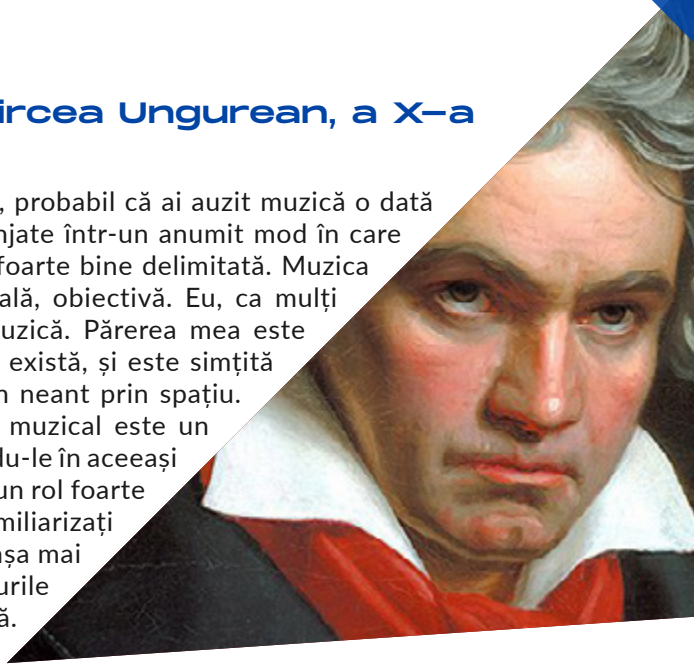

Dacă nu ai trăit sub o piatră sau ceva până în momentul actual, probabil că ai auzit muzică o dată sau de mai multe ori în viața ta. Știi tu... zgomotele acelea aranjate într-un anumit mod în care să simți anumite emoții. Nu consider că muzica are o definiție foarte bine delimitată. Muzica poate fi orice adunătură de sunete. Asta este definiția generală, obiectivă. Eu, ca mulți alții, am o altă definiție. Unii nici nu au o definiție pentru muzică. Părerea mea este că fiecare își formează propria sa definiție. Și ideea este că ea există, și este simțită de fiecare dintre noi, locuitorii acestei pietre care se învârte în neant prin spațiu. Sunt mai multe tipuri de muzică sau genuri, dacă vrei. Genul muzical este un ansamblu de lucruri pe care mai multe piese le au în comun, unindu-le în aceeași categorie. Nu știu care este vârsta ta, dar consider că vârsta are un rol foarte important în genurile muzicale preferate. Cei mai tineri sunt familiarizați cu trapul, rapul, popul, unii dintre ei cu rockul, black metalul și așa mai departe. Nu generalizez, sunt foarte mulți adulți care ascultă genurile astea de muzică, există mereu excepții când vorbim despre muzică. Cei mai în vârstă, cât și adulții, sunt mai înclinați către o varietate mai mare de genuri muzicale, cum ar fi populară și multe altele.

Printre toate aceste genuri se află și clasica. Sigur ai auzit măcar un fragment dintr-o anumită piesă, fie într-un film, fie în desene animate sau reclamă. Ce ai auzit a fost probabil sunetul unei varietăți mari de instrumente muzicale care fredonează armonios niște note care cel mai probabil ți s-au părut complet aleatorii. Dacă ai căutat niște muzică clasică pe net, să vezi și tu din curiozitate cum e să o asculți, probabil te-a lovit o senzație că ești un om cultivat, intelectual, ca mai apoi să te plictisești și să oprești videoclipul mai confuz ca niciodată.Lasă-mă să te lămuresc. Muzica clasică, cât și muzica jazz fac parte din categoria muzicii complexe. Trebuie să depui un anumit efort pentru a asculta și a înțelege genul ăsta de muzică, în antiteză cu alte genuri muzicale. Muzica modernă, ce este cel mai des ascultată și apreciată de oameni, este una foarte ,,ușor" de înțeles. O piesă este considerată EXTREM de lungă dacă are cinci minute. Media este de trei sau două minute. Din punct de vedere muzical este foarte simplă. Nu folosește decât niște amărâte de progresii de acorduri care se repetă iar și iar. Cel mai remarcabil lucru sunt versurile, care din nou, sunt foarte ușor de înțeles. Sentimentele astfel sunt transmise direct către urechile tale. Ritmul este din nou foarte simplu, iar structura ei este foarte repetitivă. Nu spun ca este neapărat ușor să compui tu astfel de piese (deși

chiar este, comparativ cu muzica clasică), dar este foarte ușor de înțeles. Pe de altă parte, muzica clasică este exact opusul. O singură lucrare muzicală adesea depășește o oră. Nu avem parte de versuri aproape deloc. Din punct de vedere muzical piesele sunt foarte complexe în ceea ce privește linia armonică, structura în sine și multe, multe altele. Ca să înțelegi acest gen muzical trebuie să asculți atent fiecare minut din piesa pe care o auzi. Este ca și cum ai citi o carte. Trăim într-o vreme în care majoritatea oamenilor preferă să li se expună pe față informația în loc să depună un efort în a o afla. Stăm ore în șir pe rețelele de socializare, pe diverse platforme pe care urmărim zeci de ore de conținut, jucăm foarte multe jocuri online, ne uităm la film în loc să citim cartea după care este inspirat filmul, am ajuns să stăm pe Facebook în timp ce ne uităm la televizor, mergem la baie cu telefonul în mână. Crierul nostru a zis la un moment dat GATA! Nu mai rezist! De acum înainte dacă ceva nu îmi atrage atenția, îl ignor și chiar nu a glumit deloc. Timpul în care o persoană se poate concentra a scăzut enorm. Ni s-a indus o stare continuă de lene. Cel puțin eu consider că toate elementele astea nu sunt deloc sănătoase pentru inteligența noastră sau pentru setea de cunoaștere. Cum am mai spus, genul de muzică popular din zilele noastre nu necesită efort pentru a-l înțelege. Pentru a pricepe sentimentele profunde din muzica clasică ai nevoie de foarte multă atenție și o cultură vastă în muzică. Din experiența personală mărturisesc că la început multe piese mi s-au părut plictisitoare, dar după mai multe audiții le-am înțeles profunzimea, ajungând să le ascult zilnic. E vorba de alte sentimente decât cele prezentate în muzica actuală. Nu le poți descrie. Îți conferă o stare de liniște spirituală, de plăcere. Nu este neapărat nevoie să fii concentrat în exclusivitate pe muzică în timp ce o asculți. O mare parte din acest gen muzical a fost compusă cu scopul de a fi redată pe fundal. Poți să asculți diverse piese în timp ce înveți, citești sau faci orice altceva. Încearcă totuși să nu pui ceva extrem de captivant sau dramatic, pentru a nu te distrage de la activitatea pe care o faci între timp. Dar poate tu nu găsești nimic captivant în a asculta genul acesta de muzică. Uite, de dragul tău, am să te învăț în primul rând cum să asculți muzica clasică. Cum să o înțelegi. În primul rând, uită tot ce credeai că știi despre muzică. Absolut totul. Primul lucru pe care îl voi puncta este diferența dintre a asculta clasică și a asculta alte genuri muzicale. Am spus deja că trebuie depus un anumit efort în a asculta și înțelege clasica. Presupunem un om, numit Jimmy care nu a mai avut contact niciodată cu teatrul, este complet nefamiliarizat cu limbajul ce se folosește în această artă și este dus să vadă o piesa de Shakespeare. Îți poți imagina și tu că nu o să înțeleagă nimic. Nu tragem nicio concluzie pripită cum că Shakespeare ar fi irelevant și învechit, ci spunem că problema este la Jimmy. Jimmy este cel care ar trebui să mai citească și el câte ceva din când în când. În cazul ăsta, tu ești acel Jimmy. Primul lucru pe care trebuie să îl ai în vedere este să depui un efort. Să asculți cu atenție. Am vorbit deja despre lucrul acesta. Al doilea lucru pe care trebuie să te axezi este să cauți întotdeauna o interpretare live. Muzica asta a fost compusă cu mult înainte ca cineva să poată filma ceva. A fost creată pentru a fi interpretată live, în fața tuturor. Este o experiență cu totul diferită, care te va ajuta să înțelegi mai bine genul ăsta muzical. Plus că este extrem de posibil, și perfect normal pe de altă parte, să fii plictisit de interpretarea unei piese specifice a unei orchestre, iar aceeași piesă cântată de o orchestră diferită să te facă să verși lacrimi. Este vorba și de sentimentele artistului care cântă piesa respectivă și propria viziune asupra ei. Daca ai auzit o piesă nouă, nu te plictisi brusc de ea și nu spune brusc că nu e pe gustul tău. Încearcă altă interpretare. Ascult-o de mai

multe ori, și poate cine știe?! Vei ajunge să îndrăgești lucrarea respectivă. Începe cu ceva simplu. Nu intra în simfonii de Mahler. Începe și tu cu niște muzică de baroc. Încearcă niște J.S. Bach. Este considerat unul dintre cei mai mari compozitori care au trăit vreodată. Muzica sa a fost ca o adevărată Biblie a muzicii. El a pus bazele la cam tot ce se poate numi muzică clasică. Încearcă niște studii de Chopin. Sunt într-adevăr compuse doar pentru a-ți dezvolta tehnica de a cânta la pian, dar sunt foarte complexe și din punct de vedere muzical. Îți recomand să începi cu opus 25, mai ales cu numărul 5. Ascultă niște valsuri vieneze sau rusești. Extinde-ți pas cu pas numărul pieselor ascultate și cu cât asculți mai mult, cu atât îți va plăcea mai mult. Am spus-o și mă repet. Nu începe cu lucruri prea complicate.

Dacă ai fost până acum la un concert de muzică clasică probabil ai observat antiteza lui cu un concert de muzică rock. În primul rând, audiența nu dansează, nu face gălăgie și în nici un caz nu strigă nimeni „ROCKN'ROLL" în timpul performanței. Ideea este că oamenii vin la concerte de rock să se simtă bine, să se distreze sau să danseze. Muzica clasică este tratată altfel. Din respect pentru interpreți, audiență și, cel mai important, pentru muzică în sine, se păstrează pe cât posibil liniștea. Oamenii vin acolo să se conecteze spiritual cu muzica, să uite de griji și să se simtă în largul lor. Nu poți asculta clasică așa cum asculți și rock. Dacă vei asculta clasică cum asculți și rock-ul, o vei găsi plictisitoare, iar dacă vei asculta rock-ul cum asculți clasică, vei găsi rock-ul... gol.

Unii ascultă muzică clasică având ca unic scop ridicarea stimei de sine și senzația de superioritate față alți oameni. Ei cred ca sunt mai buni decât alții doar pentru genul de muzică pe care îl ascultă. NU fi ca ei. Ascultă ce îți place, ce te face fericit, ce te face să te simți în largul tău. Este perfect normal să ai alte gusturi față de ceilalți. Diferența nu plasează nici la un nivel superior, nici la unul inferior. Ascultă din plăcere. Din voie simplă. Nu există nicio problemă dacă nu îți place muzica clasică. Exista o problemă dacă nu ai ascultat niciodată și totuși spui că nu îți place. Încearcă. Experimentează și gândește cu inima deschisă. Cei ce ascultă muzică actuală consideră muzica clasică plictisitoare chiar dacă nu au ascultat niciodată nici măcar o piesă, iar cei ce ascultă muzică clasică se cred superiori. Uite, e cel mai bine să privești muzica exact așa cum și este. Lasă la o parte toate prejudecățile și încercă să fii mai deschis.

Muzica clasică a fost mereu catalogată ca fiind o muzică a oamenilor intelectuali, culți, sau inteligenți. S-a efectuat un studiu în care mai mulți oameni au fost expuși la o sonată de 10 minute de Mozart, după care li s-au atribuit mai multe teste de logică și s-a dovedit că au avut rezultate mult mai bune decât atunci când nu au fost expuși la niciun fel de muzică. Poate părea pur și simplu ireal, nu? Experimentul a avut un asemenea rezultat, deoarece sonatele de Mozart au creat o dispoziție bună oamenilor, lucru ce le-a sporit rezultatele. Oamenii ascultă muzică clasică când citesc, nu ca să intre informația într-un mod mai eficient, ci ca să se poată concentra mai bine, punându-i în o stare de liniște și ameliorând stresul, care evident duce la micșorarea rezultatelor. Muzica clasică nu te va face cu nimic mai inteligent, nu trebuie să ai un nivel ridicat de IQ ca să asculți muzică clasică. Muzica este despre lucrurile pe care le simți în timp ce asculți. Nu este vorba despre cât de inteligent ești. Mulți oameni iau stereotipurile astea în serios și uită adevărata esență a muzicii. Totul se rezumă la cum te simți. Acum dacă asculți doar trap, al cărui unic mesaj este faptul că ești superior, ești bogat și arogant, considerând că astea sunt singurele sentimente pe care le poți extrage din muzică, este strict greșeala t a .

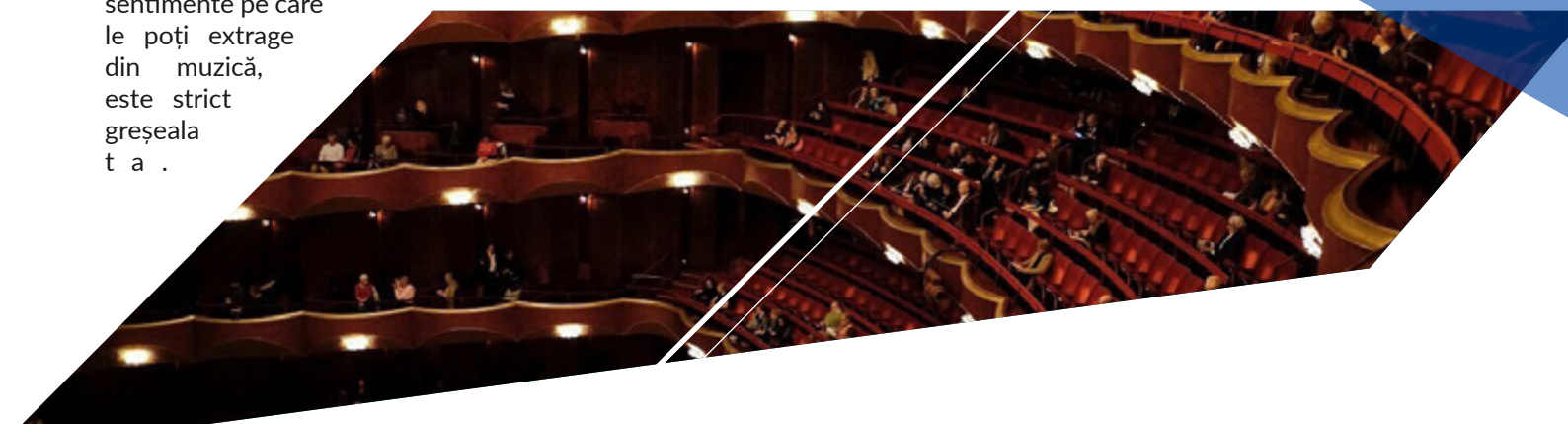

Gândește-te la mesajul transmis de muzică, nu doar la stereotipuri. Cel mai prețios lucru pe care îl dețin oamenii este setea de cunoaștere. Voința spre a caută, spre a nu fi mulțumit, spre a depăși limite care sunt considerate imposibil de depășit. Genul ăsta de gândire ne-a adus unde suntem astăzi și ne va duce mai departe, spre un viitor mai bun și spre o viață din ce în ce mai frumoasă pe pământ. Ascultă chemarea genului astă de a gândi. Încearcă, explorează și simte muzica în adevărata ei splendoare. Sper că am reușit să te conving să încerci și tu ceva nou, diferit de lucrurile cu care erai obișnuit. Sper că ai înțeles ce este muzica clasică și cum trebuie ascultată. Și vreau să știi că muzica nu este despre inteligență, rasă, sex sau alte lucruri, ci este despre emoțiile umane care sunt transmise prin aceasta, fapt ce ne aduce pe toți împreună, oameni din diverse culturi, și ne permite să înțelegem o limbă cu totul universală, care transmite în câteva secunde informația ce ar putea fi scrisă în pagini întregi. Suntem doar niște vietăți care își duc traiul în unul din cele mai nesemnificative locuri din univers și suntem blocați aici, forțați să interacționam unul cu altul. Muzica ne face pe toți unul.

FILME
Zi de naștere mortală

Giulia Gubernu, a XI–a

Zi de naștere mortală este un film din 2017 care combină genurile horror, comedie, mister și thriller.

Studenta Tree Gelbman este ucisă în timpul nopții de un bărbat mascat în timp ce traversa un tunel pentru a ajunge la petrecerea surpriză organizată cu ocazia zilei sale de naștere. Ziua se resetează de fiecare dată când este omorâtă. De aceea, este nevoită să afle cine este criminalul de fiecare dată când se resetează ziua. La prima retrăire a zilei ea este nedumerită, a doua oara este șocată, dar a treia oară panica începe. Zi de naștere mortală se concentrează pe misterul criminalului lui Tree. Moartea zilnică are un efect asupra corpului ei și devine din ce în ce mai slabă din punct de vedere fizic. Este o sarcină grea în a încerca să descopere adevărul atunci când totul din jurul ei se resetează, iar criminalul și motivele sale rămân necunoscute. Filmul ne induce în eroare în aflarea criminalului chiar de la început. Având în vedere premisa și genul filmului, violența scenelor în care este ucisă este afișată moderat. Filmul oferă un scenariu neașteptat, lucru ce m-a surprins de nenumărate ori pe parcurs. Consideram că filmul urmează să se încheie de câteva ori. Scenariul este inteligent, există groază, există comedie, există dramă. Zi de naștere mortală te duce în numeroase direcții, asigurându-te totodată că te distrezi pe parcurs. Există câteva scene cu tensiune, ceea ce conferă filmului un aspect ușor înfricoșător. Povestea este atât de bine conectată încât m-a pus să ghicesc cine e criminalul până la sfârșit. Finalul m-a dus cu adevărat într-o direcție pe care nu am anticipat-o. Dacă nu te gândești cine este criminalul cel puțin de două ori pe parcursul filmului, atunci nu ai fost destul de atent.

Acest film reușește să echilibreze complet elementele de groază și de comedie cu cele de suspans. M-am distrat de-a lungul întregului film. Este evident că acesta a fost scopul regizorului și că nu au încercat să facă un adevărat film de groază. Unul dintre lucrurile care m-au impresionat cel mai mult a fost faptul că nu există nicio garanție că va exista un final fericit sau trist și păstrează suspansul chiar până la sfârșit.

Jessica Rothe este perfectă pentru acest rol ca personaj principal. Este o actriță atractivă ce și-a jucat rolul de studentă și de personaj principal remarcabil. Personajul ei evoluează până la sfârșitul filmului, deoarece devine o ființă umană diferită atunci când moartea ei constantă o învață despre propria viață. Jessica Rothe se mulează foarte bine pe schimbările subtile ale personajului, pe măsură ce trece prin diferitele cicluri ale morții. Personajul lui Rothe nu a fost tipica studentă dintr-un filmul de groază, ea e mai mult de atât. Este vicleană, isteață și curajoasă. M-a făcut să cred că ar putea de fapt să își dea seama cine este criminalul ei.Văzând-o cum este furioasă și frustrată într-un moment, doar pentru a avea pe neașteptate un zâmbet imens, am realizat cât este de important jocul de rol și actorul principal. Cu siguranță este genul de actriță care mă face să vreau să o văd în mai multe roluri.

În concluzie, am urmărit acest film cu un zâmbet pe față, pe lângă grimasa de neliniște. Îl recomand pentru persoanele ce caută un film care combină genurile horror și comedie.

FILME
Dark

George Havriciuc, a XI–a

Dark este un serial german lansat pe 1 Decembrie 2017 produs de Wiedemann&Berg Television, care poate fi vizionat pe Netflix. Serialul a obținut nota 8,7 și a fost declarat unul dintre cele mai bune seriale ale anul 2017 de către criticii IMDb.

Genul serialului este science-fiction și abordează tema trecerii timpului și modul cum timpul afectează o societate. Acțiunea are loc în Winden, Germania, unde după dispariția unui copil în pădurea din apropiere, tot orașul începe să intre în alertă și alături de poliție toată lumea începe să caute răspunsuri într-o mare de enigme. Deși pare până aici că Dark e ca toate serialele de tip thriller, nu e așa. Acțiunea e mereu întortocheată și unele personaje se ascund după măști false. Serialul se bazează pe tema principală a călătorului în timp și deși tema pare învechită și mult prea mult folosită, Dark are cu totul o altă viziune.

Nimic nu e ce pare a fi și totul e conectat într-un mod misterios. În serial se urmărește viața tânărului Jonas Kahnwald, care la orice pas se înfruntă cu depresia și nu se poate împăca cu sinuciderea tatălui său. El pornește în căutarea lui Mikkel Nielsen și ajunge la descoperiri șocante care îi pun viața în pericol la orice pas. În paralel, există dispute între familiile fondatoare ale orașului, totul este învăluit în mister. Ies la suprafață minciuni și trădări care duc la certuri și dispute aprige. Se construiesc noi prietenii și altele sunt distruse.

Un alt detaliu care merită precizat este că serialul este în limba germană care, deși la prima vedere pare o limbă greoaie și destul de greu de acceptat într-un film, se potrivește perfect cu decorul nemțesc și acțiunea. La început poate că limba pare încâlcită, însă până la finalul serialului ajungi să o îndrăgești și, de ce nu, poate chiar să și rămâi cu câteva cunoștințe.

Serialul are doar 2 sezoane, în total 18 episoade, și este serialul perfect pentru un weekend. Cu alte cuvinte, serialul este o dramă între adolescenți, bântuiți de acțiunile părinților și învăluiți de mister.

PODCASTURI

On the Record & Alexandra Tănăsescu

Cosmin Scutăreanu, a X-a

Podcastul realizat de On the record, ce aparține publicației Recorder, împreună cu Alexandra Tănăsescu (fondatoarea proiectului Cultura la dubă) a fost cel mai bun podcast pe care l-am ascultat în ultima perioadă. Conform unui studiu Eurostat, România se află pe ultimul din UE în ceea ce privește numărul de cărți citite. De la acest studiu pleacă și discuția din podcast, despre indiferența clasei politice, privind acest subiect fragil al țării noastre. Alexandra Tănăsescu a explicat despre începuturile proiectului Cultura la dubă, cum acest demers al societății civile a avut un succes enorm în întreaga țară, dar și despre inițiativele publicației pentru a spori dorința de citit și de cunoaștere. Alexandra Tănăsescu a criticat pe tot parcursul podcastului toate lipsurile din școli, închiderea librăriilor în zonele defavorizate și izolate, dar a și pus în evidență unele soluții realiste, cu o miză pe termen lung care va ajuta România să scape de locul rușinii din studiul realizat de Eurostat.

De ce mi-a plăcut podcastul? E simplu. România are nevoie de o renaștere din punct de vedere educațional și cultural. Nu este de ajuns doar să declarăm o zi specială a lecturii, în timp ce majoritatea cărților din librării, din biblioteci, stau prăfuite și neatinse de foarte mult timp. Nu ne putem gândi la un viitor mai bun, în timp ce elevii care sunt astăzi în școli nu își formează o bază educațională pe care să o folosească în viitor. Avem senzația că aceste lucruri sunt neimportante și se pot realiza de la sine, dar nu este deloc așa, dacă nu investim masiv în educația celor de azi, să nu ne mirăm de ce, probabil, niște analfabeți funcționali ne vor conduce țara. Vă recomand cu mare plăcere acest podcast, ce vă poate schimba radical viziunea despre lectură!

Zest

Andreia Fierariu, a X–a

Zest este un podcast despre plăcerea de a scrie, evidențiind faptul că scrisul este un teritoriu necunoscut, dar care, în timp, devine acasă. Gazda este Sabina Varga, o femeie plină de ambiție și entuziasm, ce își întimpină invitații cu zâmbetul pe buze, având o voce plină de căldură și bunătate. Invitații podcasturilor nu sunt doar scriitori și jurnaliști cunoscuți, fiind atât din România, cât și din străinătate, fiecare surprinzând câte o latură ascunsă a scrisului. Discuțiile pe care le poartă prezentatoarea cu invitații scot în evidență importanța și frumusețea scrisului ce constituie o mare parte din „zidăria" lumii, fără de care totul s-ar prăbuși. În cadrul fiecărui podcast, invitații vorbesc nu doar despre literatură la superlativ, ci și despre familie, viața de zi cu zi, problemele întâmpinate în drumul spre împlinirea visului de a deveni scriitor și alte probleme existențiale.

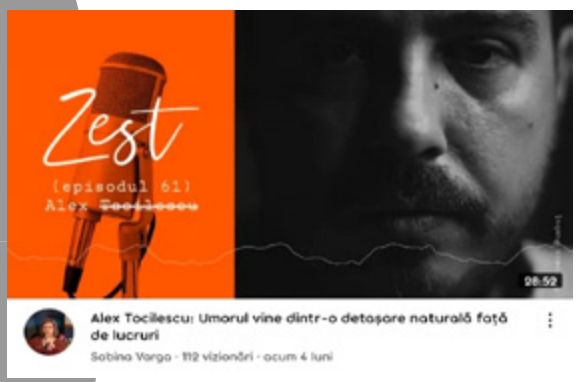

Cel mai popular podcast „Zest" este cel cu Alex Tocilescu care merită ascultat în orice moment. Alex Tocilescu asimilează scrisul cu umorul, declarând că din perspectiva sa „umorul vine dintr-o detașare naturală față de lucruri". Din podcastul cu acesta se pot desprinde anumite idei foarte importante și motivaționale, inspirând ascultătorii să își urmeze visurile, chiar dacă acestea implică anumite riscuri.

Toate podcasturile de pe acest canal merită ascultate deoarece demonstrează că scrisul este atât o dependență, cât și o evadare din realitatea pe care o cunoaștem.

CuriosITy

Mario Juravle, a X–a

CuriosITy este un podcast românesc despre tehnologie făcut de George Buhnici și Radu Neagu, ambii având destulă experiență în acest domeniu.

George Buhnici este cunoscut pentru faptul că a fost prezentatorul emisiunii I LIKE IT de la PRO TV, până în octombrie 2019 și pentru canalul său de YouTube cu același nume, iar Radu Neagu este și el relativ cunoscut pentru review-urile sale la telefoane, care apar fie pe canalul de YouTube al Cavaleria.ro sau pe canalul de YouTube al lui George Buhnici.

Acest podcast apare în fiecare sâmbătă dimineața din 23 noiembrie 2019 încoace și până la data de 19 Martie 2022 au apărut 113 episoade, ultimul episod fiind apărut chiar astăzi (19 Martie 2022). În aceste 113 episoade se discută despre ultimele știri din lumea tehnologiei din acea săptămână. În ultimul episod sunt abordate numeroase teme, cum ar fi Cryptomonede, VR(Realitate Virtuală), Jocuri Video, Telefoane cum ar fi Oppo Find X5 Pro, Mașini electrice de la marii producători de mașini, cum ar fi Ford, BMW și alții, Malware, cum ar fi noul malware pentru Android numit Escobar după celebrul baron de droguri Pablo Escobar și multe alte subiecte recente din această lume dominată de tehnologie.

Principala problemă cu CuriosITy, cel puțin dacă doriți să-l ascultați în întregime, este lungimea unui episod. Episoadele durează în medie o oră până la două ore, ceea ce este o mare problemă dacă doriți să ascultați acest podcast în afara YouTube-ului, deoarece doar YouTube oferă funcția de timestamps care împarte episodul în funcție de subiectul abordat. Timestampuri-le trebuie adăugate de cel care postează episodul și de aceea nu toate episoadele CuriosITy de pe YouTube au aceste timestampuri. Fără timestampuri este imposibil să ascultați un podcast de o oră sau chiar mai mult de la început până la sfârșit, deoarece tendința în ziua de astăzi este să consumăm conținut mai mult în cantități mai mici.

Acest podcast poate fi ascultat pe canalul de YouTube George Buhnici, site-ul oficial al acestui podcast curiosity.simplecast.com, Spotify, Apple Podcasts, Google Podcasts, ListenNotes.com, PodcastAddict și Player.fm.

În concluzie, vă recomand acest podcast dacă doriți să aflați ultimele noutăți din lumea tehnologiei, deoarece prezentatorii au multă experiență în acest domeniu, chiar dacă episoadele sunt prea lungi pentru a fi urmărite încontinuu o oră sau chiar mai mult.

PODCASTURI

Fabio Paranici, a X–a

Aiurea prin podcasturi

Pot spune cu sinceritate că nu am ascultat niciodată un podcast. Până nu demult. Fratele meu a început un proiect de acest gen. Totuși e altceva. Poți asculta o grămadă de povești despre viață, despre oameni, despre cum au depășit ei anumite probleme sau despre cum au reușit să își creeze un viitor. Fratele meu, pe lângă faptul că face podcast-uri, mai și ascultă. El ascultă mereu. Sunt preferatele lui. De acolo își preia multă energie. Și asta chiar e foarte bine. De fiecare dată vine și ne povestește cât de interesante sunt sau cât de mult ne-ar ajuta dacă le-am asculta și noi. Știu. Depinde de fiecare dintre noi, dar nu strică să încercăm .

Găsești de toate, despre orice vrei. Această metodă de interviu are episoade preînregistrate pe care le poți asculta oricând, oriunde. Găsești de toate. Asta mi s-a părut cel mai fascinant. Să îți poți pune căștile în urechi și să asculți oricând ai timp sau oricând te interesează. Foarte multe personalități din România am observat că s-au apucat de acest conținut pe online, demonstrând că are impact, public și reprezintă o variantă ușoară de fundal audio în timp ce faci altceva. Unele își înregistrează întâlnirile, altele sunt live. Pentru oricare opțiune, se observă jovialitatea, temele captivante și tendința de a prezenta viețile private ale unor personalități. Un exemplu este podcastul live al fratelui meu cu Paul Diaconescu, un actor destul de cunoscut în țara noastră, cu premii internaționale. Am cunoscut o viață de artist prin audiția episodului acesta și am realizat că motivația și talentul reprezintă calea spre succes.

Un alt podcast pe care l-am ascultat a fost „Fain&Simplu” a lui Mihai Morar cu invitata Andreea Marin. Chiar dacă nu sunt fanul doamnei, chiar dacă am privit cu scepticism acest episod, am realizat că, până la urmă, audiția a avut un impact major asupra mea. Andreea Marin chiar a fost și este eroina propriei vieți. S-a „bătut” cu viața încă de la 9 ani și iată că a răzbit. De la ea pot spune că am învățat că munca poate fi un medicament atunci când ai parte de necazuri și probleme care te frământă. Am înțeles că pentru a reuși în viața și pentru a reuși să îți atingi obiectivele trebuie să înveți, să descoperi și să te dezvolți. Acest podcast mi se pare foarte interesant. Ne vorbește despre viață, despre afaceri, despre copilărie, despre televiziune.

Prin urmare, pot să afirm cu certitudine că avem multe de povești de viață de ascultat.. Așa că eu vă las aici un mic sfat: ascultați podcasturile care vă interesează pentru că aveți ce învăța din ele!

Ce înseamnă să fii influencer?

Damaris Balmaroș, a X–a

Influencer înseamnă persoana de pe Social Media care are acea „putere” de a influența oamenii într-un mod sau altul.

Influencerii pot fi găsiți pe toate rețelele de socializare, cum ar fi: Youtube, Instagram, Facebook, Twitter etc. Aceste rețele de socializare le oferă posibilitatea de a-și împărtăși modul lor de a trăi cu întreaga lume. Concret vorbind, își proiectează pe internet fiecare zi din viață, toate activitățile pe care le fac, tot ceea ce cred ei că poate ajuta urmăritorii lor să găsească ceva mai bun la modul lor de a trăi.

Viața de influencer nu e chiar așa simplă cum apare în pozele sau videoclipurile atașate pe internet, pentru că odată ce postezi un lucru pe rețelele de socializare, instantaneu primești atât like-uri, comentarii cu multe aprecieri și complimente, cât și dislike-uri și comentarii care exprimă nemulțumirea unor abonați, urmăritori. Este evident că în momentul în care devii o persoană importantă pe Social Media poți avea fani precum adolescenți-tineri sau persoane adulte, dar și haters cărora le displace ceea ce faci.

Ce face un influencer pentru a avea acea „putere” de a schimba modul de viață, de gândire a unor persoane din lume? Ca în orice alt domeniu nu poți fi un profesionist de la început. Până avansezi în acel domeniu, faci greșeli și treci prin mai multe „probe” care te ajută să ajungi la un nivel mai înalt. Chiar dacă greșelile pe care le-ai făcut la început au fost dureroase, totuși într-un final ajungi sa câștigi încrederea celorlalți. Această situație este în deplină concordanță cu a unui influencer. Ca influencer „începător” ai posibilitatea de a renunța la scopul principal de a schimba mentalitatea, viața unor persoane, din cauza cuvintelor lipsite de apreciere și încurajare care apar în comentariile postărilor. Totuși, perseverența ajută la continuarea a ceea ce-ți dorești și din momentul în care cei din jur observă lucrul acesta, încrederea lor în tine crește. Odată cu aceasta, crește și încrederea de sine, unde ești deplin convins că ceea ce faci merge conform planului tău și că deții acea „putere miraculoasă” care poate schimba radical viețile unor oameni.

De asemenea, este important ca influencer să ai dovezi că ceea ce spui și arăți oamenilor sunt lucruri adevărate și experimentate de tine. Influencerii, în general, atunci când se filmează sau postează anumite lucruri, fac tot posibilul să arate partea cea mai bună a vieții lor, dar fiindcă și ei sunt oameni, au și defecte, și stări de tristețe și furie.

În concluzie, influencerii sunt persoane care își ajută urmăritorii din întreaga lume să găsească o versiune mai bună pentru viața lor și să poată dobândi și ei încrederea de sine.

Cine îți schimbă viziunea despre lume?

Rareș Lucaci, X–a

Ca definiție generală, influencerii sunt persoane cu un număr impresionant de urmăritori pe una sau mai multe rețele de socializare.

Jobul/categoria socială de influencer poate fi considerată de toată lumea ca fiind ceva de vis, la care în secret tânjim cu toții. Influencerii există pe toate rețelele de socializare, însă se găsesc în majoritate pe siteuri ca Youtube, Twitter, TikTok și Instagram, datorită popularității acestora, dar și a modului în care site-urile sunt plătite de utilizatori.
Ca de exemplu, pe Youtube plata se face prin reclame cu ajutorul cărora persoana la care te uiți va primi câteva zecimi de cenți pe reclamă, cât și donații și abonări premium (de genul: become a member). Altă modalitate, care e specifică pentru un anumit tip de site, o reprezintă sponsorizările și vânzarea de produse în colaborare cu mari companii .

Nu există o anumită rețetă specială pentru a deveni un influencer, însă, un lucru e sigur: ai nevoie de un anumit fler. Trebuie să fii o prezență plăcută. Vocea, chipul, toate aspectele fizice ar trebui să atragă și să placă. Teoretic poți face bani din orice activitate atâta timp cât sunt persoane care se vor uita la tine, însă logic că unele conținuturi sunt mult mai populare De exemplu, anumite site-uri acceptă orice conținut (ca Youtube), iar altele sunt făcute doar pentru o categorie specifică, precum Twitch care se ocupă doar cu streamingul și gameingul .

Nu toți influenceri sunt bogați! Marea majoritate a influencerilor full time fac la fel de mulți bani ca la un job obișnuit, ceea ce ne dă impresia că toți locuiesc în vile și conduc mașini luxoase. Aceștia concurează deja cu actorii și cântăreții, privind satisfacția financiară provenită din popularitate. Adevărul este putem număra pe degete de câte ori vor fi recunoscuți pe strada într-un an.

Puterea influencerilor stă în nume. Ei pot să modeleze traiectorii de viață, viziuni și să devină o parte din viața urmăritorilor, chiar dacă nici măcar nu îi cunosc. Ca rezultat, lumea se poate întreba cât de responsabili ar trebui să fie pentru ceea ce spun și cum influențează persoanele tinere, deoarece aceștia nu au o obligație de a respecta un anumit cod al limbajului sau a comportamentului. Eu cred că aici ar trebui să intervină părinții prin supravegherea strictă a copiilor.

Aș vrea să semnalez faptul că celebritățile virtuale sunt niște oameni care au avut norocul și privilegiul de a-și trăi viața într-un mod inedit, chiar dacă la finalul zilei ei tot se aseamănă cu noi, devenind la fel de imperfecți și de umani.

EVENIMENTE
BUCOVINA ROCK CASTLE

MATEI SENCIUC, A XII–A

Organizare

Festivalul de muzică rock Bucovina Rock Castle este organizat în fiecare an, timp de 3 zile, la finele lunii August. Din 2010 până în prezent, acest festival „a adunat” 9 ediții care au atras an de an tot mai mulți oameni din Suceava, cât și din străinătate, devenind, din punctul meu de vedere, un oarecare obiectiv turistic, deoarece în anul 2018 Bucovina Rock Castle a strâns un număr record de 12.000 de oameni în jurul Cetății de Scaun a Sucevei.

Locație

Locația acestui festival este Cetatea Sucevei, care a fost construită la sfârșitul secolului al XIV-lea în apropierea orașului medieval Suceava. Cetatea a fost principala reședință a domnilor Moldovei timp de aproape 200 de ani, astăzi un monument istoric de nivel național. Ansamblul arhitectonic medieval, alcătuit din castel și ziduri de apărare, a fost consolidat și completat în cadrul uni vast proiect cu finanțare în perioada 2011-2015, redându-i-se aspectul impunător, intrat în legendă, dar și subtila strălucire princiară din trecut. În afara faptului că Cetatea de

Scaun a Sucevei găzduiește Bucovina Rock Castle, un alt lucru interesant despre această locație este că în anul 2016 a fost realizată prima expoziție permanentă care ilustrează teme de mare interes pentru public, precum prima și cea mai cuprinzătoare prezentare a armelor medievale din Moldova, a blazoanelor domnilor și boierilor moldoveni din secolele XIV – XVII sau Tezaurul medieval al Moldovei. Astfel se recompune pentru prima dată cea mai completă imagine a Cetăţii Sucevei, evidențiind sistemele constructive și decorația arhitecturală, dominate în secolul al XV-lea de variate teme ale goticului.

Atmosfera

Perioada 2017-2019 a fost una extrem de înfloritoare pentru acest festival, deoarece odată cu participarea unor trupe mai populare în sfera rock/metal acestea au stârnit direct proporțional atenția ascultătorilor acestor genuri, prețurile biletelor fiind destul de accesibile, astfel fiind foarte convenabil ca sucevean (și nu numai ca sucevean) să să mergi la BRC pe bani puțini și să poți vedea trupe mari precum: Jinjer (Ucraina), Uli Jon Roth (fost chitarist al Scorpions) & Tokyo Tapes (Germania), Implant Pentru Refuz, Dirty Shirt, Vola (Danemarca), Leprous (Norvegia), TesseracT (Marea Britanie), Bucovina, Planet of Zeus (Grecia), De Staat (Olanda), Kempes, DorDeDuh, Atmosfera. Din punctul de vedere al atmosferei, nu voi adăuga recenzii sau review-uri nesfârșite, dar mă voi ghida strict după ceea ce am simțit eu în 4 ani de când particip la acest festival. Acest festival nu este doar despre muzică, ci despre vibe-ul său, reîntâlnirile cu prietenii vechi și conversațiile de dinainte și după serile de concert. Până la urmă, festivalurile de muzica rock nu sunt numai despre dat „din cap", așa-i? În opinia mea, nu se poate compara niciodată un festival cu un altul, deoarece prețul biletelor, organizarea, fondurile și uneori chiar și locația pot reprezenta factori de influență asupra atragerii participanților.

În schimb, Bucovina Rock Castle este cel mai bun festival pentru cei ce nu vor să arunce foarte mulți bani, dar care au pretenția de a asculta și niște trupe de un nivel relativ bun, luând în calcul faptul că în 2018 (unde au fost cei mai mulți oameni prezenți la festival), abonamentul pe toate serile costa doar 50 de lei. Astfel, în șanțul cetății, cât și în afara acestuia, se găsesc standuri de mâncare (dar și un restaurant în apropierea cetății, pentru cei care vor un meniu mai diversificat); de băuturi și de alte produse, de la care se pot achiziționa și articole vestimentare (prin care se susțin financiar artiștii și trupele care cântă la acest festival), brățări, lanțuri, coliere și multe altele. Ca orice festival de muzică, acesta trebuie neapărat să aibă o zonă de camping pentru persoanele care nu locuiesc în Suceava. Spre deosebire de alte festivaluri, Bucovina Rock Castle nu cere nici un ban pentru asigurarea unui loc de camping, astfel fiind avantajos pentru cei ce vin din alte orașe sau țări să se „cazeze" în zona respectivă pe parcursul acelor zile, fără a fi nevoiți să plătească în plus și pentru acest lucru. Atmosfera pe parcursul zilei (înainte de concerte) este diferită de la un grup la altul. Din ceea ce am putut vedea până la momentul actual, totul se întâmplă în zona de camping, unde, de fiecare dată, se „regăsesc" activități de tot felul:
-se pune muzică (în funcție de preferințele fiecăruia);
-se plimbă de la un cort la altul și se ajunge la o poveste în fața unuia;
-se construiesc „monumente" din tot felul de obiecte, care mai de care mai atipice (cel mai hilar exemplu fiind un „mini-altar" din doze/peturi goale de bere fix în mijlocul zonei de camping).
Pe timp de noapte, centrul de atracție se schimbă, acțiunea concentrându-se evident la trupele care participă și cântă în acele seri. După ce se termină programul serii respective, majoritatea participanților se duc fie acasă, fie în zona de camping, unde se continua „cheful" de după concerte.

FESTIVALUL DE ARTĂ MEDIEVALĂ

Claudiu Bozomală, a XII–a

De treisprezece ani încoace în fiecare an, se organizează în fosta capitală a Moldovei festivalul de Artă Medievală „Ștefan cel Mare”. Festivalul se desfășoară în Cetatea de Scaun a Sucevei pe la mijlocul lunii august și are drept scop punerea în valoare a monumentelor medievale din municipiul Suceava și valorificarea turistică a patrimoniului. Obiectivul principal al acestui proiect îl constituie popularizarea și impunerea festivalului ca punct de reper pe agenda culturală locală, regională, națională și internațională, precum și cultivarea gustului publicului vizitator pentru actul cultural de calitate realizat în spirit medieval. Cu câteva zile înainte de începerea festivalului, în diferite puncte strategice și culturale ale Sucevei sunt amplasate podiumuri deasupra cărora se află domnițe și cavaleri în costume medievale care deseori „levitează” spre fascinația trecătorilor, anunțând începerea festivalului. Încă din prima zi la poarta cetății e forfotă mare. Cu mic cu mare localnici, dar și turiști de talie națională și internațională trec pragul bătrânei cetăți, care a fost recent reabilitată Accesul în incinta cetății se face pe baza unui bilet, a cărui valoare este infimă pentru a acoperi costurile necesare pentru desfășurarea festivalului. Încă de la intrare, participanții sunt întâmpinați de santinelele care străjuiesc cetatea. În interiorul acesteia este forfotă mare. Domnițele defilează pe ziduri, oștenii își pregătesc armele, iar cavalerii se luptă între ei pentru a-și demonstra supremația spre deliciul publicului. În șanțul ce străjuiește cetatea sunt organizate ateliere meșteșugărești pentru pregătirea armelor de luptă sau confecționarea vaselor ceramice, toate respectând tehnicile de producție de la acea vreme. Copiii sunt invitați să urmărească piese de teatru cu păpuși, să picteze sau să învețe diferite jocuri din perioada medievală, în timp ce părinții lor învață să tragă cu arcul sau să dreseze șoimii. La urmă, aceștia se pot delecta cu diferite bucate gătite după rețete medievale sau pot urmări

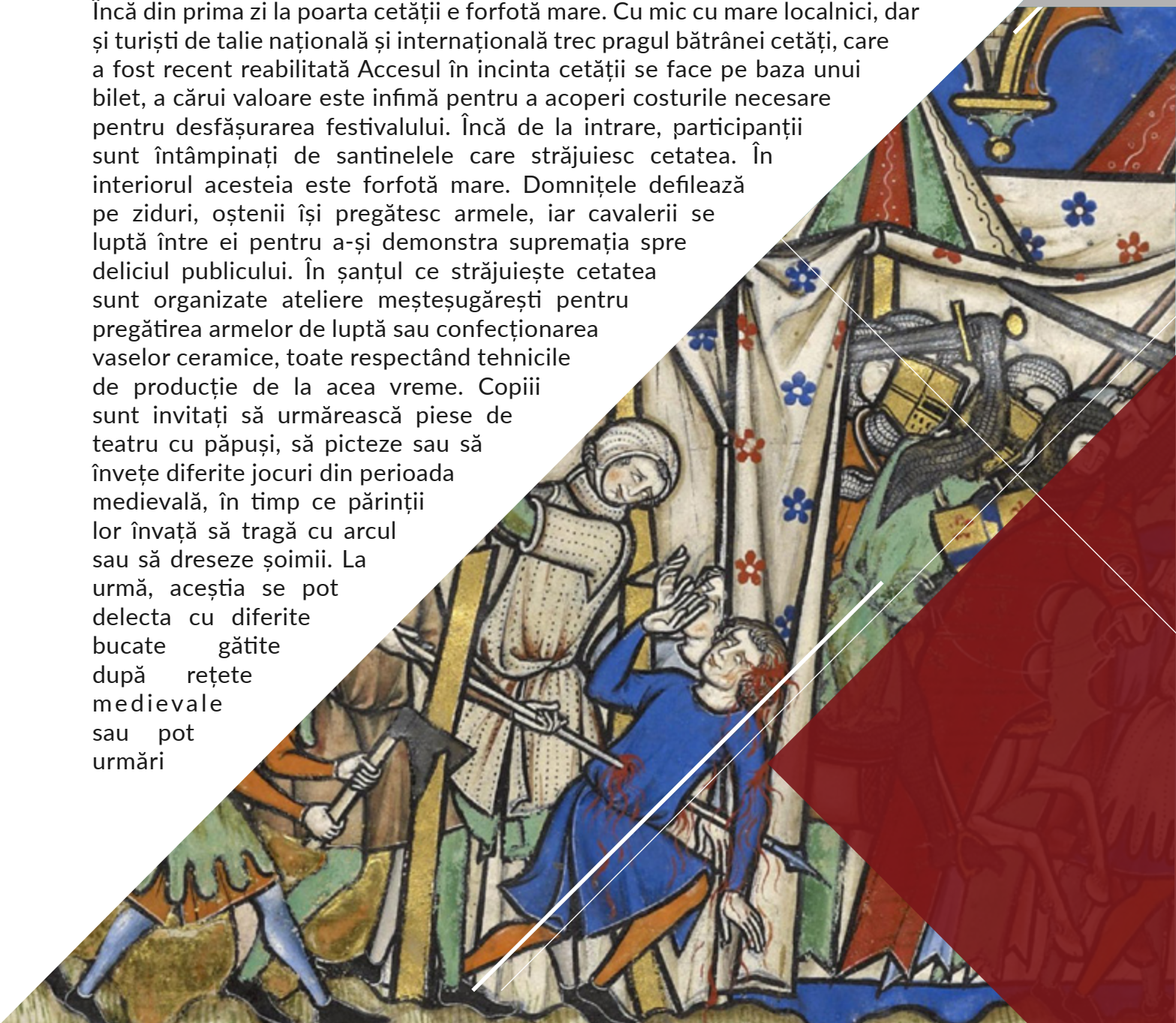

diferite jonglerii făcute de către bufonul regal. Vedeta acestui festival este însuși Voievodul Ștefan cel Mare care își face apariția în interiorul cetății pe un cal alb. Acesta împreună cu slujitorii lui povestesc publicului larg diferite întâmplări din timpul războaielor asupra dușmanului. Mai mult, nu ai cum să nu rămâi impresionat de luptele care se organizează în șanțul de apărare unde este prezent și Ștefan cel Mare. Acestea par a fi o lupte adevărate, cu armuri, lovituri, țipete și scuturi care apără de loviturile adversarilor. Caii datorită dresajului, stau culcați, pe jos, ,,făcând pe-a mortul", minute în șir, ori pe spate, cu picioarele în sus, făcând și un spectacol ce stârnește râsete în rândul spectatorilor. La ceas de seară, cetatea este luminată cu diferite jocuri de lumini și laser, iar publicul este captivat cu diferite numere pirotehnice sau animații în aer liber. Bătrânul oraș este împânzit de salvele de tun trase parcă în urma unei victorii, pentru a-i anunța pe locuitorii săi că se află în siguranță. Numai anul trecut au fost prezenți la acest festival peste 27000 de spectatori și au participat peste 500 de cavaleri, domnițe și păpușari din țară și din Serbia, Ungaria, Turcia, Ucraina și Republica Moldova, fiind considerat cel mai mare festival de artă medievală din România, care se vrea ajuns de talie internațională. În încheierea festivalului, domnițele și cavalerii în frunte cu Măria Sa Ștefan cel Mare mărșăluiesc pe străzile orașului cu torțe aprinse spre fascinația spectatorilor, iar, la final, aceștia se pot distra la concertul de muzică rock, organizat de trupa Bucovina.

ISTORIE
MEDITAȚIE ASUPRA ISTORIEI

Alina Lazăr, a XI–a

Rânduri peste rânduri, toate adunate pe foile din fața ta... oboseala te cuprinde și întrezărești printre gene adormite întreg misterul existenței tale.. O lume distrusă de război, foamete; atât de multe arcuri, suliițe și săbii.. Gândul te poartă departe și privind în sus, o ploaie de săgeți apare deasupra ta. Oare aici îți va fi sfârșitul? „Gândește-te la moarte": cine rostește cuvintele acestea ne îndeamnă să ne gândim la libertate. Vreau să spun că te duci spre moarte chiar din momentul în care te-ai născut. De aceea e o sminteală să te temi: ne temem numai de întâmplările îndoielnice, pe cele sigure le așteptăm. Și chiar ai să sfârșești astfel? „Viața ne-a fost dată cu condiția morții"- îmi spune un luptător neînfricoșat care, apucându-mă de braț, mă ține la adăpost sub scutul său. Adaugă: „Jertfa nu vrea moarte pentru moarte, ci moarte pentru viață". De-ndată deschizi ochii și te întorci la lucru.

***

Să discutam puțin despre ce ne oferă școala în ceea ce privește studiul Istoriei. Amintind despre exercițiul de imaginație de mai sus, te întreb: de câte ori starea de reverie ți-a invadat existența vrând, dincolo de Manualele de Istorie, să plutești deasupra trecutului și să simți ce au trăit strămoșii tăi? Te-ai regăsit vreodată în situația de a te simți constrâns în ceea ce presupune studiul acestei materii pentru școală? Revenind, manualele școlare abordează prea puțin subiecte despre interesele și relațiile între oameni, în special copiii și jocurile lor, educația, statutul femeii etc. Studiul Istoriei în școli presupune învățarea preponderentă a evenimentelor legate de războaie, revoluții,

interminabile rivalități dintre marile puteri, precum și consecințele lor: instaurarea unor regimuri, alianțe ș.a.m.d. Altfel spus, de multe ori se întâmplă ca evenimentele istorice să se concentreze asupra aspectelor politico-militare ale timpului și prea puțin asupra oamenilor nevinovați prinși în jocul unor lideri, asupra conflictelor individuale. Personal, am observat faptul că cetățenii pot să demonstreze că stăpânesc foarte multe cunoștințe despre regi, ideologiile politice, operațiunile militare ale altor popoare și să cunoască puțin sau aproape nimic despre familia lor, despre relațiile între oamenii din comunitatea în care trăiesc, iar în ultimă instanță cunosc prea puțin despre propria persoană. Ideea nu e să apreciem exclusiv și exagerat tot ceea ce aparține propriei națiuni, ci să înțelegem că studiul Istoriei în sine nu trebuie să constituie încercări de a convinge elevii să accepte anumite opinii şi convingeri sau soluţii privind anumite probleme curente. Adevărul este relativ şi nimeni nu poate fi convins de un singur rezultat al interpretării situațiilor. De aceea, lectura următoare va deschide porțile, mai mult sau mai puțin, spre multiperspectivism, deoarece Istoria înseamnă diversitate, ancorare în corăbiile timpului și să guști din toate culorile lumii. Aristotel spunea: „Timpul nu se va diminua niciodată, deoarece mișcarea nu se va diminua niciodată și fiecare clipă este prin natura sa atât începutul unui viitor, cât și sfârșitul unui trecut". Așa cum amintirea individuală ajută la înțelegerea comportamentului personal, tot așa am spune că memoria colectivă ajută omenirea să se autoînțeleagă, prin filtrul propriei conștiințe, și, în același timp, să evolueze. Sigur este că omul nu știe prea bine ce este, cât este și nu știe cam deloc de unde este, deși trăiește cu iluzia acestei științe. Istoria ne înzestrează cu semnificații, explicații și ordini, care este posibil să nici nu existe, și, cu toate acestea, ea ne oferă sens, chiar dacă sensul poate că nu este decât o iluzie colectivă. Într-un fel, reconstruind-o, noi o creăm. Chiar și așa, cunoașterea Istoriei este necesară, întrucât conferă sentimentul continuității ființei umane, care ne este atât de necesar în descoperirea noastră. Studiul Istoriei este indispensabil pentru a putea da sens trecutului, fiind cea care ne aduce împreună și din ale cărei rădăcini provenim. Din ea desprindem învățături pe care le putem urma și greșeli pe care trebuie să le suprimăm pentru totdeauna. O societate fără trecut este veșnic captivă în prezent, riscând în orice moment să comită greșelile trecutului. Mai mult decât interpretată din perspectiva prezentului, Istoria domină sensurile viitorului. Să vorbim despre participarea noastră la făurirea Istoriei. Progresul (sau mișcarea care „nu se va diminua niciodată") poate fi înțeles și ca un efect al istoriei asupra viitorului, poate și de aceea impresia obositoare a unui spectacol pe care l-am mai văzut. Astfel, a construi viitorul înseamnă a ghici contextele viitoare pe fundalul cărora faptele noastre își vor face apariția. De altfel, Winston Churchill spunea: „Mă uit în trecut ca să am perspectiva drumului pe care îl am de urmat". N-ar trebui decât să înțelegem ce a fost pentru a descoperi ceea ce va fi. În cele din urmă, istoria intervine în însuși procesul de definire al întregii existențe umane, pe temeiul căreia se sprijină întreaga cunoaștere a lumii; ea este unitatea de credință și de neam. Cea mai frumoasă poveste rămâne istoria- maratonul umanității.

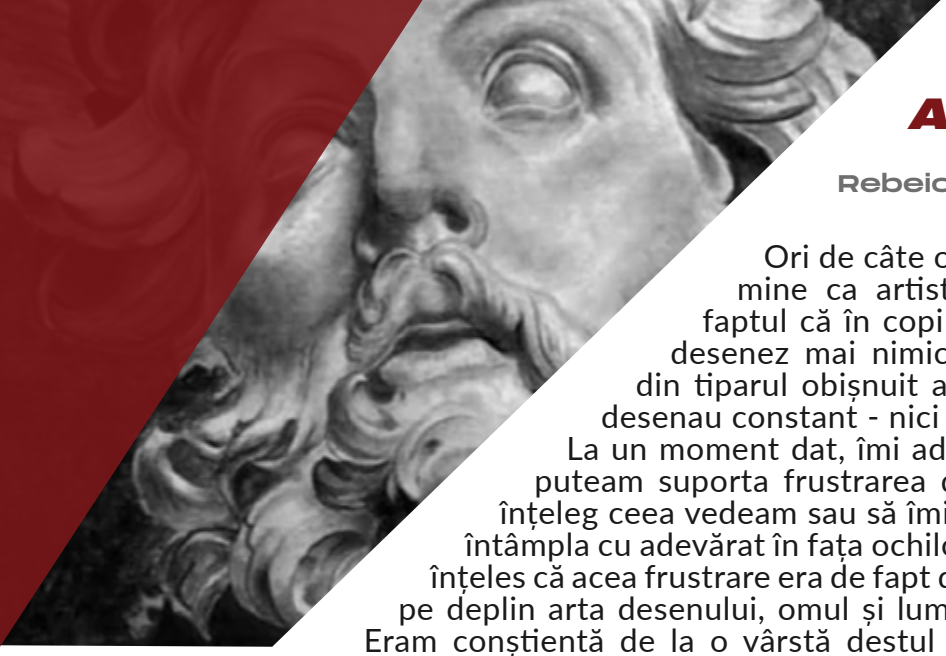

ARTE PLASTICE

Rebeica Drăgoi, a XI–a

Ori de câte ori vorbesc despre mine ca artist, țin să subliniez faptul că în copilărie nu puteam să desenez mai nimic. Nu făceam parte din tiparul obișnuit al micilor artiști care desenau constant - nici nu îmi făcea plăcere! La un moment dat, îmi aduc aminte că nu mai puteam suporta frustrarea de a nu fi capabilă să înțeleg ceea vedeam sau să îmi dau seama de ceea se întâmpla cu adevărat în fața ochilor mei. Până la urmă am înțeles că acea frustrare era de fapt dorința mea de a înțelege pe deplin arta desenului, omul și lumea în care acesta locuia. Eram conștientă de la o vârstă destul de fragedă că aveam un interes aparte față de condiția și relațiile umane, dat fiind faptul că încercam mereu să înțeleg comportamentul oamenilor prin gesturile lor, dar și prin comunicarea non-verbală – în special, modul în care informațiile ajungeau de la o persoană la alta. Prin desen am găsit o modalitate fantastică de a explora și de a analiza sentimentele și emoțiile oamenilor, dar și cum funcționează acestea pe plan social. Motivul pentru care desenez este unul simplu: vreau să transmit un mesaj, vreau să spun o poveste, vreau să îmi exprim sentimentele. Consider că fiecare imagine cuprinde mai multe concepte în sine și nenumărate elemente care o configurează și îi dau sens. De aceea, de fiecare dată când realizez un nou desen, caut să găsesc noi elemente care să funcționeze ca un întreg, începând cu forma lor generală până la poziția lor în pagină și proporțiile fiecărei părți. Toate acestea trebuie să construiască și să susțină ideea finală. În cele din urmă, totul se bazează pe o idee și pe modul în care folosești un limbaj pentru a-i da un contur. Pentru mine desenul este o nouă limbă pe care încerc să o învăț, descoperind în fiecare zi câte un cuvânt și încercând să îmi dau seama cum funcționează separat și la un loc cu altele. Îmi doresc să creez un mesaj care să alcătuiască o idee în ochii celorlalți, evocând un sentiment din interior ce îi vor sensibiliza–și pentru asta folosesc desenul.

DESEN GRAFIC ȘI NU NUMAI

Alexandru Cristea, a XII–a

Sunt Alexandru Cristea, un tânăr de 18 ani al cărui talent în arta grafică rămâne pentru cei din jur încă un mister. Mă caracterizez ca un adolescent retras, dar care prin arta sa reușește să se facă cunoscut și înțeles de cei din jur. Recent sunt interesat și de tarot, o arta de citire a viitorului, pe care mulți nu o pot înțelege. Simțindu-mă subestimat de media pe care am consumat-o, am simțit nevoia să creez conținut care să includă ideile, sentimentele și experiențele pe care le-am avut. Acest lucru, împreună cu dragostea mea pentru anumite estetici, m-a obligat să creez. A avea libertate deplină asupra viziunii creative a unui proiect este unul dintre motivele fundamentale pentru care am avut acest interes. Multe dintre media pe care le-am consumat mi-au influențat procesul creativ. Stabilirea unor influențe specifice ar fi dificilă, deoarece, de-a lungul timpului, acestea au căzut în favoarea stilului meu.

Ca orice alt artist, am avut inevitabil momentele mele de blocaj artistic. M-am străduit întotdeauna să păstrez un ritm constant când vine vorba de creare. Au fost etape în care am fost copleșit de toate conceptele pe care mi-am dorit să le obțin. Pe de cealaltă parte, au fost momente în care am amânat o piesă luni de zile, doar ca să nu mă mai întorc niciodată la ea. Unii oameni lucrează prin blocajul lor, ceea ce și eu am făcut, dar rareori am fost mulțumit de rezultat. De aceea, de obicei, optez pentru a face schițe rapide și limitate, lucrând cu diverse trucuri, cum ar fi „nu mi se permite niciodată să ridic stiloul de pe pagină” sau „doar linii ondulate”. În ceea ce privește noua mea pasiune, tarotul, consider că întotdeauna am simțit o deconectare între estetica mea și eul meu „autentic”. Am pozat mereu ca o persoană „ocultă falsă” când eram în preajma prietenilor mei, în ciuda faptului că am fost întotdeauna o persoană destul de sceptică. La un anumit nivel, întotdeauna m-am îngrijorat că nu era potrivit din partea mea să mă implic în aceste practici, deoarece nu făceam asta dintr-un loc de credință autentică, mai degrabă doar pentru că am vrut să UIT cum credeam. În cele din urmă, când a venit ocazia, am cedat și mi-am cumpărat un pachet de cărți. Prima dată când am auzit de tarot a fost atunci când m-am implicat cu el la un nivel personal. Cunoștințele mele limitate despre tarot datează de la începutul adolescenței. Cărțile de tarot erau articole consumabile dintr-un joc video de care am fost interesat la un moment dat. La acea vreme, am fost nespus de bucuros de replici precum „Fie ca furia ta să aducă putere” și „Fie să găsești ceea ce îți dorești”. Deși nu le-am înțeles pe deplin scopul în acel moment. Personal, cred că o citire începe cu adevărat doar când pachetul este amestecat. Există multe metode de a face o citire pentru cineva și este important să rețineți că nu există reguli. Ideea este că tarotul este intuitiv. Să mergi după ceea ce simți că este corect reprezintă cea mai mare parte a ceea ce faci într-o citire pentru cineva. Dar ajută să ai o schiță a unor metode. Unii oameni folosesc diverse aranjamente specifice de carduri în care fiecare poziție descrie diferite aspecte ale situației/întrebării. De la standardul de 3 cărți Trecut-Prezent-Viitor până la 10 cărți „Crucea Celtică”, în funcție de cât de complexă sau specifică este întrebarea, este important să alegeți o distribuție adecvată pentru lectură. Având ocazia, am folosit arta pentru a mă exprima, oricine aș fi. Dar cine sunt nu este singurul lucru pe care vreau să-l arăt lumii. Presupun că îmi doresc să răspândesc acel sentiment de „grotă lumească”, pentru a transmite mesajul că „este aproape normal”.

Unii oameni folosesc diverse aranjamente specifice de carduri în care fiecare poziție descrie diferite aspecte ale situației/întrebării. De la standardul de 3 cărți Trecut-Prezent-Viitor până la 10 cărți „Crucea Celtică”, în funcție de cât de complexă sau specifică este întrebarea, este important să alegeți o distribuție adecvată pentru lectură. Având ocazia, am folosit arta pentru a mă exprima, oricine aș fi. Dar cine sunt nu este singurul lucru pe care vreau să-l arăt lumii. Presupun că îmi doresc să răspândesc acel sentiment de „grotă lumească”, pentru a transmite mesajul că „este aproape normal”.

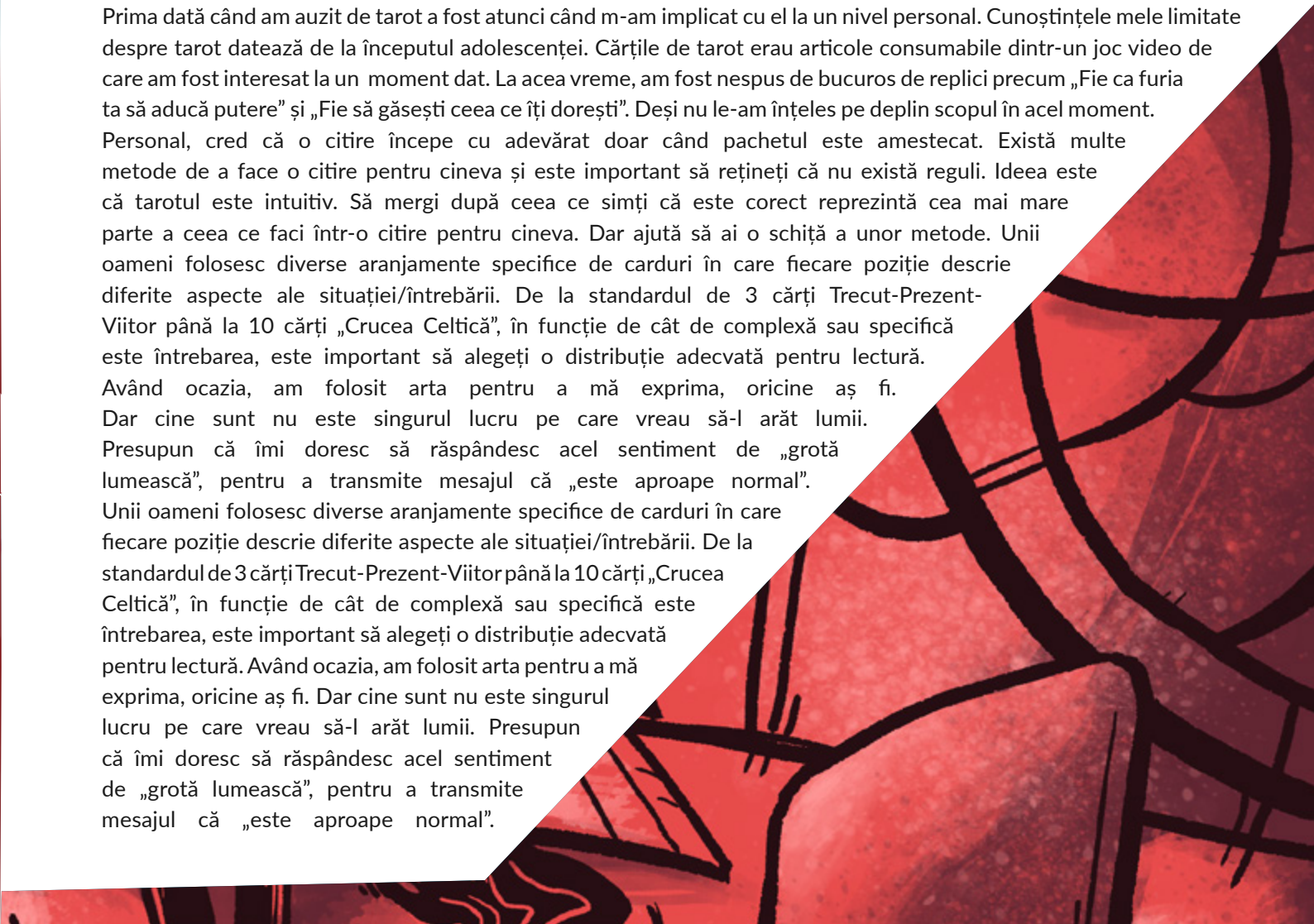

MATEMATICĂ

Daniel Palanciuc, a IX–a

Infinit de mare: Enigma hiperbolei

Liniștea eternă a acestor
spații infinite mă sperie
Blaise Pascal

Poezia este revărsarea spontană
a sentimentelor din emoții reamintite în liniște.
William Wordsworth,

Care este legătura dintre matematică și poezie? Aparent, nu există. Matematica se folosește de abstract, iar poezia de emoții. Cu toate acestea, cele două împărtășesc ceva comun: frumusețea.

Poezia face orice efort să fie indirectă. Ca orice artă, se distanțează singură de la subiectul ei. Limba ei este în general subevaluată, mută, indirectă, simbolică, metaforică și plastică. Toate aceste mijloace permit poeziei să atingă lucruri ce nu se pot aborda direct. Dar asta nu este întotdeauna așa. Cel puțin un mecanism poetic pare să facă exact opusul: intensifică emoțiile și sentimentele. Vorbesc despre hiperbolă. Cuvântul grecesc înseamnă „a arunca prea departe" („hyper" înseamnă „prea mult", și „vole" înseamnă „a arunca"). Matematica, de asemenea, a împrumutat acest termen pentru a descrie o curbă care este „aruncată" spre infinitate (o hiperbolă este una din secțiunile unui con).

În hiperbola poetică, lucrurile sunt duse la extrem și presupun dimensiuni colosale. Aceasta este prezentă în poezia Oprește toate ceasurile (cunoscută și ca Bluesul Funerar) de W. H. Auden, care devine faimoasă prin apariția sa în filmul Patru nunți și o înmormântare. Chiar dacă a fost scrisă ca o parodie al elogiului pentru un politician, poezia avea menirea de a fi serioasă - **modul în care este percepută astăzi.**

Oprește ceasurile și-nchide telefoanele,
Și dă-i tentante oase să nu mai latre câinele,
Să faci pianele să tacă, și-n sunete de tobe-năbușite
Să dezvelim coșciugul, să vină bocitoarele cernite.

Iar avioanele deasupra în murmurul rotit
Să scrijelească cerul cu mesajul: El A Murit,
Să pui îndoliate funde la gâtul alb al porumbeilor din parc,
Iar polițiștii-n trafic să poarte mănuși negre de bumbac.

El mi-a fost Nordul, și Sudul, si Estul și Vestul îmi era,
Odihna de duminică și-ntreaga săptămână grea.
Amiaza mea și miezul nopții, mi-era cuvânt, mi-era cântat
Și am crezut că-această dragoste va exista mereu... m-am înșelat.

Acum nici stelele nu mai au rost, pe toate să le stingi
Împachetează luna, iar soarele poți să-l alungi.
Revarsă-oceanele și taie pădurea nemilos:
De-acum nimic nu îmi mai este de folos."

W. H. Auden, *Oprește toate ceasurile*

Rezolvând contradicția

Pare confuz. Ce este corect: subevaluarea sau exagerarea? Distanțarea, ori emoțiile intensificate? Poate hiperbola să fie o excepție între mecanismele poetice, singura stratagemă care pune cărțile pe masă, și chiar mai mult de atât, care duce mesajul la extreme? Dacă acestea erau așa, noi am fi abandonat ideea de incorectitudine ca un numitor comun al tehnicilor poetice. Din fericire, nu este nevoie de asta. De fapt, hiperbola nu este diferită față de alte mijloace poetice în această privință. Ca restul, este o unealtă de detașare. Face asta împărțind o dimensiune mai mare ca viața în experiențe. Proporțiile pe care lucrurile le primesc sunt peste abilitatea noastră receptivă, și sunt prin urmare experimentate într-un mod detașat. Când întregul univers ia parte la tristețea poetului, nu mai este doar tristețea lui. Când lucrurile sunt mai grandioase decât viața, o persoană nu le mai simte. Suferința devine a lumii, și nu a lui.

Acest lucru a fost văzut cel mai bine în utilizarea zilnică a hiperbolelor, pentru că sunt folosite neîncetat (aici este un exemplu: „neîncetat") în limba vorbită, bineînțeles. „Aș muri pentru niște ciocolată", „Aș putea mânca o vacă", „mă omoară durerea de cap", „sunt la capătul răbdării", „o căruță de bani". Care este sensul acestor hiperbole? Există o fărâmă de adevăr într-o metaforă exagerată precum „mă omoară durerea asta de cap" - înseamnă că doare mai tare decât pot îndura, ori în alte cuvinte că nu pot face față durerii cu propriile arme. Același lucru este valabil pentru hiperbolă în poezie. Iar ca exemplu poezia Vezi Soarele de poetul medieval evreu Solomon Ibn Gabirol (1021-1058). Ibn Gabirol nu a avut o viață ușoară. El a rămas orfan la o vârstă foarte fragedă și a suferit în timpul vieții sale scurte o boală teribilă de piele și probleme digestive îngrozitoare. El a avut o consolare în viață - sprijinul unui binefăcător bogat numit Yequtiel. Vezi Soarele este o lamentație pentru moartea patronului iubit.

Vezi Soarele cum devine roșu seara
ca și cum ar purta o rochie purpurie,
jupuind marginile nordului și ale sudului
și căptușește vântul dinspre vest în violet,

iar Pământul - lăsat dezgolit -
se refugiază în umbra nopții, și stă,
apoi cerurile devin negre,
parcă acoperite în pânză neagră, pentru moarte lui Yequitel

Solomon Ibn Gabirol, *Vezi Soarele*, .
P. Cole, *Poeziile selecte ale lui Solomon Ibn Gabirol*

Acesta poezie modernă își derivă forța din trei mijloace poetice. Primul este schimbarea de sens de la final. Adevăratul înțeles al acestui poem este recunoscut doar în ultimul vers. Aici, lasați-mă să vă explic că frumusețea din această răstălmăcire a sensului constă în faptul că cititorul trebuie să înțeleagă și să absoarbă tot noul înțeles. Doar în ultimul vers cititorul realizează că portretul apusului și depărtarea Pământului față de Soare este doar o metaforă pentru sentimentul de abandonare din cauza morții patronului. Tocmai de aceea trebuie să reluăm versurile precedente pentru a le înțelege. Din moment ce gândirea conștientă nu poate absorbi așa de mult, așa de repede, înțelegerea devenind parțial subconștientă. Al doilea mijloc poetic al poeziei este încadrarea sensului, afirmația improvizată a poeziei. Moarte lui Yequtiel este menționată ca parte a metaforei „ca și cum ar fi acoperită într-o pânză neagră". Până acum, cel mai puternic mijloc este al treilea, hiperbola. Durerea la moartea lui Yequtiel este atribuită întregii lumi - Pământului, Cerurilor, Soarelui. Proiectându-și durerea către ceruri, poetului îi este mai ușor să-și accepte durerea.

Frumusețea hiperbolei aduce a un pastel magnific. O stâncă care crește, ori un munte extraordinar, nu sunt înțelese în totalitate de către cititor. Noi suntem obișnuiți să percepem lumea din jurul nostru în termeni practici, de acțiune, iar stânca și muntele sunt prea mari pentru a-și imagina cineva că le poate urca. Similar, hiperbola poetică transportă materia peste percepția simplă, rezultând într-o absorbție fără înțelegeri conștiente

Bibliografie
Ron Aharoni, Mathematics, Poetry and Beauty, Editura World Scientific Publishing Co, Israel, 2015.

ȘTIIND FĂRĂ A ȘTI

Bianca Ioana Derscanu, a IX–a

Oamenii folosesc cuvinte
doar pentru a-și deghiza gândurile (Voltaire)

Ce face o persoană să fie frumoasă? Un factor este esențial: acela că noi nu ar trebui să știm de ce el sau ea este frumos/frumoasă. Frumusețea se presupune a fi „orbitoare", „uluitoare", „ îți taie răsuflarea" – se constată că toate expresiile sunt peste înțelegerea noastră. Ne putem simți uimiți de decorul care este prea maiestuos pentru ca noi să-l putem înțelege cu capacitățile noastre obișnuite de înțelegere. Compoziții muzicale frumoase sunt prea complexe pentru ca noi să știm ce se întâmplă cu adevărat în ele. Frumusețea este ascunsă în ceea ce noi nu înțelegem complet. Asta explică multe caracteristici familiare ale poeziei. Ele sunt toate legate de scopul principal al poeziei de a strecura mesaje fără ca noi să ne dăm seama. Dispozitivele poetice sunt menite să ne distragă atenția și astfel mesajul se strecoară sub radarul conștiinței. Concizia, de exemplu, nu este altceva decât dexteritatea magicianului, menit să ne înșele capacitățile noastre critice. Folosirea dispozitivelor exterioare, precum ritmul și metrul, sunt menite să ne distragă de la conținut. Aceasta este batista sub care magicianul își execută trucurile. Aparențele exterioare ascund mesajele interioare: un paradox aparent ascunde adevărul în adâncime, pe când frazele verbale similare pot ascunde un contrast ce stă la bază.

Repetiția poetică

În nonficțiune sunt câteva greșeli mult mai serioase dacât repetiția. O parte de informație ce apare de două ori în același text este ca o haină ale cărei cusături sunt expuse. „Deja știu asta" gândește cititorul și deja magia dispare. În poezie, din contră, repetiția este un instrument puternic. Un exemplu celebru este poezia scrisă de poetul spaniol Federico Garcia Lorca (1898-1936), Plânge pentru Ignacio Sanchez Mejias. Mejias, un prieten apropiat al poetului, a fost un toreador care a fost ucis în arenă. La fiecare al doilea vers, poezia repetă ora din coridă, de aceea efectul este foarte puternic – faima poemului este meritată. Strofa următoare este o strofă din poezie:

La ora cinci după-amiază
Era exact cinci după-amiază
Un băiat a adus o pânză albă
la ora cinci după amiază.
Uleiuri de îmbălsămare gata pregătite
La ora cinci după amiază
Restul a fost moarte, și moarte sigură. –
Lament for Ignacio Sanchez Mejias,
Poezii Selectate de Federico Garcia Lorca

Lament for Ignacio Sanchez Mejias,
Poezii Selectate de Federico Garcia Lorca ,

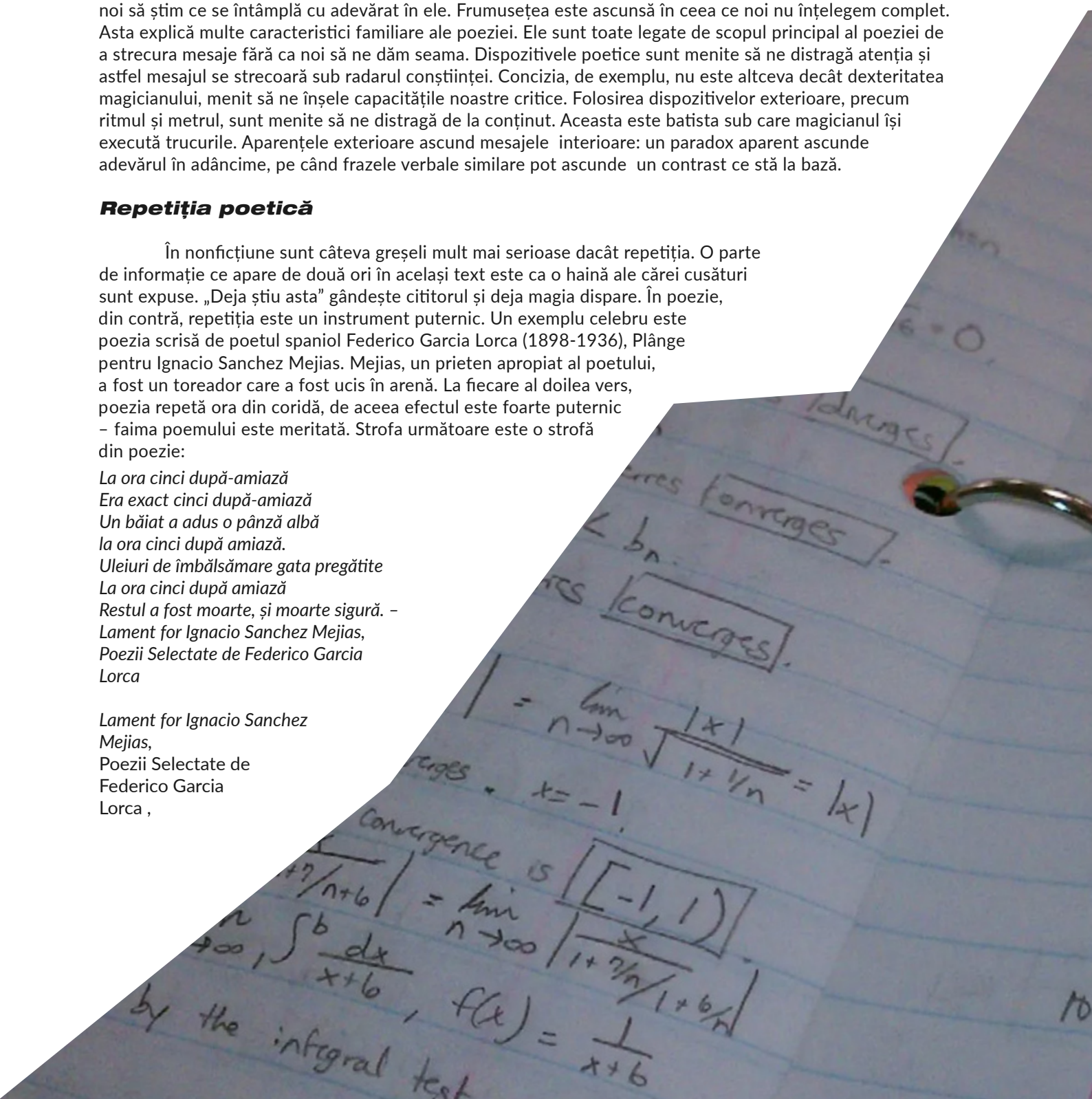

ȘTIIND FĂRĂ A ȘTI

Bianca Ioana Derscanu, a IX–a

„Anaphora” este numele dat de greci, în teoria retoricii, repetiției din aceeași combinație de cuvinte la începutul propoziției. Epifora este repetiția ce se afla la sfârșitul propozițiilor, exact ca și în această poezie. Secretul este tensiunea creată între interior și exterior. Cât timp la suprafață lucrurile se repetă, dedesubtul se schimbă. În Lament for Ignacio Sanchez Meijas, de exemplu, cât timp cuvintele stau pe loc, conținutul se dezvoltă spre un punct culminant, tensiunea crescând cu fiecare vers. Cuvintele ce se repetă transmit, de asemenea, alt sens: ele sunt ca și un ciocan ce bate capul unui cui, forțându-l să înfrunte situația pe care el își dorește să o nege. Repetiția poetică are și un scop estetic. Când auzim o expresie pentru a doua oară, încercăm să credem că nu este nevoie să o descifrăm din nou. Când se întâmplă pentru a treia oară, deja se atrage atenția conștiinței. Scopul magicianului este atins de această poezie: distragerea atenției. Ceva foarte similar are loc în cele două bine știute repetiții poetice ale formei, acelea ale sunetului (rima) și al tempo-ului (ritmul). De asemenea, sunetele repetitive ne liniștesc și similaritatea externă între sensurile cuvintelor ne îndeamnă să ne așteptăm la sensurile acestora. Prin urmare, poezia poate strecura mesaje sub pragul conștiinței noastre, prin atingerea cititorului evitând, în același timp, să-i atragă atenția asupra atingerii

Bibliografie
Ron Aharoni, Mathematics, Poetry and Beauty, Editura World Scientific Publishing Co, Israel, 2015.

A DESCOPERI SAU A INVENTA

BENONI CIRCIU, A IX-A

Platonismul

Nu te amăgi spunând că lumea îți datorează viața;
lumea nu îți datorează nimic; a fost aici prima.
Mark Twain

Un departament standard de fizică are și teoreticieni și experimentaliști. Se presupune că experimentele sunt materia primă pentru teorii. Într-un experiment de matematică este rar să găsești experimentaliști (destul de surprinzător, sunt și excepții: într-o universitate canadiană a fost un laborator de Matematică Experimentală pentru o perioadă de timp). Matematicienii nu au nevoie de laboratoare. Ei își fac treaba în birou, pe o tablă neagră sau pe hârtie, și tot ce le trebuie este mintea. În acest aspect ei sunt întrecuți doar de filozofi.

Președintele universității a vizitat departamentul de matematică. „Știți, a spus gazdelor, dintre toți membrii facultății, cel mai mult îmi plac matematicienii. Tot ce le trebuie este hârtie, un pix și un cos de gunoi.” Gândindu-se, a adăugat: „Filozofii sunt chiar mai buni. Ei nu au nevoie de coș de gunoi.”

Savanții studiază lumea. Ce investighează matematica? Este ceva ce există în lume sau doar produsul minților lor? Pe scurt, matematica descoperă sau inventează? Matematica descoperă lucruri care există sau le inventează? Matematicienii construiesc ceva nou, ca și o casă sau descoperă ceva ce deja a existat, cum a descoperit Columb, America? Conceptul de număr par este parte din lumea exterioară sau e doar în mintea gânditorului?

Acesta ar trebui sa fie subiectul frecvent discutat printre matematicieni. Teorema care spune că obiectele matematice sunt la fel de reale ca și scaunele și mesele se numește Platonism (întâmplător, Platonismul original este mult mai extrem. Platon a susținut că ideea de masă este mai reală decât masa în sine). Se presupune că există un conflict între platoniști și anti-platoniști.

În practică nu este cazul. În secolul douăzeci, matematicianul american Ralph Boas a susținut că nu a întâlnit niciun matematician care nu era platonist. Aproape toți matematicienii credeau în realitatea obiectelor lor. Numere, forme geometrice, funcții, uniformitatea numerelor – acestea toate fac parte din lumea actuală. Matematica descoperă, nu inventează. Matematica este peste tot în lume. Un concept nu este nimic mai mult decât o imagine în oglinda minții noastre. Un matematician este mai mult un fotograf decât un sculptor.

Suma unei secvențe aritmetice

Aici este o descoperire în lume – una făcută de un copil de 7 ani. Aceasta este una din cele mai bine-cunoscute povești din istoria matematicii. Carl Friedrich Gauss (1777-1855) a fost cel mai bun matematician din

A DESCOPERI SAU A INVENTA

secolul al XIX-lea, unii spun că din toate timpurile. La vârsta de trei ani, acesta a corectat o greșeală de calcul a tatălui său, zidar de meserie. Când avea șapte ani, profesorul din clasa la care era dorea să aibă o oră de odihnă, așa că le-a spus elevilor să calculeze suma numerelor de la 1 la 100. Spre surprinderea lui, Gauss a venit la el după câteva minute cu răspunsul 5050.

Cum a făcut asta micul Carl Friedrich? Prin găsirea ordinii. În suma 1+2+3+...+98+99+100, el a grupat în perechi 1 cu 100, 2 cu 99, 3 cu 98, și așa mai departe. Suma tuturor numerelor dintr-o grupare este 101. Din moment ce sunt 50 de perechi, suma totală este 50 înmulțit cu 101, care este 5050.

Numărul 100 este par, așa că termenii între 1 si 100 puteau fi în perechi. Cum am putea să adunăm numerele dintre, să zicem, 1 și 1001? Un truc este să adăugăm 0 la început. Aceasta, desigur, nu schimbă suma, iar acum numerele sunt în perechi: 0 cu 1001, 1 cu 1000, și așa mai departe. După adăugarea lui 0 sunt 501 perechi cu suma 1001, deci suma totala este 501 înmulțit cu 1001 care este egală cu 501501. Un alt mod, poate cel mai direct, este acesta: în medie numărul de perechi din secvența 1,2,...,1001 este media primului element adunat cu ultimul, de exemplu 1 și 1001, care este 501. Suma a 1001 numere este egală cu 1001 înmulțit cu media, adică 501 înmulțit cu 1001.

A fost aceasta o descoperire sau o invenție a lui Gauss? Evident, o descoperire. Și de fapt el nu a fost primul. Aceasta a fost descoperită înaintea lui și redescoperită după el. Ideile matematice sunt aici pentru a fi descoperite. Dacă un matematician își pierde ideea, altul o va găsi.

Este poezia inventată sau descoperită?

Și ce-i cu poezia? Este în lume sau în mintea poetului? Ne-am gândit că răspunsul este clar: evident, în mintea poetului. Dar, ascultați ce spune un matematician (și un poet) despre asta. Sofia Kovalevskaya (1850-1891) a fost studenta preferată a lui Karl Weierstrass, unul din importanții matematicieni de la finalul secolului al XIX-lea. Într-o scrisoare de a ei a relatat către Weierstrass că un matematician adevărat trebuie sa fie un fel de poet:

Ca să înțelegi asta, trebuie să renunțăm la prejudecățile antice, că un poet trebuie să inventeze ceva ce nu există, și că imaginația și invenția sunt identice.[....] Poetul trebuie să vadă ce alții nu pot vedea, trebuie să se uite mai adânc decât alții se uită.

Vorbele ei spun adevărul. Cum am menționat deja, poeții, ca și matematicienii, sunt vânători de modele ascunse. O metaforă arată similaritatea care este aici. Ținta a existat înainte. Când poetul Yehunda Amichaiscrie scrie Îngerii atenți tratează soarta cu soarta, / Mâinile lor scuturându-se, nimic nu scapă sau cade, el exprimă un adevăr existent: soarta noastră nu este în mâinile noastre, ci sunt forțe care o schimbă. Asta este frumos nu din cauză că este o invenție, ci în principal că este un adevăr. Cum a afirmat Franz Kafka, poezia este întotdeauna o căutare a adevărului.

Bibliografie
Ron Aharoni, Mathematics, Poetry and Beauty, Editura World Scientific Publishing Co, Israel, 2015.

Alexandra Gribincea, X–a

Psihologia în viața omului contemporan

Psihologia este știința care se ocupă de studiul psihicului uman, totalitatea fenomenelor psihice care caracterizează un individ sau o colectivitate, cât și totalitatea proceselor psihice care condiționează o activitate. Psihologia, ca domeniu de studiu experimental, a început în 1854, la Leipzig, Germania, când Gustav Fechner a creat prima teorie a modului în care se fac judecățile despre experiențele senzoriale și cum să se experimenteze asupra lor. Înaintea dezvoltării psihologiei experimentale, în secolul al XIX-lea, studiul minții era mai mult legat de filozofie. Studiile lui Socrate, Aristotel şi a altor filozofi clasici încă sunt studiate pentru că acestea ne-au ajutat să ne formăm viziunea despre lume și despre noi. Papirusul Ebers este unul dintre cele mai vechi documente ce conțin informații medicale. Acesta conţine prima menţiune ştiută despre demență și depresie. Acestea sunt boli mintale care prin definiţie sunt schimbări emoţionale, de gândire sau comportamentale. Aici se întâlneşte psihologia cu psihiatria, deşi acestea sunt diferite. Psihologii abordează cazuri care nu necesită medicaţie, cum ar fi problemele comportamentale, dificultăţi de învăţare şi procesare a informaţiei, anxietate şi cazurile uşoare de depresie. Psihiatrii tratează boli mintale complexe care necesită medicaţie şi în unele cazuri chiar spitalizare.

Eu sunt de părere că în zilele noastre psihologia devine tot mai importantă în vieţile noastre, ajutându-ne să facem faţă provocărilor de zi cu zi. Faptul că oamenii sunt atât de diferiţi, pe unii problemele îi fac mai vulnerabili, ajungând uneori chiar în impas, în timp ce alţii se simt chiar motivaţi de provocările cotidiene. Aceste două categorii principale de oameni sunt într-o antiteză, iar rolul psihologului este de a-i ajuta pe cei din prima categorie să se redescopere, să se regăsească, să-şi recapete încrederea în sine, să-şi poată reevalua priorităţile şi să dea importanţă lucrurilor care contează cu adevărat. Deşi nu este o regulă că doar persoanele sensibile ajung să solicite ajutorul psihologului pentru că nevoia de ajutor nu este întotdeauna aceeași pentru toţi oamenii. Psihologul are, de asemenea, funcția de a detecta instrumentele potrivite pentru fiecare caz, fie că vorbim despre oameni mai puternici sau mai vulnerabili. Munca psihologului este de a crea un spaţiu empatic și responsabil în fața suferinței altora.

În concluzie, rolul esenţial al psihologului este de a urmări bunăstarea sufletească a celor care îi calcă pragul şi eficientizarea activităţii lor.

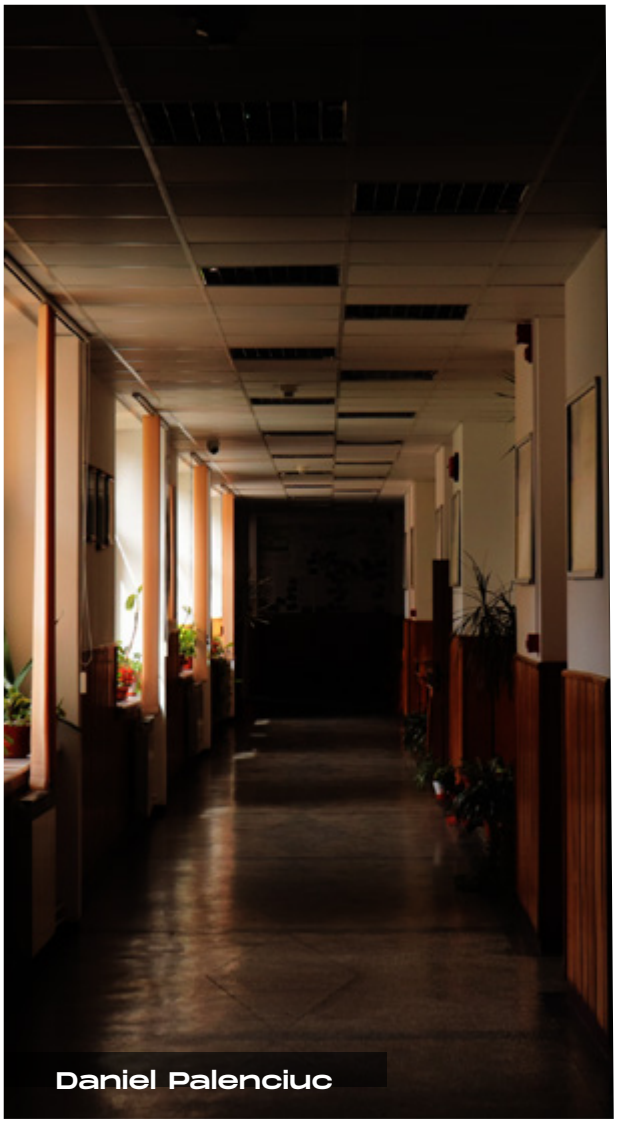

Daniel Palenciuc

PSIHOLOGIE

Adolescentul depresiv

Alexandru Epure, a XII-a

Ce poate fi mai neplăcut decât un episod depresiv? O serie de episoade depresive care, într-un final, aduc la cunoștința posibilei victime că poate suferi de tulburarea ce afectează un număr prea mare de persoane este în creștere. Depresia la adolescenți e o îngrijorare la nivel mondial sau, cel puțin, ar trebui să fie. La vârsta la care trebuie să ne decidem ce vrem de la viață și ce ne dorim să ajungem, ceva ne pune piedică. Dar cine să ne ia în serios? Discrepanța dintre generații se evidențiază cel mai mult la nivelul mentalității. Când vine vorba de depresie, părinții mereu consideră că noi tinerii n-am trecut prin adevăratele greutății ale vieții pentru a înțelege ce înseamnă depresia. Ceea ce nu presupun părinții e că ei sunt una dintre cauzele acesteia. Dacă e să ne gândim cât de mulți copii au suferit de pe urma certurilor părinților și a divorțurilor tot mai frecvente, putem confirma existența unui alt factor care ne influențează sănătatea psihică. Traumele ajung să fie conștientizate în perioada adolescenței. Inocența infantilă era scutul nostru împotriva acestora. Tot ce s-a întâmplat atunci ne încețoșează gândirea și ne-o umple cu păreri negative despre propria persoană și lume. Gândirea întunecată ne influențează realitatea și totul din jur se schimbă. Activitățile, care la început ne provocau plăcere, acum, nu mai înseamnă mare lucru. Aceste gânduri negative, împreună cu anxietatea care apare pe parcurs, ne fac să ne îndoim de propriile calități. Acea voce interioară care spune „nu ești bun de nimic" preia controlul, determinând o stare de scepticism cu privire la existența fericirii. Anxietatea ne periclitează imaginea propriei persoane. Lipsa stimei de sine este datorată unei comparații permanente dintre depresiv și ceilalți oameni. Aici joacă un rol important rețelele sociale. Acestea determină adolescentul să privească viețile celorlalți oameni, care de cele mai multe ori, prin prisma unei gândiri negative, par a fi mai bune decât a lui. Astfel, apare nevoia de a căpătă un statul social cât mai bun, cu speranța că asta va ajuta la ceva. Izolarea reprezintă unul dintre cele mai de jos praguri în care pot ajunge cei ce nu reușesc să găsească remediul depresiei. Pe lângă necesitatea de a-ți petrece timpul doar cu propria persoană și cu negativismul tău, acum specific, apare dorința de autodistrugere. Atunci e momentul când cauți metode de a-ți ruina sănătatea și vrei doar să te simți rău, pentru că, într-un mod foarte ciudat, propria-ți suferință îți provoacă o plăcere. Refuzi să dormi, nu mănânci și te consumi psihic. Pe lângă toate astea, viciile încep să devină activități zilnice. Singur, lipsit de prietenii ce au tot fost ignorați și cu sănătatea fizică acum în pericol, ai un singur gând: nu vrei decât ca tristețea să dispară, dar depinde de fiecare cum alege să se întâmple asta. Cei mai mulți dintre adolescenți refuză sa vorbească despre problemele lor cu cineva în afară de cei care îi înțeleg, adică alți adolescenți ca ei. Dar atâta timp cât treci cu bine prin ea, poate înțelegi că nu e decât un rău necesar care te pregătește de viața de adult. Mai departe am strâns câteva mărturii de la colegi și prieteni care încearcă să explice ce înseamnă depresia pentru ei.

„Pentru mine depresia este acel sentiment de tristețe înăbușitoare și persistentă care, în general, apare de la una sau mai multe întâmplări tulburătoare care au provocat dereglări ale psihicului. În principiu, de la stadiul incipient până în stadiul final al depresiei, fără de a-i fi acordat ajutor persoanei respective, se realizează un efect de domino, astfel, odată cu trecerea zilelor, te găsești și mai afundat decât în ziua precedentă." Eusebiu

„Depresia e o tulburare care nu poate fi tratată odată ce realizezi că nu te înțelege lumea. E ca un parazit care-ți mănâncă zilele. Chiar dacă ai un spirit puternic, tot te lași păgubaș pentru că depresia, în principal, apare la persoanele care nu primesc o pauză. În orice caz, eu mă folosesc de glume pentru a împărtăși o fericire pe care nu o să o am niciodată. Tot lupt să văd un zâmbet, dar, de cele mai multe ori, e degeaba." Sergiu

„Pericolul depresiei nu e înțeles pe deplin decât de anumite persoane. Depresia se referă la pastilele pe care trebuie să le iei ca sa te simți puțin mai bine. A avea depresie înseamnă a refuza să te ridici din pat dimineața, deoarece vezi patul ca singurul loc în care te simți în siguranță, dar, în același timp, te simți legat de el. Depresia e acel sentiment insuportabil care apare din senin când ești cu persoanele dragi ție. Depresia reprezintă gândurile care îți spun că totul ar fi fost mai bine daca erai singur sau dacă nu existai deloc, deoarece tu ești dezastrul care trage pe toată lumea în jos. Dorința de a-ți lua viața persistă zi de zi. Te simți de parcă toată lumea se sprijină pe umerii tăi, dar, de fapt, greutățile sunt doar gândurile ce te trag în jos și te macină mereu, până când toată această rutină devine insuportabilă. Mintea ta devine atât de întunecată, încât nu mai poți face față acelor gânduri... Ar fi bine să mai rămână măcar speranța că totul se va încheia..." Bianca

Emanuela Paiu, a XII–a

Fără biologie nu poți supraviețui...

Ce este biologia? Cu ce se ocupă ea? Cât de importantă este aceasta? Sunt câteva din întrebările care ne apar în minte atunci când ne gândim la acest subiect vast. Biologia studiază organismele din punct de vedere structural, al proceselor chimice, al interacțiunilor moleculare, al mecanismelor filozofice, al dezvoltării și evoluției. Practic, biologia este, așa cum afirmă Stanley E. Manahan, ,,știința vieții". Corpul uman are o organizare extrem de complexă, însă, într-o lume dominată de boală, ne vom concentra asupra sistemului imunitar a cărui funcție principală este de apărare. Organele acestui sistem sunt de două tipuri: organe limfoide primare (măduva osoasă și timus) și organe limfoide secundare (splină, ganglionii limfatici, amigdalele, apendicele, plăcile Peyer, țesutul limfoid asociat cu pielea și țesutul limfoid din mucoasa intestinului). Splina este un organ cât un pumn situat în partea stângă a cavității abdominale superioare. Parenchimul splenic este format din pulpa albă care îndeplinește rol imunologic, deoarece conține celule limfoide și pulpa roșie cu rol de filtru, reprezentând locul unde sunt dispuse celulele sangvine îmbătrânite sau lezate. Ganglionii limfatici reprezintă locul de staționare și proliferare a limfocitelor. Aceștia sunt structuri capsulate, care conțin o rețea reticulară de limfocite, macrofage și celule dentritice. Morfologic, ganglionii au trei regiuni: cortexul care prezintă limfocitele B care produc anticorpi, paracortexul cu limfocite T cu rol citotoxic și zona medulară. Este necesară cunoașterea acestor informații? Din perspectiva unor oameni care, la cele mai mici semne de boală, aleargă după medicamente, nu este utilă, însă pentru unii chiar este esențială. În ciuda faptului că trăim într-un secol al tehnologiei și al informației, oamenii refuză parcă să cunoască mai mult decât știu sau cred că știu. Acest fapt este susținut și de statisticile care arată că în anul 2018 românii au cheltuit 700 milioane pentru medicamente de la o boală sau răceală. De ce? Pentru că au uitat sau nu cunosc faptul că organismul uman are capacitatea de a ,,lupta" împotriva unei răceli, de exemplu. Biologia înseamnă tot ceea ce este viu și parcă oamenii din trecut credeau mai mult în puterile ei. Ei nu cunoșteau prea multe, dar apreciau plantele la adevărata lor valoare. Ei nu alergau la orice farmacie, ci la farmacia naturii unde găseau remediu pentru orice. De aici și vorba care circulă printre noi că ,,Înainte oamenii nu erau așa de bolnavi" și aceasta pentru că știau să prețuiască plantele și natura mai mult decât o facem noi astăzi. Moliere afirmă că: ,,Mai toți oamenii mor din cauza medicamentelor, nu din cauza bolilor". Prin urmare, este importantă biologia în viața de zi cu zi? Dacă oamenii ar alege să creadă mai mult în capacitățile de apărare a propriului organism, probabil că ar fi mult mai sănătoși deoarece, de cele mai multe ori, cu medicamente cumperi o sănătate temporară. De ce biologia? Biologia este o știință chemată să convingă oamenii de necesitate unui tratament atent asupra a tot ceea ce ne înconjoară. De asemenea, aceasta participă activ la formarea unor generații cu o conduită etică superioară, contribuind la dezvoltarea unor comportamente de protejare a sănătății personale, dar și a mediului înconjurător. Astfel, biologia nu este considerată numai știința prezentului, ci și a viitorului.

DROGURILE

– ÎNTRE DORINȚA MISTUITOARE A FIRII ȘI POTENȚIALA HIMERĂ A FERICIRII

Ilie Zvarici, a XI–a

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au cunoscut atât drogurile, cât și proprietățile acestora. Ele erau folosite în scopuri terapeutice, dar și pentru a induce o stare de plăcere, având în vedere tocmai efectele pe care le produc asupra organismului uman. Și astăzi drogurile își păstrează scopul inițial, creând pentru mulți consumatori o iluzie a unei existențe perfecte, asemenea unei lumi „construite" în spațiul virtual. O astfel de lume este realizată perfect de către creatorul ei, din simpla dorință de a impresiona „ochiul" celui care privește și „gustă" din ceea ce-i poate oferi și de a-l capta pentru cât mai mult timp în acea sferă magică a irealului, care-i asigură doar fericire, cât mai multă fericire. Cu alte cuvinte, „drog" nu înseamnă doar substanțe interzise, ci tot ce creează dependență, de la televizor și până la alcool, de la consumul în exces de dulciuri până la fumat.

Se impune, astfel, întrebarea: de ce oamenii consumă droguri? Cel mai probabil, din cauza stresului vieții, din nesiguranță, singurătate, frică sau din simpla dorință de a experimenta ceva nou sau pentru „a fi la modă" ajung să consume tot felul de substanțe interzise, dar (i)legale în unele țări. Rațiunea fiindu-le întunecată, ajung să ia unele decizii care nu sunt tocmai potrivite pentru ei și nici conforme cu ceea ce își doresc pentru viața lor, în general. Asemenea acțiuni nefaste, precum consumul de droguri, alcool, tutun ș.a.m.d. pot opri unii oameni din a evolua constant și frumos pe de o parte, însă, pe de altă parte, pot aduce mulțumirea sau chiar fericirea altora, dar doar pentru moment. Este cazul celor care, atinși de himera fericirii, cred că pot „cuceri" viața, pot ajunge foarte respectați, adulați și chiar adevărate repere demne de urmat, însă, în mod cert, nu este așa, pentru că nu se cunosc nici măcar pe ei înșiși. Prin cuvântul „a cuceri" se dorește a se exprima simpla idee de a „trăi". Dacă omul nu trăiește din plin și nu se bucură de momentele din viața sa, el este un om gol, lipsit de conținut, care nu se cunoaște pe sine, ușor de influențat, slab. O viață, una singură are omul, și e nespusă durerea ce îl cuprinde când își dă seama că o petrece și pe aceasta chinuindu-se el însuși pe sine. Ah, sărac de sufletul său!

Dar ce se întâmplă cu viața noastră, dacă nu este trăită frumos? Și când spun că nu este trăită frumos mă refer la golurile din sufletul nostru. Pentru că da, totul pornește de la suflet, este mai apoi judecat și cântărit (bine) de minte și, în final, se concretizează în faptele noastre, fapte care, uneori, lasă de dorit. Tocmai de aceea omul, slab fiind, recurge la ceva ce nu este conform standardelor unei societăți culte și consumă diferite substanțe dăunătoare lui. Pe moment se simte bine, chiar poate că îi place, dar pe termen lung îl va afecta grav, va avea de suferit, chiar foarte mult, și nu întotdeauna își dă seama de acest lucru. Consumul diferitelor programe televizate nepotrivite vârstei sau simpla urmărire a lor online, precum și „hrănirea" trupului și a sufletului cu substanțe nocive sănătății mintale a omului sunt doar câteva din multe altele, în care omul, fie conștient, fie inconștient, se refugiază atunci când se simte copleșit de problemele vieții sau de monotonia de zi cu zi, devenind mohorât și chiar agresiv, afectându-l, inerent, pe termen lung. Astfel, consumatorul de droguri de orice fel devine un ins „bolnav", care este incapabil de a lua deciziile corecte pentru sine și pentru cei din jur, întrucât el percepe distorsionat realitatea în care trăiește. De fapt, el trăiește într-o lume a lui, în care tot ce-l înconjoară e realizat în proporții egale, simetrice, perfecte, fiind prins în acea bulă magică închisă a realității în care el a uitat să rămână angrenat.

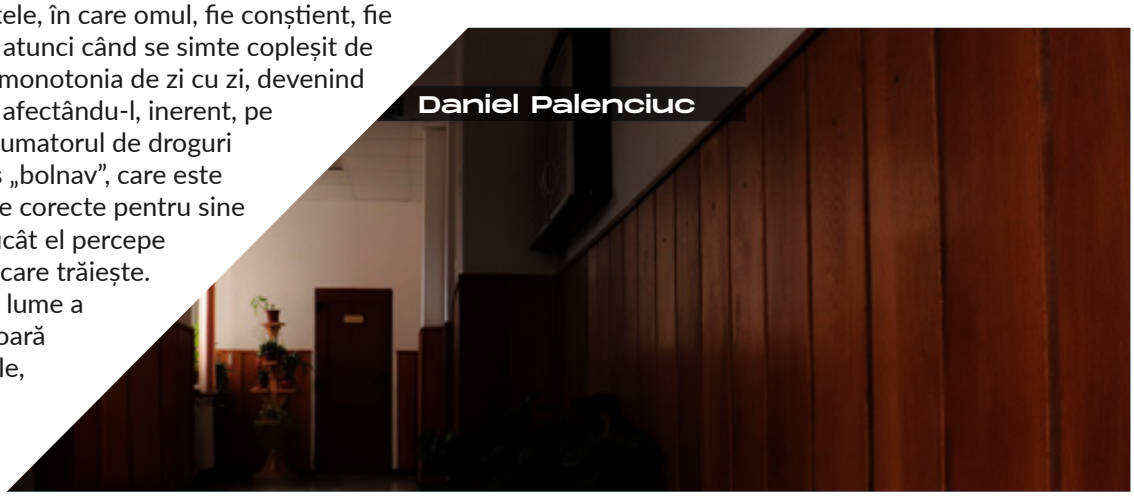
Daniel Palenciuc

Lipsa unei judecăți clare, limpezi a dus și va duce întotdeauna la eșec. În acest scop voi sugera și posibile remedii, cum ar fi iubirea și iertarea. Acestea două sunt, în opinia mea, cele mai frumoase lucruri de pe pământ, care i-au fost date omului pentru a-și elibera, dar și bucura sufletul. Așadar, singurele modalități de scăpare, de ieșire din acestă daraveră complicată sunt credința, iertarea și iubirea.

Dacă crede, în primul rând, în el, în foțele sale proprii și își dorește cu adevărat să scape din lanțurile în care este prins, omul „bolnav” va reuși să se salveze și să scape de controlul substanțelor puternice care-i stăpâniră mintea până deunăzi. În al doilea rând, nu este suficient să creadă doar în el, ci și în Dumnezeu. Dacă într-adevăr își dorește să se vindece de acest viciu, atunci să ceară și de la Dumnezeu încrederea că se va face bine. Să meargă la El și să se roage în fiecare zi, să ceară mereu ajutor de la El și să-i promită întâi Lui că nu va mai pune limba pe astfel de lucruri abjecte. Dacă iartă, sau mai bine zis, dacă se iartă, acel om, considerat „bolnav”, se va elibera de tot răul care a fost în el și va căpăta o oarecare speranță că va fi din nou bine, așa cum mai fusese cândva, dar nu realiza din plin acest lucru. Totuși, nu e suficient doar să se ierte pe el, ci este nevoie să ceară iertare și de la Dumnezeu pentru ce a făcut. Dumnezeu este foarte mâhnit când vede câte un om care recurge la astfel de gesturi extreme, pentru că omul e slab și nu le poate controla/rezolva singur. Dacă iubește... Of, dacă iubește... Câte poate face omul dacă iubește? Iubirea este cel mai frumos sentiment de pe pământ. Un om care iubește nu poate să se atingă nici măcar de un pai, darămite să ajungă să consume substanțe care-i pun viața în pericol. Unui om cu sufletul curat și pur îi place să zâmbească, să ajute alți semeni aflați în nevoie, nu să se „strice” singur. Dumnezeu iubește oamenii precum pe propriii copii și nu și-ar dori să li se întâmple nimic rău. Oamenii, prin acțiunile lor, ajung să-l supere pe Dumnezeu și să facă lucruri nedorite contrar îndrumărilor oferite de pildele creștine. Reinterpretând citatul lui Lev Tolstoi, din romanul Anna Karenina, „Moartea – inevitabilul sfârșit a tot ce există”, s-ar putea spune că viața e inevitabilul prezent a tot ce există. Dar ce reprezintă pentru noi, oamenii de rând, această noțiune abstractă căreia îi spunem „viață”? Într-o primă accepțiune, fără prea multă filosofie, viața înseamnă tot ce eu și semenii mei trăim. La polul opus, însă, viața nu înseamnă doar să stăm și să privim cum ceilalți trăiesc, ci mult mai mult (efort, cumpătare, atenție, grijă, iubire, iertare, rugăciune) și mai multe (emoții puternice, trăiri adevărate, sentimente sincere și profunde). Viața noastră este la fel de scurtă precum viața unui fluture. Nu merită nici să rănim, nici să fim răniți. De aceea, prețuiți viața și trăiți-o frumos! Puterea stă în fiecare dintre noi. Iubiți-vă, atât pe voi înșivă, cât și pe cei din jurul vostru! Iertați-vă, atât pe voi înșivă, cât și pe cei din jurul vostru! Rugați-vă, atât pentru voi înșivă, cât și pentru cei din jurul vostru! Ajutați-vă, atât pe voi înșivă, cât și pe cei din jurul vostru! TRĂIȚI, atât pentru voi înșivă, cât și pentru cei din jurul vostru! Care sunt motivele pentru care oamenii să nu mai consume droguri? Poate că cel mai important motiv pentru a opri consumul de droguri este ca omul în cauză să conștientizeze că rezultatul final al acestei dependențe este austeritatea, închisoarea sau, mai grav, decesul. Faptul că va fi sănătos, că riscul de moarte se va reduce, că va utiliza banii, pe care în trecut îi aloca drogurilor sau micilor sale plăceri, într-un mod mai rațional reprezintă semne vizibile de îmbunătățire a stării sale fizice și, mai ales, psihice. Astfel, făcând acestea, sufletul așa-zisului om „bolnav” despre care tot vorbim va ajunge la calea sa veșnică spre vindecare și mântuire.

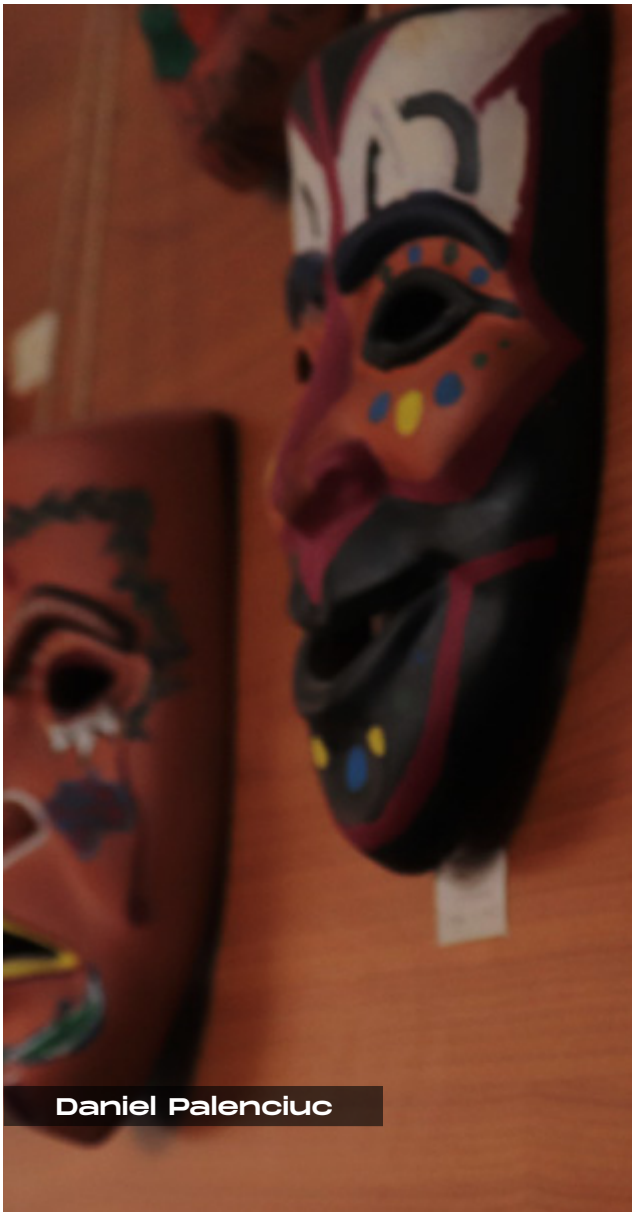
Daniel Palenciuc

SPORT

o fată în lumea fotbalului

Riana, a X–a

Totul a început în parcul din fața blocului la vârsta de 9 ani. Acolo îmi petreceam cea mai mare parte a timpului, jucându-mă cu alți copii. Într-o zi unul dintre băieți a venit afară cu o minge și a zis că ar vrea să jucăm fotbal. Eu nu știam să joc, dar era ceva nou și voiam să mă distrez. A fost ciudat, nu aveam voie să îmi folosesc mâinile și a fost o provocare pentru mine. În acea perioadă practicam balet, însă după câteva săptămâni de fotbal zilnic am ajuns să nu mă mai regăsesc în acest dans, mă gândeam doar la noi moduri de a lovi mingea. Ușor-ușor fotbalul a devenit pentru mine ceva mai mult decât un simplu joc și le-am spus părinților mei că ,,fotbalul este viața mea" și că vreau să renunț la balet. Au rămas uimiți de alegerea mea, dar nu s-au opus dorinței mele, deoarece ei voiau să fac ceea ce îmi place. Tata m-a înscris la echipa de fotbal a școlii unde am fost aleasă căpitan în scurt timp.

Crescând, am luat contact și cu alți copii, în special băieți, care râdeau și se ghionteau între ei când îi rugam să mă lase și pe mine să joc fotbal. Mă lăsau crezând că voi greși la prima atingere cu mingea, dar îmi amintesc și acum fețele lor când vedeau că joc fotbal mai bine decât mulți dintre ei. Deși acest lucru mă satisfăcea, nu îmi plăcea faptul că eram desconsiderată doar pentru că eram fată. În timp ce un băiat care voia să facă fotbal era încurajat, eu eram sfătuită să îmi aleg alt sport deoarece fotbalul este ,,pentru băieți". Nu mi se pare corect ca alții să traseze limite în visurile și plăcerile unui om în funcție de genul lui. Această mentalitate mi-a alimentat dorința de a arăta persoanelor care nu au crezut în mine că o pot face, cu toate că sunt fată și cei mai mulți nu-mi ofereau nicio șansă atunci. În clasa a VI - a s-a ivit primul meu campionat pe țară, Special Olympics România. Am mai avut câteva competiții semnificative la care am obținut împreună cu echipa locul 1 pe țară la Sibiu și locul 2 la Constanța. Cu toate acestea, cel mai important campionat pentru mine va rămâne mereu Special Olympics deoarece atunci am demonstrat că și o fată poate juca fotbal, luând premiul de ,,Cel mai tehnic jucător" al campionatului. Când s-a făcut premierea echipelor care au obținut un loc bun în competiție am fost strigată în fața tuturor echipelor. Nu știam ce se întâmplă, dar un bărbat de la Federația Română de Fotbal a venit la mine, am dat mâna și mi-a oferit o minge și un trofeu pe care scria ,,Cel mai tehnic jucător". Mi-a explicat că dădusem cele mai multe goluri dintre toate jucătoarele din campionat și că am avut o evoluție frumoasă pe teren. Pot spune că acesta a fost unul din cele mai frumoase momente pe care le-am trăit până acum. Atât de frumos încât atunci a părut ireal.

În prezent sunt legitimată la echipa de fotbal feminin a Colegiului Național Nicu Gane Fălticeni, echipă din liga a XI-a. Am 2 antrenamente pe săptămână, care durează aproximativ o oră și 30 de minute fiecare, plus un meci pe săptămână în timpul campionatului. Pe lângă acestea, îmi rezerv aproape zilnic aproximativ o oră antrenamentului individual. Condiția fizică este foarte importantă deoarece fotbalul este un sport în care se depune mult efort, iar pe parcursul jocului pot exista accidentări. Antrenamentele sunt destul de intense. Facem încălzire, șuturi la poartă din diferite situații, lovituri de cap, conducerea mingii printre jaloane, pase în diferite combinații, așezarea în teren, rezistență și alte exerciții care să ne dezvolte anumite aptitudini. Pe lângă pregătirea fizică, este nevoie și de o pregătire mentală deoarece jocul trebuie gândit foarte bine, iar adversarii pot fi destul de impunători. Fazele se pot derula într-un ritm foarte rapid și este nevoie atât de fizic, cât și de psihic. Emoțiile trebuie controlate pentru că cele mai multe persoane greșesc din cauza acestora. Din păcate, în cele mai multe zone de la noi din țară fotbalul feminin nu este tratat cu seriozitate, iar din propriile deplasări am observat că uneori nici cazările nu îndeplinesc condițiile necesare. În alte țări sportivii sunt tratați mult mai bine de societate, fapt diferit față de țara noastră unde, ca urmare a mentalității greșite, adesea sportivii sunt considerați oameni cu puțină școală. Îmi doresc să practic fotbal cât de mult pot deoarece consider că sportul este mult mai mult decât a transpira și a obosi.

Cu o minge la picior am reușit să leg prietenii, să învăț din diferite experiențe avute pe teren și să îmi construiesc o parte din caracter.

Sala de forță, motivație sau metrosexualitate?

Ion Mânăscurtă, a XII–a

Procesul de globalizare, numit astfel din motivul răspândirii unor viziuni, idei și altor șabloane culturale, a produs o serie de schimbări în societatea modernă. Idolatrizarea unor personaje precum Arnold Schwarzenegger sau Bob Paris a dat start unei noi culturi numită „bodybuilding" al cărei grup țintă erau bărbații și adolescenții. Originea acestei culturi este însă mult mai înrădăcinată. Regimurile totalitare foloseau gimnastica și sportul, în general, pentru a promova ideologiile proprii, o stare fizică bună stătea la baza filozofiei naziste, dar și la baza celei comuniste. Aceasta este originea adevărată a bodybuilding-ului? Sigur că nu, conceptul de atletism provine din Roma și Grecia Antică. Gimnastica și starea fizică bună erau întruchipate prin artă în acele timpuri. Prin urmare sculpturile și epopeele ne-au impus un model ideal, Antichitatea ne spune verde-n față „Tu nu ești suficient de bun!".

Această cultură are ca scop îmbunătățirea fizică a individului, ca acesta să ajungă la niște standarde actuale. Bărbați din toate colțurile lumii își fac din obiceiul de a frecventa sala de forță un întreg ritual începând cu schimbarea vestimentației, preferințele media și transformarea regimului alimentar. Adolescenții care sunt inspirați și tind la o „bărbăție" și un stadiu de alpha, de asemenea, dau buzna în sălile de forță la fel ca alți bărbați și din aceleași motive.

Motivul principal, care poate fi dominant în rândul tinerilor, este dorința de a fi în centrul atenției, de a fi vedeta liceului sau pur și simplu de a fi popular într-un grup de prieteni. Tipul acesta de motivație poate fi unul nociv deoarece băieții sau chiar bărbații din această categorie se focusează doar pe rezultat. Înzestrați cu mușchi, doar pentru a atrage atenția unei fete „mișto" sau pentru a fi cel mai „cool" dintre colegi, adolescenții deseori nu au suficientă răbdare de a savura procesul devenirii, recurgând la suplimente alimentare sau chiar dopare.

Deși la modă este naturalețea, în ultima vreme mulți își doresc să scape de câteva kilograme în plus. Scopul pe care și-l setează unii adolescenți este cel de a slăbi. Din punct de vedere psihologic, această dorință apare din cauza complexelor și a lipsei de încredere în sine. Adolescenții trăiesc o perioadă a vieții în care starea fizică reprezintă o condiție de acceptare în multe grupuri, chiar și la școală. Băieții își doresc un aspect arătos, fără pic de grăsime, decupat dintr-o revistă sau transpus dintr-un film de acțiune.

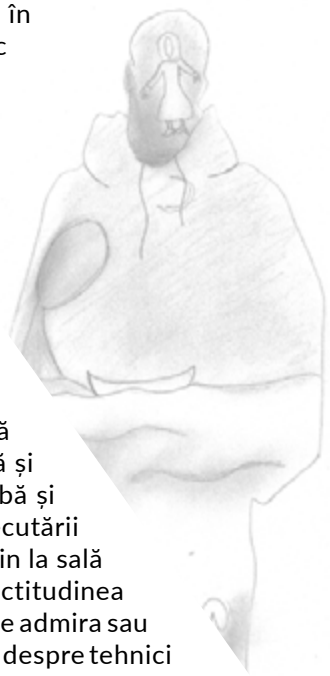

Pentru unii însă mersul la sala de forță poate reprezenta o pasiune, o modalitate de a se manifesta sau chiar un mod de a se relaxa. De obicei, această minoritate frecventează în mod regulat sala de forță și preferă stabilirea unor scopuri de lungă durată. Adolescenții din această categorie dezvoltă calități precum disciplina, ambiția și un stoicism caracteristic atleților. Drept exemplu este și renumitul Arnold care și-a construit o întreagă carieră pe fondul pasiunii sale, tânărul austriac a fost dedicat cauzei, nu obișnuia să bea sau să fumeze, respecta cu strictețe dietele propuse de antrenorii săi și era mereu concentrat pe antrenament.

Sala de forță este locul unde sunt întâlnite aceste tipare și de îndată ce ai intrat într-un astfel de spațiu vei fi luat prin surprindere de muzica motivațională de acolo, numărul mare de oglinzi, niște strigăte produse pe fond de adrenalină și antrenori cu „ucenicii"lor. Fiecare vine aici cu propriul scop, toți își văd de treabă și uneori chiar poți primi sfaturi din parte unor atleți mai experimentați în vederea executării unui exercițiu. Muzica poate părea chiar de prisos, majoritatea oamenilor care vin la sală au căști și un playlist al lor. Oglinzile sunt desigur instalate pentru a vedea corectitudinea exercițiilor efectuate sau pentru automotivare, dar sunt utilizate de unii pentru a se admira sau a umple Instagramul cu poze. Socializarea de aici se rezumă în mare parte la discuții despre tehnici de prelucrare a grupelor de mușchi sau diete, munca în echipă este deseori îmbinată cu utilul.

În contrast, acest tip de sport poate dezvolta și laturi negative în cazul adolescenților precum narcisismul, o stimă de sine supraestimată și cum am menționat mai devreme un complex în privința aspectului, goana după o imagine aproape de perfecțiune, care mereu nu este destul de aproape, poate duce la consecințe în ceea ce privește fizicul și psihicul unui adolescent. Deși practicarea sporturilor este un lucru benefic, nu trebuie sa fie o exagerare în acest sens.

UN VIS ÎN DEVENIRE...

Maria Boiciuc, a X–a

„Viitorul aparține celor care cred în frumusețea viselor lor” – Eleanor Roosevelt. Am ales să încep cu acest citat, deoarece viitorul meu este îndreptat către sport. Visul meu este să ajung jucătoare de volei la un nivel cât mai înalt. Această pasiune a început la vârsta de 12 ani când am fost la primul meu meci de volei la care a jucat fratele meu. Sincer, m-a fascinat extrem de mult cum jucătorii pasau mingea unul de la altul fără să vezi viteaza ei. Meciul a fost incredibil și m-a atras cel mai mult faptul că echipa era unită și se bucurau de fiecare punct, chiar dacă mai pierdeau câte unul se încurajau reciproc.

Am început să practic și eu acest sport la vârsta de 13 ani. Când am intrat în acea sală am simțit cum îmi bate inima de emoții și mă simțeam foarte bine în acel loc. După primul antrenament am știut că acolo îmi este locul și am continuat să vin la antrenament. După aproximativ un an jumate, când am început să progresez tot mai mult, antrenorul m-a înscris în echipă, am fost atât de bucuroasă și emoționată. Sincer, nu mă așteptam ca în parcurs de 4 ani să progresez atât de mult încât să ajung titulară în teren și să joc pe postul de centru. Mă simțeam cuprinsă de adrenalina din teren și toate aceste meciuri împreună. Am ajuns și în 2 semifinale, au fost superbe chiar dacă n-am câștigat meciurile, dar am câștigat o experiență frumoasă de a juca cu jucătoare de lot național. Cu ajutorul colegelor mele care mi-au arătat și m-au susținut, am înțeles că acesta este viitorul meu de a ajunge jucătoare profesionistă de volei. Știi care-i partea mea preferată dintr-un meci? Oportunitatea de a juca.

> **“Dacă iubiti sportul, nu vă lăsati, dacă simtiti din toată inima că îi apartineti urmati-vă acest vis de a ajunge un jucător adevărat.”**

PE FUGĂ

Ioana Boca, a X–a

Atletismul este un sport care stă la baza tuturor sporturilor și îți dă șansa să te simți liber și relaxat. Pentru a performa ai nevoie de foarte multă motivație, dorință de muncă, răbdare, ambiție și multă încredere. Prin multă muncă poți să îți îndeplinești obiectivele, dar doar dacă crezi cu adevărat în propria persoană.

Stilul de viață al unui sportiv de performanță este unul foarte riguros și disciplinat. Sportul te educă și te face să privești altfel lucrurile în viață.

De mică am fost o fire energică și plină de viață, iar părinții mă duceau la diferite activități pentru a scăpa de energia pe care o aveam. Am încercat foarte multe variante de mișcare fizică, precum dans sportiv, karate, fotbal, handbal, înot, gimnastică, dar mereu mă plictiseam la acestea. Toate s-au terminat când am ajuns să încerc și atletismul. Am mers la atletism crezând că este alpinism, dar când am văzut atmosfera care era în sala de antrenament, m-a fascinat. Îmi plăcea foarte mult felul în care se desfășurau exercițiile, grupa de sportivi în care eram și de antrenorii pe care îi aveam. Cred că acestea au fost principalele motive care m-au determinat să continui. Pot spune că nu eu am ales atletismul, ci el m-a ales pe mine.

Sunt mulți care consideră sportul ușor pentru că doar mergi la antrenament și pe lângă asta călătorești foarte mult, lume mereu nouă, premii, medalii, dar de fapt asta este doar o față a sportului de performanță. Viața unui sportiv se învârte între antrenamente, competiții și școală. Ca să împaci aceste 3 lucruri trebuie să îți gestionezi timpul foarte bine și să ai un program bine pus la punct, pentru a face față și cerințelor de la școală, dar și celor de la antrenament. Vor fi și perioade când nu le poți împăca și te vei simți mergând pe o funie la înălțime, împăcând și sportul și școala.

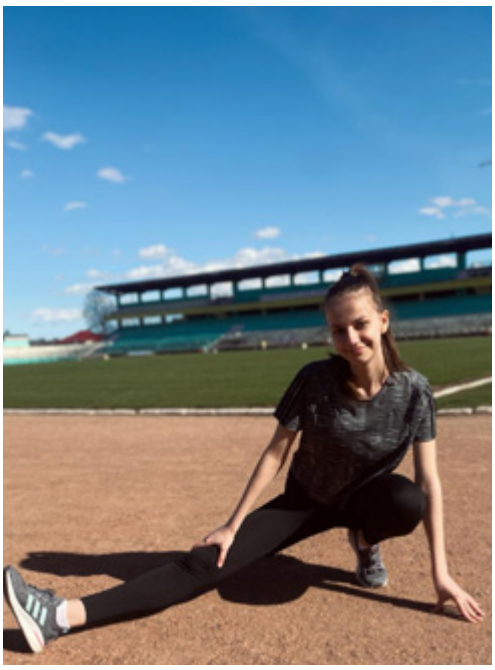

În spatele unei medalii se ascunde cealaltă față a sportului de performanță pe care foarte puțini o știu. Această față constă în multă muncă, o luptă continuă cu propria persoană și sacrificii. Munca pe care o depui uneori poate fi doborâtoare. Această muncă vine la pachet cu sacrificiile. Timpul tău este limitat, câteodată nu poți face altceva decât școală și sport. Uneori îți sacrifici timpul petrecut cu prietenii pentru sport. Când prietenii tăi se trezesc, tu deja ai un antrenament bifat sau atunci când prietenii te cheamă în oraș, tu vei fi prea obosit să ieși. Oboseala pe care o capeți necesită timp ca să îți revii, dar nu prea ai când să o faci între un antrenament și altul. Uneori crezi că este o minune că poți merge. Vor exista și certuri cu antrenorul pe baza performanțelor sau vei avea o tensiune pe umeri crezând că poate faci ceva greșit care îți împiedică evoluția. Mereu vei trăi cu stresul să nu suferi vreun regres. Când ai ales să faci asta, îți asumi ceea ce vrei să faci, așa că nu cred că le putem considera sacrificii pentru că atunci am trăi cu o povară.

Pe lângă condiția fizică, și psihicul trebuie să fie pregătit. Când mergi la o competiție trebuie să speri la ce e mai bine, dar să te pregătești pentru ce e mai rău. Caracterul unui sportiv se zidește atunci când apar anumite încercări, atunci când apar schimbări, accidentări, când te lupți cu tine însăși, când te cerți cu antrenorul sau când treci prin critici și înfrângeri. Pe parcursul anilor, caracterul sportivului este clădit în așa fel încât să știe să piardă sau să câștige. Trebuie să știm că viața unui sportiv este „up and down", nu este totul lin. Dacă nu știi să pierzi poți să intri într-o stare de tristețe și să prinzi teamă de competiții, iar la polul opus, atunci când câștigi și nu știi să modelezi câștigul, intri într-o stare de admirație profundă, nu te mai antrenezi crezând că ești cel mai bun și imbatabil.

În spatele unui sportiv de succes stă antrenorul. Pot spune că în această ecuație a sportului de performanță antrenorul este cheia. Poți să întâlnești omul care știe să îți modeleze bine talentul și să ajungi să strălucești, dar poți să întâlnești antrenorul care nu are răbdare cu talentul tău și să ți-l distrugă imediat sau, pur și simplu, să nu existe chimia aceea dintre sportiv și antrenor. Pe tot acest drum, antrenorul îți devine medic, nutriționist, psiholog și fără el reușești să faci treaba doar pe jumătate. Spun asta pentru că antrenorul știe când ai o problemă, știe când treci printr-o perioadă mai grea, îți cunoaște durerea, trăirea și emoția pentru că în fața lui ajungi să te deschizi foarte mult.

Cu toate astea, sportul are și părți frumoase. Nimic nu se compară cu satisfacția și emoția pe care o ai atunci când treci victorios linia de finiș, când ești strigat pe nume ca să urci pe podium, când îți vezi coechipierii și antrenorul fericiți și mândrii sau, pur și simplu, când ai avut un antrenament reușit și ți-ai făcut record personal. Fericirea pe care o simți când ai realizat toate acestea și ți-ai îndeplinit ținta este nemărginită, iar odată cu trecerea timpului învățăm să prețuim și să ne bucurăm de fiecare moment trăit.

Educație financiară

Emilia Olaru, a XII-a

Am ales această temă conform principiului dezinformării sau a lipsei de interes. Consider că în zilele noastre se pune prea puțin accent pe educația financiară, în ciuda faptului că e un aspect esențial al societății în care trăim și al vieții comerciale de care depindem.

Realitatea din ziua de astăzi este una tristă, cea mai mare parte a populației nu a auzit despre educație financiară și atunci nu există nici posibilitatea transmiterii informației de la o generație la alta. În cele mai bune cazuri, oamenii au auzit, însă nu o consideră importantă și aleg să nu se mai informeze în continuare. În ciuda acestei atitudini de ignoranță, un individ educat financiar va ști întotdeauna când este momentul să facă o achiziție, orice acțiune a sa devenind una gândită. Pe când un om needucat financiar nu va avea acțiuni structurate în funcție de priorități, ajungând să cheltuie mai mult decât câștigă.

Când aducem în discuție educația financiară, vorbim despre gestionarea banilor și folosirea lor în mod iscusit. Scopul educației financiare este să te învețe să folosești banii ca pe un instrument de dezvoltare. Deși în școlile românești există ca disciplină obligatorie Economia, aceasta este o știința socială care studiază producerea și desfacerea, comerțul și consumul de bunuri și servicii. Potrivit definiției date de Lionel Robbins în 1932, economia este știința care studiază modul de alocare a unor resurse rare în scopuri alternative. Așadar, disciplina aceasta nu prezintă problema gestionării banilor proprii, ci mai degrabă care te învață cum stau lucrurile într-o companie. Scopul educației financiare este să te facă conștient de venituri, să monitorizezi atent cheltuielile și să realizezi un plan eficient pentru reducerea acestor cheltuieli.

Deși la prima impresie această educație financiară ar părea ceva simplu, lucrurile nu stau chiar așa, iar la o privire mai atentă observăm că această educație implică planificare atentă, organizarea bugetului personal, plan de economisire, plan de investiții, decizii înțelepte.

Câteva sfaturi pentru a începe să te educi din punct de vedere financiar:

Începe prin a-ți stabili o listă cu priorități și cu lucrurile pe care ți le dorești.

Notează toate sursele de câștig, dar și sumele câștigate.

Scrie pe o foaie toate cheltuielile lunare necesare, nu uita să pui bani și pentru diferite urgențe (medicale, reparații la mașină etc.).

Din toată suma de bani câștigată scade cheltuielile menționate anterior, iar restul economisește.

Dacă îți dorești mai mult să prosperi, atunci economiile trebuie investite in alte acțiuni.

De asemenea educația financiară poate fi dezvoltată prin lectură, dar și apelând la cursuri de specialitate. Un prim pas ar fi cartea: Ce este educația financiară...de fapt?, autor Robert T. Kiyosaki,

Beneficiile cunoașterii educației financiare nu se rezumă doar la a ști cum să cheltiești banii, ci și la rezolvarea ingenioasă a problemelor apărute în cazul unui eșec. De asemenea, nu vei mai trăi cu grija banilor, care folosiți în mod necorespunzător vor fi mereu puțini, și vei reuși să fii independent într-o lume plină de incertitudini în care niciodată nu vei ști dacă te poți baza pe job sau prieteni.

Educația financiară ar trebui să devină un mod de viață și să fie aplicată de la o vârstă cât mai fragedă, însă învățarea ei poate fi făcută și pe parcursul vieții, cu implicarea și cunoașterea atât a majorităților beneficiilor, dar și a micilor sacrificii care trebuie făcute.

Prof. Corina Mocanu

CUM POT DEVENI UN BUN PROGRAMATOR ?

Această întrebare apare deseori în discuțiile sincere dintre profesori și elevii lor descurajați de întârzierea apariției unor rezultate care să certifice buna lor calitate ca programatori. Voi încerca în rândurile ce urmează să răspund cât mai clar la această întrebare.

Mai întâi să vedem ce s-ar putea înțelege prin sintagma bun programator, insistând în continuare doar pe aprofundarea adjectivului bun, fără a mai defini sau detalia ce se înțelege printr-un programator. Voi pleca de la cuvintele domnului profesor Timoty Budd (Oregon State University) care dă următoarea definiţie: „Un bun programator trebuie să fie înzestrat cu tehnică, experienţă, capacitate de abstractizare, logică, inteligenţă, creativitate şi talent".

Eu aș adăuga nu neapărat în această ordine , dar în mod obligatoriu cele şapte calităţi trebuie să fie prezente toate pentru a se obţine calificativul de bun programator. Prin lipsa sau prin prezenţa „slăbită" a uneia, sau a mai multor din „ingredientele reţetei" de mai sus, acest calificativ devine greu de atins.

Tehnica – este o calitate ce este dobândită doar prin aplicarea asiduă (conform proverbului „exerciţiul îl face pe maestru") a tehnicilor de programare învăţate şi asimilate de către programator în timpul formării sale profesionale – în cadrul unor facultăți de profil sau prin studiu individual.

Experienţa – este perechea geamănă a calităţii de mai înainte, fără însă a se exclude una pe cealaltă. Deoarece știm cum poate fi ea obţinută, putem deduce consecinţa sa imediată: niciun programator începător nu poate fi numit bun programator întrucât el nu a avut când (timpul necesar) să dobândească ambele calităţi. Este recunoscut faptul că o rubrică importantă care se cere completată la angajare sau la schimbarea locului de muncă este experienţa de programare în ani și uneori una dintre întrebările din cadrul interviului de angajare este „Cam câte linii de cod scrii într-o zi ?" În general, experienţa apare abia după minimum doi ani de programare. Acest fapt nu trebuie privit ca o descurajare pentru cei mai tineri programatori, ci mai degrabă ca pe un motiv de ambiţionare şi ca o invitaţie la rapidă autoperfecţionare.

Abstractizarea – este o trăsătură a intelectului uman şi constituie un dat al oricărui om, dar din păcate(!) este o însuşire prea puţin dezvoltată şi prea puţin folosită de oamenii obişnuiţi. Ea constă în capacitatea de a extrage din context, de a vedea dincolo de suprafaţa imediată şi de a putea sesiza structura – scheletul ce susţine întreaga reţea de detalii a unei probleme generale. Pentru a fi un bun programator, această calitate a abstractizării trebuie să fie net amplificată faţă de „normal" întrucât stă la baza oricărui proces de analiză şi modelare a problemelor, cât şi la baza procesului de proiectare a soluţiilor generale. Absenţa sau mai exact atrofierea acestei capacităţi se constată practic la elevi prin incapacitatea de a înţelege sau de a asimila explicaţii, demonstraţii sau modele abstracte. Mai simplu spus, o acută şi permanentă lipsă de chef atunci când sunt atinse anumite subiecte ce nu mai au contact direct cu realitatea concretă. Metoda pentru a recăpăta sau a amplifica această capacitate este de a face cât mai des uz de ea, adică de a o exersa mereu într-un domeniu particular, susţinut de o motivaţie personală puternică. Altfel spus, capacitatea noastră de abstractizare se va amplifica dacă vom încerca găsirea de soluţii la problemele dintr-unul din domeniile noastre preferate, pentru că rezolvarea acestora va fi făcută cu chef şi va prezenta o doză sporită de atractivitate.

Logica – este o altă calitate intrinsecă a oricărui intelect sănătos. Ea este absolut necesară atât pentru a putea folosi mecanismele mentale de deducţie şi inducţie logică, cât şi pentru a putea înţelege uşor, dar în acelaşi timp corect, cursul – firul unei demonstraţii sau al unui raţionament întins pe mai multe pagini. Antrenarea şi amplificarea acestei calităţi se face prin exerciţiu repetat, prin folosirea ei în mod curent. Din păcate, doar prin navigarea pe rețelele de socializare nu se ajunge la amplificarea logicii...

Inteligenţa – este una din cele mai de preţ calităţi ale intelectului uman. În câteva cuvinte, fără a avea pretenţia de a da prin acestea o definiţie, prin inteligenţă înţelegem capacitatea de a face (de a stabili) conexiuni sau legături noi şi folositoare (din latinescul inter-legere) între idei, cunoştinţe sau informaţii „aparent fără legătură". Pentru cultivarea, amplificarea şi cizelarea acestei calităţi este nevoie de „punerea ei la lucru" cât mai des şi pe durate tot mai mari de timp. Insatisfacţia obţinerii unor rezultate rapide sau chiar imediate este un obstacol ce poate fi depăşit relativ uşor prin antrenarea inteligenţei pe un „teren" cunoscut şi accesibil, adică în domeniul preferat de interes. În acest fel există siguranţa de a fi susţinut de atracţia sporită pentru acel domeniu particular ceea ce va conduce prin efort perseverent (dar susţinut de această dată cu pasiune!) la apariţia rezultatelor aşteptate şi, implicit, a satisfacţiei.

Creativitatea – este o calitate nu numai a intelectului uman, ci însăşi a vieţii în general. Ea constă, în ultimă instanţă, în capacitatea de a face (de a produce) ceva cu adevărat nou şi original. De aceea am putea afirma că toate organismele vii, prin capacitatea lor de a se opune entropiei, creează mereu ordine din dezordine aducând în acest fel ceva nou, neaşteptat. Ceea ce se aşteaptă însă de la un bun programator nu este doar acest tip de creativitate (de exemplu: adaptare inconştientă şi instinctivă), ci o **creativitate conştientă**, responsabilă, reflectată în adaptarea soluţiilor existente sau chiar inventarea altora noi. În acest sens trebuie să menţionăm că există o legătură strânsă, dovedită şi verificată în practică (chiar dacă pare oarecum inexplicabil la prima vedere), între creativitate – inteligenţă– curiozitate - umor şi poftă de viaţă. Cultivarea şi amplificarea controlată a oricărora dintre aceste patru trăsături va conduce în mod automat la amplificarea şi dinamizarea creativităţii intelectuale.

Talentul – este singura calitate ce nu poate fi cultivată şi amplificată. În accepţiunea sa obişnuită, prin talent se înţelege o sumă de înzestrări native sau o predispoziţie personală pentru un anumit domeniu. Existenţa talentului este percepută de cel în cauză ca uşurinţă – abilitate - dexteritate de a învăţa, asimila şi aplica toate cunoştinţele domeniului respectiv, abilitate ce este simţită de cel talentat ca un fel de ceva în plus în comparaţie cu capacităţile celor din jur. Din păcate, se crede că talentul este calitatea suficientă care permite oricui atingerea calificativului de bun programator, idee infirmată de orice programator cu experienţă. Asta nu înseamnă că lipsa talentului în programare este permisă pentru atingerea acestui nivel, însă efortul, tenacitatea şi răbdarea existente în „cantităţi" mult sporite într-o asemenea situaţie de „ne-înzestrare" cu talent vor permite o apropiere sigură de acest calificativ. Lipsa talentului va apărea la început sub forma unei insatisfacţii interioare şi ca o impresie acută că lipsesc rezultatele. Reamintim că însuşi cuvântul facultate are la origine sensul de capacitate, potenţialitate, înzestrare.

Deci, normal ar fi ca alegerea unui elev pentru frecventarea cursurilor unei Facultăţi să fi fost făcută ținând cont de aptitudinile şi abilităţile celui în cauză, descoperite în prealabil, adică să se dovedească talentat pentru domeniul ales. Acest lucru este cu atât mai important în cazul optării pentru învăţarea programării, cunoscută fiind ca o specializare complexă şi solicitantă.

Bibliografie:
- Marcus, Solomon, Gândirea algoritmică, Editura Tehnică, Bucureşti, 1982.
- Penrose, Roger, Incertitudinile raţiunii. Umbrele minţii, (titlul original: Shadows of the mind), Editura Tehnică, Bucureşti, 2000.
- Penrose, Roger, Mintea noastră...cea de toate zilele, (titlul original: Emperor's mind), Editura Tehnică, Bucureşti, 2001.

De ce Mate-Info?

Vlad Brădățan, a XI-a

Există foarte multe întrebări pe care și le pun elevii atunci când termină clasa a VIII-a. Îi înțeleg pe toți, având în vedere că profilurile diferă între ele. Cum e viața la MATEMATICĂ-INFORMATICĂ? Țin minte că, atunci când am fost să completez fișa cu opțiunile la liceu, mi-am dorit foarte mult să studiez matematica, fizica, informatica și să urmez apoi Facultatea de Calculatoare. Într-adevăr, M1 este matematica cea mai grea, mai ales la bacalaureat, însă mereu mi-a plăcut să mă autodepășesc și să îmi testez limitele. Ca orice profil are și avantaje și dezavantaje. Ce am observat eu în cei 3 ani petrecuți la acest profil?

Avantajele profilului:

* îți dezvoltă gândirea logică;

* ai ocazia să îți dai seama cu adevărat ce îți dorești să profesezi, pentru că studiezi toate materiile, ca și cum nu ține nimeni cont că ești la profil real;

* te învață cum să descoperi formule, pornind de la altele... pentru că așa e și în viață: pornești de la un mister și descoperi altele;

* ai mai multe șanse să găsești un job bun, pentru că ai un orizont amplu de cunoștințe, iar faptul că te-ai „luptat” cu matematica denotă ambiția cu care ai fost înzestrat și dorința de autodepășire;

* ajungi să fii o persoană activă, pentru că știi că dacă ratezi o singură lecție ai pierdut tot firul acțiunii. Astfel, ești vigilent la ce se întâmplă în jurul tău;

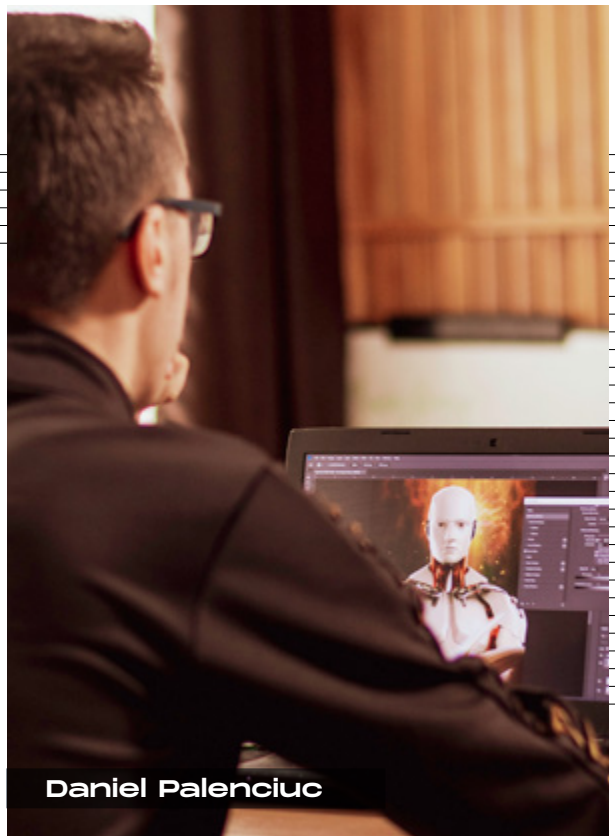
Daniel Palenciuc

Dezavantajele profilului:

* matematica este foarte grea, dacă nu o înțelegi nu iei bacul. Aici nu merge cu învățatul. Trebuie formată mâna de lucru, făcând multe exerciții;

* dai teză la informatică. Uneori, e cam dificilă, există algoritm pentru orice;

Aș alege din nou mate-info? Absolut. Fără nicio ezitare. Nu ar trebui să ne fie frică niciodată de lucrurile care par grele. Din ele vom avea parte de cele mai frumoase experiențe.

CE ESTE INFORMATICA PÂNĂ LA URMĂ?

Valentin Ungurean, a XI–a

Dacă crezi că informatica din liceu și materia predată acolo te va învăța să faci site-uri, să creezi jocuri sau să știi ce e aia o pagina web, iar apoi, când termini cei minunați 4 ani de liceu, te poți angaja la o firmă care are nevoie de un web designer, cu părere de rău te anunț că nu e chiar așa. Vei fi învățat, cel mult, câte numere impare se află într-un șir de numere sau numărul maxim de spectacole pe care le poți viziona fără ca acestea să se suprapună. Banal, nu?

Ca orice materie, informatica e frumoasă dacă o înțelegi. Informatica e viitorul. Şi oricât de banală ți s-ar părea materia care îți este predată în liceu, nu ai ce face. Așa funcționează lucrurile. Asta e programa școlară, asta e și informatica. Da, dacă înveți cum afli numărul maxim de spectacole pe care le poți viziona fară ca acestea să se suprapună, poți să înțelegi cum funcționează un limbaj de programare, iar apoi să ajungi să lucrezi ca programator la cine știe ce corporație cunoscută din Cluj sau oriunde în lume, și, fun fact, îți vei permite și o chirie decentă în Cluj de peste 11m² ca programator. Zona aceasta de IT necesită multă răbdare, multe încercări și multă voință. Dacă crezi că nu ești capabil de asta, le vei dobândi pe viitor lucrând probleme de pe pbinfo. Să lucrezi ca programator nu necesită aproape deloc muncă fizică. Este un job de unde poți lucra din pat, de la birou sau din autobuz. Îți trebuie doar un laptop. Chiar există un job în care poți avea un program mai lejer, în care nu trebuie să te trezești de dimineață și să mergi la lucru și în care ești plătit mai bine decât 75% din populația României. Să nu credeți că este neapărat și o muncă ușoară. Dacă nu depui efort fizic asta nu înseamnă că stai și degeaba. Îți folosești mintea și răbdarea enorm într-un astfel de job, unde uneori chiar și 30 de minute de programare se pot echivala la o oră sau două de muncă. Creierul nu este ca un mușchi. Dar acest articol este despre informatică, nu biologie.

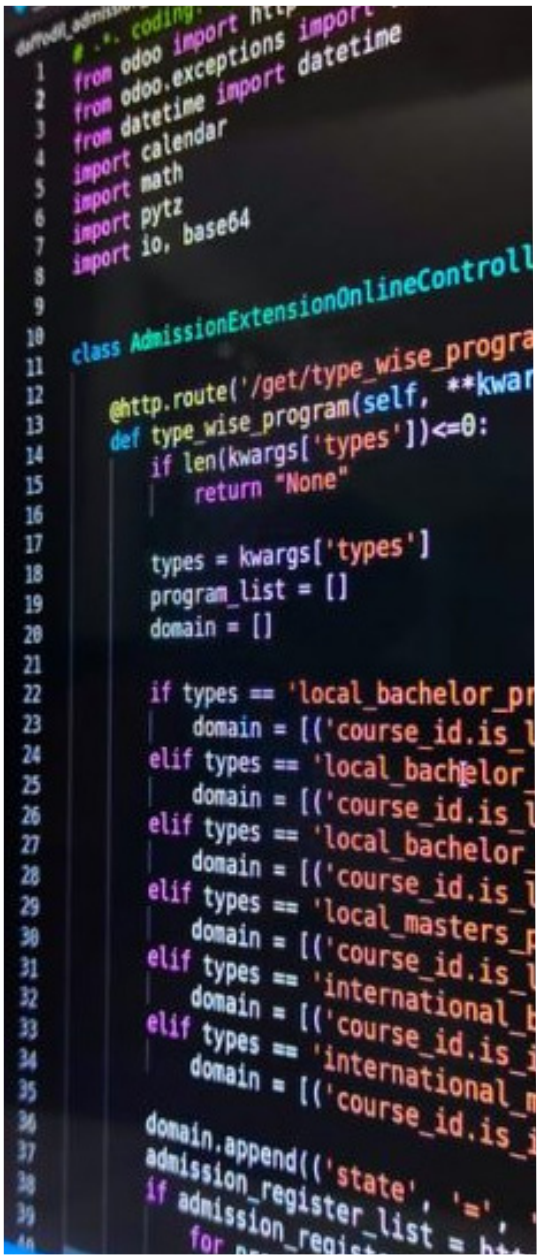

Programarea se întinde pe sute de industrii și proiecte: industria auto, industria travel, industria farmaceutică etc. Literalmente cam orice industrie. Există patru categorii principale de programatori: computer hardware programmer, web developers, software developer și database developers. Fiecare ajută la diferite arii, dar cam toți se bazează pe un „limbaj-cod". Dar până la urma ce înseamnă să fii programator? Ce face un programator? Sunt întrebări pe care și eu le-am avut înainte de a mă documenta și sunt sigur că toți suntem curioși. În ziua de azi tehnologia a ajuns în fiecare domeniu al vieții noastre. Asta ne oferă multe facilitați și ne ușurează activitățile zilnice. Evident că nu a fost tot timpul așa. Acum 50 ani trebuia să învârți rotița de la ceas pentru a putea fi trezit la o anumită oră dorită. Dacă voiai să faci un calcul mai dificil aveai nevoie de un pix și hârtie. Astăzi pentru acestea și pentru multe altele ai nevoie doar de 100 grame de metal, plastic și sticlă animate de ceva ce se numește soft. Ei bine, cum a apărut acesta? De unde și până unde materia are inteligență? Aici intervin programatorii. De la Machine code (Limbaj mașină), cel mai aproape de hardware și până la faimosul Python care e bun la aproape orice, programarea a parcurs un drum lung similar evoluției hardware. Dacă acum ceva vreme calculatoarele ocupau camere întregi, astăzi au nevoie doar de o bucățică de buzunar. La fel e și cu liniile de cod. Înainte îți trebuiau câteva zeci sau chiar sute, pe când astăzi aceeași funcționalitate o poți obține doar prin câteva linii de cod. Programatorii utilizează aplicații speciale numite medii de dezvoltare, în care scriu instrucțiunile viitoarelor programe, adică codul sursă. Acesta trebuie să se supună unor reguli de scriere și utilizează anumite cuvinte specifice. Asta se numește sintaxă. Un IT-ist trebuie să coboare la nivelul unui calculator. Limbajul nostru natural pe care l-am folosi cu o persoană nu funcționează aici. Procesoarele (creierul unui program) nu sunt destul de inteligente ca să îl înțeleagă. Logica unei aplicații trebuie transpusă în instrucțiuni pe care compilatorul (program care traduce codul) le poate interpreta și transforma în cod sursă pe care procesoarele îl pot executa. Spre deosebire de oameni, calculatoarele pot face foarte multe calcule foarte rapid și aproape nonstop. Pentru a putea fi valorificată această putere de calcul e nevoie programatori, care folosesc aplicații specifice pentru a crea instrucțiunile viitoarelor programe. Acum să nu vă imaginați că programatorul spune: „Creați un site cu trei pagini 10 cuvinte și 20 de imagini". Cu toate că progresul în inteligența artificială este în continuă creștere, lucrul acesta încă nu este posibil. Programatorul folosește un set de instrucțiuni standard care are anumite cuvinte cheie și reguli de scriere - exact cum avem și în limba română, doar că acesta nu poate să greșească nici măcar un cuvânt, un punct sau o virgulă. Poți scrie un cod de 200 de rânduri, dar dacă ai greșit o literă, programul nu va funcționa. Din fericire, în ziua de azi există programe care îți arată unde ai greșit, acest lucru făcând procesul puțin mai ușor. Pe scurt, programatorii trebuie să fie foarte perfecționiști în realizarea „actului de creație".

Într-un interviu cu niște programatori din Cluj, aceștia spuneau că dezvoltau un soft de încălzitoare electrice pentru mașini. Testau un produs (program) în care se dorea ca motorul mașinii să se preîncălzească. Iarna, de exemplu, motorul și clima să se preîncălzească înainte cu 20 de minute să pornim. Totul doar din casă printr-o aplicație pe smartphone. Programarea ne aduce un confort în viața de zi cu zi.

Pe scurt, cam tot ce înseamnă tehnologie pornește de la o echipă, sau mai multe, de programatori. De la apăsarea butonului de lift pentru a coborî, până la frânarea mașinii în caz de urgență. Toată lumea își închipuie că IT-ul înseamnă doar să codezi și să scrii. Dar e puțin mai mult. Poți să inventezi ceva complet nou, ce nu există, sau poți găsi soluții mai ușoare la lucrurile existente.

```
#include <iostream>
using namespace std;
int main ()
{
    cout << "Ce este informatica?" << endl;
    return 0;
}
```

Proiecte Erasmus

Prof. Daniela Rotaru

În școala noastră se derulează mai multe proiecte Erasmus care reușesc să încânte atât elevii, cât și profesorii prin mobilitățile didactice propuse. Diferitele țări vizitate, experiențele culturale, școlare și turistice pe care le propun acestea devin un scop în sine pentru elevii care vor să guste dintr-un alt tip de educație. Interesant este faptul că acestea sunt privite ca o țintă pentru adolescenții boboci ai liceului. De exemplu, ultimii ani școlari ne-a surprins cu cel puțin 4 sau 5 proiecte în derulare despre care vor vorbi paginile următoare atât din perspectiva teoretică, cât și din perspectiva unor elevi care au trăit asemenea experiențe.

Proiectele de parteneriat strategic KA229 din anul acesta școlar sunt:

English for Social Entrepreneurship

International Culture and Traditions- Young Exploreres on the Start!

Healthy bodies! Healthy minds!

Preeti Language

Fostering Social Inclusion Through Artistic Skills,.

Proiectele sunt realizate cu sprijinul Comisiei Europene în cadrul programului Erasmus+, acțiunea cheie 2, parteneriate strategice în domeniul școlar.

Doar în acest an școlar au fost cel puțin șase deplasări. Aleatoriu menționăm Polonia, Grecia, Spania, Turcia, Italia și altele. Toate experiențele au însemnat o altă provocare, un alt mod de învățare, o altă față a educației. Fiecare elev participant și-a exprimat entuziasmul și dorința de a repeta o asemenea activitate, doar pentru simplu fapt că aceasta consolidează relații de prietenie, stima de sine și capacitatea de a lucra în echipă. Considerăm că multiplele proiecte Erasmus reprezintă punctul cheie al școlii noastre, prin aceasta definitivându-se o atitudine de apartenență la un grup închegat și de renume.

Un alt moment important a fot reprezentat de perioada 18-22 octombrie în care Colegiul Național de Informatică „Spiru Haret" a fost gazda celei de a doua activități de învățare din cadrul proiectului de parteneriat strategic Erasmus+ "Healthy Bodies! Healthy Minds!". La această activitate au luat parte trei profesori și nouă elevi din Polonia și Turcia, iar 22 de profesori și 60 de elevi din Spania, Grecia și Italia au luat parte la activități virtuale. „Dezbaterile, exercițiile fizice, activitățile culturale, excursiile educaționale le-au oferit participanților posibilitatea de a-și îmbunătăți sănătatea intelectuală. Elevii au jucat jocuri, au rezolvat rebusuri și ghicitori. Am plecat de la ideea că prin joc, copilul începe să acumuleze o mulțime de cunoștințe noi. Pe măsură ce se joacă, el își dezvoltă imaginația. O imaginație bogată este dovada unei inteligențe bine antrenate. Menținerea sănătății și a dezvoltării armonioase a elevilor este condiția de bază pentru o educație eficientă, o educație care încurajează reflecția, creativitatea, încrederea, solidaritatea și mișcarea, determinând tinerii să petreacă mai mult timp în aer liber. În cadrul acestui proiect ne dorim să promovăm o nouă atitudine și un stil de viață sănătos, o minte puternică într-un corp sănătos, nu doar profesorilor și elevilor, ci și în comunitatea locală, națională și internațională", a declarat profesoara Maria Atănăsoae.

LITHUANIA

Alexandru Danailă, a XII–a

Am ajuns în Lithuania pe data de 3 martie seara. Prima dimineață a fost cea mai interesantă pentru mine deoarece m-am împrietenit cu băiatul la care am stat, Matas şi cu mama lui. După ce am mâncat ne-am pornit spre școală deoarece ne adunam toate ţările incluse în proiect să o ascultăm pe doamna directoare a acelei şcoli, doamna Delia Krasauskiene, o directoare foarte de treabă, care ne-a primit cu mult drag .După ce am ascultat ce a avut de spus, am plecat să facem un tur al şcolii. Aceasta era destul de mare şi de frumoasă. La amiază am avut parte de o masă la cantina, unde mâncarea era foarte bună, după care am mers în aula pentru a începe concursul *LOGO COMPETITION*. Noi românii am câştigat acest concurs, având un logo foarte frumos. Tema acestui concurs era 'English for social entrepreneurship'.După ce am avut onoarea de a câştiga acest concurs am avut timp liber, unde eu cu gazda mea Matas, am mers să ne relaxăm la un joc de biliard la o sală de jocuri.

A doua zi dimineață am plecat la şcoală, unde am continuat cu prezentările despre strategiile magazinelor de succes. După ce am terminat acele referate am continuat ziua jucându-ne un joc *SHOE FACTORY*. Acest joc era făcut în aşa fel încât toţi membrii proiectului să colaborăm şi să-i facem pe oameni să cumpere pantofi de la noi. După ce a fost o nebunie în programul acela, deoarece toată lumea și-a dat silința să-și vândă produsul, programul propus ne invita într-un castel medieval aflat aproape de capitală. Ajunşi în Trakai, am rămas uimit de priveliștea pe care o aveam de la acel castel. Interesant a fost că acolo am practicat mai multe activităţi, cum ar fi să ne facem de mâncare singuri, ca pe vremuri .Seara ne-am întors în oraş, dar am ajuns foarte târziu şi de aceea am mers direct acasă gata de somn.

Miercuri dimineață am luat masa în familie după care tatăl gazdei mele ne-a dus rapid la autocar deoarece ne-am pornit să mergem în Vilnius, capitala Lithuaniei . Când am ajuns acolo am fost atenționați de ghid să stăm aproape deoarece este un oraş destul de mare și dacă ne pierdem nu e de bine. După ce ne-am asigurat că este toată lumea am mers sa vizităm o biserică catolică, aceasta fiind imensă. După ce am făcut un tur de capitală, ghidul ne-a spus că ne lasă 4 ore timp liber să facem ce vrem noi, dar după 4 ore să fim exact unde a spus el. Capitala e superbă, având la fiecare colţ spaţii verzi unde poţi să stai şi să te relaxezi. În cele 4 ore m-am plimbat cu Matas prin oraş şi mi-am cumpărat câte ceva pentru a avea amintire. După o zi lungă prin Vilnius am plecat către Kaunas foarte obosit .

A patra zi ne-am trezit şi am plecat la şcoală , deoarece am avut o activitate foarte interesantă: *DRAMA ACTIVITIES*. Noi, copiii ce eram în proiect, ne-am amestecat între noi şi trebuia să pregătim o scenetă tip dramă. Nu am avut niciun român în echipă, asta a făcut să fie şi mai greu deoarece fiecare ţară în parte are un alt tip de gândire, altfel are structurat scenariul în cap şi altă mentalitate, dar într-un final, după părerea mea, sceneta a ieșit destul de bine şi am primit foarte multe laude de la profesorii din celelalte țări! Mai spre seară am mers până într-un oraş vechi al Lithuaniei, pentru a cunoaște mai bine istoria acestei țări.

LITHUANIA

Alexandru Danailă, a XII–a

Vineri , ultima zi , a fost cea mai reuşită zi după părerea mea deoarece nu am avut activitate la școală şi ne-am trezit mai târziu. Matas m-a trezit pe la 12 la amiază, când am fost anunţat că trebuie să mă îmbrac deoarece mergem cu toţii în Mega Mall-ul din Kaunas. Când am fost anunţaţi, toti participanţii proiectului am fost entuziasmaţi deoarece nu ştiam la ce să ne așteptăm. Când am ajuns acolo profesorii ne-au lăsat să ne facem de cap prin Mall. Am fost prin aproape toate magazinele din acel Mall, am mâncat si ne-am distrat. Ne-am pornit spre casă, deoarece în 2 ore aveam cina festivă şi trebuia să ne pregătim . Când am ajuns la acel restaurant pe toţi de acolo ne-a luat o stare de supărare deoarece ştiam că următoarea zi trebuia să plecăm acasă.

TURCIA

Alina Roberta Gîtman, a XII–a

Una dintre experiențele care mi-a marcat viața în mod pozitiv, aș putea să spun, a fost înscrierea în programul Erasmus, proiectul în sine reflectând un schimb de experiență între adolescenții câtorva țări precum Polonia, Italia, Spania, România, Turcia și Lituania. Înscrierea a constat în câteva teste de antreprenoriat, căci aceasta a fost tema proiectului din care am făcut parte și un test grilă de cultură generală cuprinzând elemente de bază ale gramaticii limbii engleze.

Erasmus stă la baza conversației în limba engleză și printr-un mod inteligent și plăcut „împinge" adolescentul spre a cunoaște necunoscutul într-o manieră interesantă și plăcută. Repartizarea spre țările în care urmează să mergem este în funcție de media obținută la testele de înscriere.

Una dintre dorințele mele a fost să ajung la posibilitatea de a vizita Turcia, eu și mama fiind îndrăgostite de serialele turcești, de aici pornind și dorința de a cunoaște cât mai mult această țară. Urmărind atât de multe seriale, ajunsesem să știu multe cuvinte de bază, formule de salut precum și expresii populare lor.

Însă, un motiv mă împiedica să mă bucur pe deplin de această oportunitate. Cum vârsta de 18 ani, simbolizează pentru noi intrarea adolescentului în viața de adult, ajunsesem și eu la acel capitol. Excursia avea perioada de 1 - 6 mai, iar ziua de 4 era importantă pentru mine. Eram la un pas de a renunța, dar împinsă de la spate de prieteni, am privit partea plină a paharului, cine mai avea posibilitatea de a-și petrece ziua de naștere într-un oraș din Turcia?

Ziua plecării a fost una destul de așteptată și plină de emoții. Bagajele erau făcute și refăcute de zeci de ori în ultimele zile. Eu și colegii mei de echipă urma să stăm la o familie din Turcia timp de o săptămână, să mergem cu ei la liceu și să respectăm o programă prestabilită cu activitățile în acea perioadă.

TURCIA

Prima mea experiență cu avionul a fost destul de interesantă, exceptând momentele în care ți se înfundau urechile din cauza presiunii și altitudinii mari. Ajungând în Istanbul, câteva ore am așteptat spre escala la destinație: orașul Samsun.

Am fost întâmpinată de minunata familie Aksoy. O fată înaltă, cu ochii căprui și un păr brunet, mă ia într-o îmbrățișare caldă asortată cu un zâmbet vesel și sincer. Hilal urma să fie cea mai bună gazdă și prietenă. La auzul salutului meu în turcă „iyi akşamlar", care înseamnă „bună seara", expresia ei și a familiei e greu de uitat. Uimirea și nedumerirea lor mă amuza, dar curiozitatea o făcea să mă întrebe de unde știu acest cuvânt. În prima zi, micul dejun l-am servit în familie, alături de părinții ei și fratele mai mic. Atmosfera a fost plăcută, iar peisajul de la balconul apartamentului integra o mare parte din orașul Samsun. După activitățile de la școală, orele libere rămase au însemnat cutreieratul și vizitatul orașul care este situat lângă Marea Neagră. Ne-am plimbat pe plajă, am vizitat muzee, unul mai interesant ca celălalt, numit după renumitul Mustafa Kemal Ataturk, primul fondator și președinte al republicii turcești. Atât Hilal, prietenii ei, cât și ceilalți cetățeni îl apreciază foarte mult. Educația lor istorică, comparativ cu cea a românilor este mult mai dezvoltată. Nu exista persoană să nu știe cine a fost Ataturk, ce a făcut și cum a ajutat Turcia în perioada ei de criză. Cultura lor cât și respectul pe care îl poartă domnitorului lor este ceva ce în România nu vom vedea niciodată. De mici copiilor le sunt povestite aceste momente istorice și fiecare de la mic la mare duce tradiția mai departe, venerând acest om. Un exemplu pozitiv este chiar Hilal, camera ei era plină de tablouri, afișe și postere cu el în diferite lupte. Am vizitat bazarul, un neologism în limba română împrumutat desigur din Turcia. Având același rol ca la noi, bazarul este o comunitate de magazine și tarabe.

În zilele următoare am urcat cu telegondola deasupra orașului, în vârful unui munte, unde se afla un mini-orășel cu restaurante. Priveliștea era uimitoare, aerul curat, iar atmosfera plăcută. Zeci de copii din țări diferite vorbeau între ei și râdeau. E ciudat și frumos în același timp când vezi atâția adolescenți de naționalități diferite că se înțeleg între ei! Cât de multe poate face cunoașterea unei limbi de curs internațional și câte legături poate crea! Fiecare cu propria poveste și propriile trăiri, învățam unii de la alții și ascultam istoria fiecărei țări. Kebab-ul pe care noi îl mâncăm în România este foarte diferit de cel din Turcia. Stau la bază aceleași ingrediente, dar gustul și aspectul în farfurie este cu totul altul. O mare parte din mâncare este picantă, turcii fiind obișnuiți de mici cu acest gust. Foarte puțini gătesc acasă, majoritatea preferând să mănânce în oraș alături de membrii familiei. „Ikizler tandir" este un restaurant tradițional cu mâncăruri specifice și deserturi de excepție. Nu am simțit deloc vreo diferență între cina de acasă și cea alături de Hilal și prietenii ei. Sunt niște oameni foarte deschiși, plini de viață și te fac să te simți în largul tău . Subiectele pe care le abordam între prietenele mele de acasă, le puteam aborda cu ușurință și cu Hilal, Ruveyda și Sahra. Am discutat toate „problemele" existențiale din viața fetelor, de la vestimentație, shopping, fashion și băieți, până la experiențele noastre în iubire.

TURCIA

Majoritatea oamenilor care aud de cuvântul „turc” se gândesc deja la femeile îmbrăcate din cap până în picioare cu robă, atentate, războaie și violență. Deși Irakul este situat în apropierea Turciei, acest mediu nu este încă afectat de toate atrocitățile. Comunitatea este mult mai modernizată, în ciuda trecutului lor care includea tot un fel de „comunism” ca al nostru dat de sistemul politic și religios. Femeile nu aveau voie să iasă descoperite la față sau la corp pe străzi, fetițele erau „antrenate” de mici și li se interzicea școlarizarea și educația, acestea ajungând să se rezume la treburile casnice și îngrijirea familiei cât și a viitorilor lor soți. Bărbații erau capul familiei și doar ei puteau lua deciziile; femeia ascultând și supunându-se.

Ascultam cu fascinație povestirile lui Hilal despre atacurile și războaiele Imperiului Otoman, amuzându-ne de faptul că și România a avut conflicte. Un aspect istoric avut în comun este Ștefan cel Mare, iar unul geografic este Marea Neagră.

Astăzi, concepția oamenilor este diferită, iar relația dintre soț și soție este mai omogenizată. Deciziile se iau împreună, de comun acord, iar copiii, băieți sau fete, au drepturi egale în educație.

În ceea ce privește vestimentația femeilor, se poate spune că aceasta e la libera alegere a familiei. Dacă bărbatul este de acord ca femeia să iasă fără voal în jurul feței sau a corpului, aceasta poate ieși. În familia Aksoy, mama Zeynep, nu are restricții, iar tatăl ei Mustafa este de acord cu acest lucru. Având o poveste tragică în spate, și fiind abandonat de părinți de mic copil, acesta refuză să creadă că există o afinitate divină care ajută oamenii. În concepția și spusele lui: „nu cred ca există Allah, dacă există și ajută oamenii precum se zice, m-ar fi ajutat să trec de copilăria teribilă pe care am avut-o. Nu a fost acolo când am avut nevoie, de ce să cred că acum, când mi-e bine și am familia lângă mine, există cineva?”. Din acest motiv doamna Zeynep, respectă totuși această tradiție, din zilele în care era fecioară în casa părintească. Hilal își înțelege familia, drepturile, cât și îndatoririle impuse de țară, dar nu uită să facă și să aleagă ceea ce iubește și ce vrea. Momentele petrecute alături de acești oameni, nu numai că mi-au plăcut extraordinar de mult, dar am ajuns să cunosc țara de care eram fascinată într-un mod în care din fața televizorului poate nu aș fi înțeles-o.

Plimbările pe faleză, jocurile, dansurile și glumele au fost momente de neuitat, oameni greu de ne-iubit. Mustafa, Kemal, Tahir, Ahmet, Hilal, Ruveyda, Sahra și Emir (un prieten foarte chipeș cu un zâmbet răvășitor) m-au ajutat să leg sentimente față de acel oraș, de ei și familia lor.

Odată cu activitățile, se anunță și excursia din data de 4 mai spre un oraș vecin: Amasya. Emoțiile cu o seară precedentă erau adunate ghemotoc în stomacul meu. Era ciudat să împlinesc 18 ani, fără să-mi am părinții și familia mea aproape.

Dimineața venise prea repede, autocarul era plin. Plin de profesori, de copii, de zâmbete, chiote și bucurie. Eram pe ultimele scaune din autocar, în spate de tot alături de colegii mei din România. În față era zarvă, profesorii erau într-un cerc și se înghesuiau să aprindă ceva. Era o lumânărică, iar în fundal se auzea o melodie cunoscută tuturor, „Happy birthday” începură toți să cânte și să aplaude. Toate privirile se îndreptau spre mine și pe moment nu realizasem ce se întâmpla. Prietenii mă luau în brațe și îmi urau lucruri minunate. Fără ajutorul doamnei Rotaru, coordonatoarea acestui proiect și una dintre cele mai importante și implicate persoane din echipa Erasmus, nu m-aș fi bucurat de aceste momente. Ziua a trecut repede, vizitele pe străzile Amasyei, întâlnirile cu diverși oameni care ne spuneau poveștile locului, tarabele pline de suveniruri au lăsat loc unei amintiri și experiențe minunate.

TURCIA

După plimbări extenuante, serpentinele care îți provocau fiori când priveai în jos spre oraș, o înghețată și un ceai tradițional a fost binevenit. Producția de ceai a Turciei începe să capete contur în primii ani ai Republicii când de-a lungul regiunii estice a Mării Negre apar foarte multe plantații în jurul orașului Rize. Prima fabrică de ceai ia naștere în acest oraș în anul 1947. Astăzi, Turcia este cel de-al 5-lea producător mondial de ceai. Ceaiul turcesc este foarte concentrat și aromat, de aceea turcii îl servesc din pahare care au forma unei cupe de lalele. Ceaiul se bea foarte fierbinte, iar paharele sunt umplute doar pe jumătate pentru a-i da posibilitatea consumatorului să poată ține paharul de marginea de sus fără a suferi arsuri.

Toți cei trecuți prin școli cred că au auzit de Baiazid, din „Scrisoarea a III-a" de Mihai Eminescu. Acesta evidențiază dialogul dintre Mircea cel Bătrân și sultan. *„Neam cu neam urmându-i zborul şi sultan după sultan.*

Astfel ţară după ţară drum de glorie-i deschid...
Pân-în Dunăre ajunge furtunosul Baiazid".

Astfel, una dintre moscheele (biserică în care turcii se roagă) pe care le-am vizitat este „Sultan II Beyazid Mosque". Aceștia fiind musulmani, aparțin religiei islamului.

Musulmanii cred că Islamul este ultimul din mesajele dumnezeiești, de asemenea că Muhammad este ultimul profet și mesager al lui Allah. Ei cred și în toți profeții și apostolii care au fost trimiși pentru umanitate înainte de Profetul Mohamed, precum Avraam, Iosif, Moise, Isa ibn Maryam și mulți alții, care sunt sau nu menționați în Coran, cred în scrierile lor și în mesajele pe care le-a dat Allah lor pentru a le explica oamenilor, precum Tora, Psalmii și Evanghelia. Regula adresată femeilor ca în religia ortodoxă este de a intra în moschee cel puțin cu capul acoperit.

Toată ziua, nu avusesem nicio veste de la Hilal, știa că este ziua mea, iar curiozitatea mă împingea spre a o întreba ce avea de gând să-mi pregătească. Îmi spusese că are o surpriză pentru mine.

Seara, liniștea se așternuse peste cartier, numai felinarele licăreau și sunetul valurilor mării îți dădeau o senzație plăcută și relaxantă.
Ajunsă acasă, din spatele ușii, mama Zeynep și tatăl ei era cu un tort plin cu fructe colorate în mână, cu lumânări mici. Toți membrii familiei aplaudau, cele două surori ale ei, măritate, unul dintre cumnații ei Cagatay (care apropo, semăna foarte bine cu un actor turc din serialele mele preferate) și fratele ei mai mic îmi cântau în cor „La mulți ani", evident în turcă. Lacrimile curgeau pe obraji, iar emoțiile mă copleșeau.

Ultima seară petrecută alături de ei și ceilalți adolescenți implicați în proiect, ne adunaserăm într-un local de bun gust în care am dansat fiecare grupă, dansurile originale fiecărei țări. Plecarea spre aeroport a lăsat în urmă multe lacrimi și regrete, dar nu a putut lăsa legăturile de prietenie născute acolo, prietenii pe care i-am găsit și amintirile câștigate pe tot parcursul excursiei.
A fost o experiență minunată, iar datorită Colegiului „Spiru Haret" și al proiectului Erasmus am avut ocazia să mă dezvolt atât pe plan personal, cât și educațional. A fost un mod diferit de a experimenta și afla lucruri noi.

SPANIA

BIANCA RUȘTI, A X-A

Anul acesta, încă în perioada restricțiilor, împreună cu trei colege și doamna profesoară am avut ocazia de a participa în proiectul Erasmus, care a avut loc în Spania. A fost o experiență de neuitat. În ciuda faptului că masca era obligatorie inclusiv pe stradă, tot am reușit să mă bucur din plin de tot ce am trăit în acea săptămâna. Absolut totul, de la oameni până la mâncare a fost excepțional. Acolo am învățat că nu toți locuitorii sunt tratați la fel, din cauza culorii de piele, ceea ce ne-a ajutat să înțelegem cât de tare dor doar niște simple cuvinte. În Spania oamenii sunt foarte relaxați, rar vei auzi un claxon în trafic sau vreun om exteriorizând-se prin limbajul licențios. Nivelul de învățământ nu este atât de înalt ca cel român, drept dovadă, noi, adică echipa din România, eram singurii care vorbeau engleză fluent. Cel mai tare m-a impresionat gândirea deschisă pe care o aveau oamenii, dar chiar și copiii de 13-14 ani. Este o țară frumoasă care merită vizitată, în special prin proiectul Erasmus, unde te vei distra, crea legături noi de prietenie, dar și vei învăța multe lucruri noi, poate chiar folositoare pe viitor.

GRECIA

Mălina Grădinaru, a X-a

Dacă m-ar fi întrebat cineva ce înțeleg eu prin experiența Erasmus, probabil aș fi răspuns că este vorba despre zborul cu avionul, activitățile de la școală și locuitul la o familie acasă timp de o săptămână. Am avut ocazia să merg într-o experiență Erasmus în Heraklion, Grecia, iar viziunea mea despre acest proiect s-a schimbat total. Localnicii sunt foarte primitori și ospitalieri și, cu toate că, în prima zi acomodarea a fost mai grea la familia la care am locuit, restul zilelor s-au dovedit a fi pline de momente memorabile. Am cunoscut oameni minunați din toate colțurile lumii, am stat cu toții împreună și ne- am bucurat de activități și de timpul liber în care am putut să ne cunoaștem mai bine, să ne distrăm, să ne facem amintiri și să ne exersăm sau să ne îmbunătățim cunoștințele de limba engleză. Totodată am avut șansa să explorez orașul și străzile înguste, să încerc gastronomia locală și sa văd cum trăiește o familie simplă. Această săptămâna m-a făcut să fiu mai responsabilă și să realizez cât de important este să mă bucur de moment și de persoanele din jurul meu pentru că nu știu când și dacă mai am ocazia să repet această experiență. Am legat prietenii frumoase, am învățat câte ceva despre limba și cultura greacă și cel mai important, am rămas cu amintiri de neuitat. Aș repeta această experiență oricând și oriunde, pentru că fiecare mobilitate din cadrul acestui proiect este unică și consider că fiecare licean ar trebui să încerce, măcar o dată, experiența Erasmus.

CARE-I FAZA CU ȘCOALA „SPIRIȘTILOR” ȘI DE CE TOATĂ LUMEA VORBEȘTE DESPRE EA?

Călin Moglan, a XI–a

Încontinuu auzim doar școală în sus și școală în jos. Sunt sigur că noi toți ne-am săturat de asta, dar cum v-ați simți dacă v-aș spune că școala se mai face din când în când și vara? Vara trecută a fost prima ediție a școlii bobocilor la „Spiru Haret”, aceasta fiind un mare succes.

Prin școala bobocilor, elevii care au intrat la liceul nostru au reușit să se cunoască între ei și să lege prietenii puternice în cele cinci zile în care s-au desfășurat activitățile. Și dacă încă vă gândiți „CINCI ZILE DE ȘCOALĂ, VARA?!”, școala bobocilor nu e chiar școală-școală. Școala bobocilor nu este despre a cunoaște, ci despre a ne cunoaște!

Haideți cu mine să vă explic ce au făcut boboceii în cele cinci zile și cum ar trebui să aveți în minte de pe acum faptul că fiecare poate deveni voluntar pentru una din cele mai faine săptămâni din viața de elev. În prima zi, noii veniți au făcut cunoștință cu voluntarii și pentru prima parte a zilei au făcut turul liceului. După ce am vizitat fiecare colțișor al liceului, i-am avut ca invitați pe frumoșii voluntari de la ONG-ul Salvați Copiii Suceava. Aceștia ne-au prezentat informații utile despre sănătatea mentală și fizică. După ce voluntarii au plecat, doamna profesoară Freitag Gabriela ne-a prezentat proiectul ROSE și importanța acestuia.

În a doua zi, pentru că ne plac experiențele acide, împreună cu doamna profesoară Roșu Rodica, am încercat câteva experimente în cabinetul de chimie. Am reușit, totuși, să păstrăm școala intactă. După ce ne-am distrat cu toate substanțele, doamna profesoară Rotaru Daniela ne-a prezentat proiectele Erasmus+ (care după părerea mea este cea mai bună invenție după pâinea feliată). Am aflat țările în care se fac mobilități Erasmus și care sunt criteriile pe care trebuie să le bifăm pentru a pleca într-o mobilitate internațională. La finalul zilei, noi și bobocii am stat la „o bârfă”, povestindu-le chestii funny întâmplate de când suntem noi prin liceu.

Și am ajuns la a treia zi. (Vai, cum a trecut timpul!) Miercurea, elevii au făcut cunoștință cu doamna profesoară Bodnar Loredana care ne-a povestit despre cluburile și activitățile extrașcolare care se petrec în liceul nostru. Doamna profesoară Freitag a revenit printre noi, demonstrându-ne oportunitățile pe care ni le aduc orele de informatică pentru a excela în viață. Apoi, recunoaștem că am făcut un mic picnic în curtea liceului, ca la finalul zilei să facem câteva exerciții de debate alături de doamna profesoară Petruc Oana Aceasta a invitat niște foști elevi, actuali studenți (eu le spun dinozauri), să ne arate cum decurge un meci de dezbateri și care-i toată faza cu argumentele și contra-argumentele. Nu are sens să vă descriu în detaliu ce a ieșit și cum am ajuns să petrecem un timp de calitate.

A mai trecut o zi și s-a făcut joi. Știți ce s-a întâmplat joi? S-a făcut un curs de auto-apărare. Da, ați citit bine, elevii noștri nu sunt antrenați doar psihic, ci și fizic. Aceștia au învățat ce să facă pentru a se apăra și au râs la unul dintre voluntari care încerca să facă breakdance (clar că nu i-a ieșit). După acest curs, voluntarii de la Salvați Copiii ne-au mai vizitat odată să ne vorbească despre educație sexuală. Cifrele sunt din ce în ce mai alarmante, așa că preferăm să fim educați în privința acestui subiect încă tabu. La finalul zilei, voluntarii (mai ales unul cu părul lung și creț) au testat anduranța și dexteritatea boboceilor prin diferite jocuri sportive. Așa obosiți cum am fost, am reușit să găsim un moment în care să ne adunăm toți într-un cerc și să cântăm împreună cântecele noastre favorite. Iată că a venit și ultima zi. Se zice că nu trebuie să fii trist când ceva se termină, ci să fii fericit că s-a întâmplat. Am început ziua cu jocuri de societate pentru a vedea cine dintre noi este maestrul jocurilor. După ce ne-am plictisit de acestea, am luat un loc în aulă și cu puțina noastră experiență am încercat să ne îndrumăm boboceii prin sfaturi despre ce să facă și ce să nu facă în acești 4 ani minunați de liceu. Am depănat amintiri și am râs cu orele. La final, cu lacrimi în ochi ne-am luat în brațe, ne-am spus un ultim adio și ne-am promis că o să ne revedem în septembrie.

Experiența unei școli de vară este nemaipomenită. Prieteniile legate aici vor ține ani și amintirile făcute alături de voluntari și bobocei sunt nemaipomenite. Eu unul aș repeta această experiență în fiecare an. Chiar aș repeta-o vara asta. Nu știm sigur când se va organiza următoarea școală a bobocilor, dar putem spune sigur că fără doar și poate va fi la fel, sau chiar mai plină de oameni faini, amintiri frumoase și clipe de bucurie. De la an la an vom ajunge să creștem, să ne dezvoltăm și să acumulăm experiență. Haideți împreună să deschidem calea cunoașterii scolii noastre și a noastră inclusiv. Până atunci eu vă țuc și ne întâlnim când mai scriu încă un articol! Merit un suc.